

Nói Với Tên Google Hồn Đản Kia, Lão Tử Rất Thích Hẳn

Contents

Nói Với Tên Google Hồn Đản Kia, Lão Tử Rất Thích Hẳn	11
1. Chương 1	12
2. Chương 2	13
3. Chương 3	15
4. Chương 4	16
5. Chương 5	18
6. Chương 6	20
7. Chương 7	22
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	43
19. Chương 19	46
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22	52
23. Chương 23	55
24. Chương 24	57
25. Chương 25	60
26. Chương 26	62
27. Chương 27	64
28. Chương 28	65
29. Chương 29	68
30. Chương 30	70
31. Chương 31	73
32. Chương 32	76
33. Chương 33	78
34. Chương 34	80
35. Chương 35	83
36. Chương 36	85
37. Chương 37	88
38. Chương 38	90
39. Chương 39	93
40. Chương 40	95
41. Chương 41	97

42. Chương 42	100
43. Chương 43	102
44. Chương 44	104
45. Chương 45	107
46. Chương 46	109
47. Chương 47: Phiên Ngoại: Đây Là Chuyện Cũ Nhắc Lại	111
48. Chương 48	114
49. Chương 49	116
50. Chương 50	118
51. Chương 51	121
52. Chương 52	124
53. Chương 53	126
54. Chương 54	129
55. Chương 55	134
56. Chương 56	134
57. Chương 57	134
58. Chương 58	134
59. Chương 59	134
60. Chương 60	134
61. Chương 61	134
62. Chương 62	134
63. Chương 63	134
64. Chương 64	134
65. Chương 65	134
66. Chương 66	134
67. Chương 67	134
68. Chương 68	134
69. Chương 69	134
70. Chương 70	134
71. Chương 71	134
72. Chương 72	134
73. Chương 73	134
74. Chương 74	134
75. Chương 75	134
76. Chương 76	134
77. Chương 77	134
78. Chương 78	134
79. Chương 79	134
80. Chương 80	134
81. Chương 81	134
82. Chương 82	134
83. Chương 83	134
84. Chương 84	134
85. Chương 85	134
86. Chương 86	134
87. Chương 87	134
88. Chương 88	134
89. Chương 89	134
90. Chương 90	134
91. Chương 91	134
92. Chương 92	134
93. Chương 93	134
94. Chương 94	134
95. Chương 95	134

96. Chương 96	134
97. Chương 97	134
98. Chương 98	134
99. Chương 99	134
100. Chương 100	134
101. Chương 101	134
102. Chương 102	134
103. Chương 103	134
104. Chương 104	134
105. Chương 105	134
106. Chương 106	134
107. Chương 107	134
108. Chương 108	134
109. Chương 109	134
110. Chương 110	134
111. Chương 111	134
112. Chương 112	134
113. Chương 113	134
114. Chương 114	134
115. Chương 115	134
116. Chương 116	134
117. Chương 117	134
118. Chương 118	134
119. Chương 119	134
120. Chương 120	134
121. Chương 121	134
122. Chương 122	134
123. Chương 123	134
124. Chương 124	134
125. Chương 125	134
126. Chương 126	134
127. Chương 127	134
128. Chương 128	134
129. Chương 129	134
130. Chương 130	134
131. Chương 131	134
132. Chương 132	134
133. Chương 133	134
134. Chương 134	134
135. Chương 135	134
136. Chương 136	134
137. Chương 137	134
138. Chương 138	134
139. Chương 139	134
140. Chương 140	134
141. Chương 141	134
142. Chương 142	134
143. Chương 143	134
144. Chương 144	134
145. Chương 145	134
146. Chương 146	134
147. Chương 147	134
148. Chương 148	134
149. Chương 149	134

150. Chương 150	134
151. Chương 151	134
152. Chương 152	134
153. Chương 153	134
154. Chương 154	134
155. Chương 155	134
156. Chương 156	134
157. Chương 157	134
158. Chương 158	134
159. Chương 159	134
160. Chương 160	134
161. Chương 161	134
162. Chương 162	134
163. Chương 163	134
164. Chương 164	134
165. Chương 165	134
166. Chương 166	134
167. Chương 167	134
168. Chương 168	134
169. Chương 169	134
170. Chương 170	134
171. Chương 171	134
172. Chương 172	134
173. Chương 173	134
174. Chương 174	134
175. Chương 175	134
176. Chương 176	134
177. Chương 177	134
178. Chương 178	134
179. Chương 179	134
180. Chương 180	134
181. Chương 181	134
182. Chương 182	134
183. Chương 183	134
184. Chương 184	134
185. Chương 185	134
186. Chương 186	134
187. Chương 187	134
188. Chương 188	134
189. Chương 189	134
190. Chương 190	134
191. Chương 191	134
192. Chương 192	134
193. Chương 193	134
194. Chương 194	134
195. Chương 195	134
196. Chương 196	134
197. Chương 197	134
198. Chương 198	134
199. Chương 199	134
200. Chương 200	134
201. Chương 201	134
202. Chương 202	134
203. Chương 203	134

204. Chương 204	134
205. Chương 205	134
206. Chương 206	134
207. Chương 207	134
208. Chương 208	134
209. Chương 209	134
210. Chương 210	134
211. Chương 211	134
212. Chương 212	134
213. Chương 213	134
214. Chương 214	134
215. Chương 215	134
216. Chương 216	134
217. Chương 217	134
218. Chương 218	134
219. Chương 219	134
220. Chương 220	134
221. Chương 221	134
222. Chương 222	134
223. Chương 223	134
224. Chương 224	134
225. Chương 225	134
226. Chương 226	134
227. Chương 227	134
228. Chương 228	134
229. Chương 229	134
230. Chương 230	134
231. Chương 231	134
232. Chương 232	134
233. Chương 233	134
234. Chương 234	134
235. Chương 235	134
236. Chương 236	134
237. Chương 237	134
238. Chương 238	134
239. Chương 239	134
240. Chương 240	134
241. Chương 241	134
242. Chương 242	134
243. Chương 243	134
244. Chương 244	134
245. Chương 245	134
246. Chương 246	134
247. Chương 247	134
248. Chương 248	134
249. Chương 249	134
250. Chương 250	134
251. Chương 251	134
252. Chương 252	134
253. Chương 253	134
254. Chương 254	134
255. Chương 255	134
256. Chương 256	134
257. Chương 257	134

258. Chương 258	134
259. Chương 259	134
260. Chương 260	134
261. Chương 261	134
262. Chương 262	134
263. Chương 263	134
264. Chương 264	134
265. Chương 265	134
266. Chương 266	134
267. Chương 267	134
268. Chương 268	134
269. Chương 269	134
270. Chương 270	134
271. Chương 271	134
272. Chương 272	134
273. Chương 273	134
274. Chương 274	134
275. Chương 275	134
276. Chương 276	134
277. Chương 277	134
278. Chương 278	134
279. Chương 279	134
280. Chương 280	134
281. Chương 281	134
282. Chương 282	134
283. Chương 283	134
284. Chương 284	134
285. Chương 285	134
286. Chương 286	134
287. Chương 287	134
288. Chương 288	134
289. Chương 289	134
290. Chương 290	134
291. Chương 291	134
292. Chương 292	134
293. Chương 293	134
294. Chương 294	134
295. Chương 295	134
296. Chương 296	134
297. Chương 297	134
298. Chương 298	134
299. Chương 299	134
300. Chương 300	134
301. Chương 301	134
302. Chương 302	134
303. Chương 303	134
304. Chương 304	134
305. Chương 305	134
306. Chương 306	134
307. Chương 307	134
308. Chương 308	134
309. Chương 309	134
310. Chương 310	134
311. Chương 311	134

312. Chương 312	134
313. Chương 313	134
314. Chương 314	134
315. Chương 315	134
316. Chương 316	134
317. Chương 317	134
318. Chương 318	134
319. Chương 319	134
320. Chương 320	134
321. Chương 321	134
322. Chương 322	134
323. Chương 323	134
324. Chương 324	134
325. Chương 325	134
326. Chương 326	134
327. Chương 327	134
328. Chương 328	134
329. Chương 329	134
330. Chương 330	134
331. Chương 331	134
332. Chương 332	134
333. Chương 333	134
334. Chương 334	134
335. Chương 335	134
336. Chương 336	134
337. Chương 337	134
338. Chương 338	134
339. Chương 339	134
340. Chương 340	134
341. Chương 341	134
342. Chương 342	134
343. Chương 343	134
344. Chương 344	134
345. Chương 345	134
346. Chương 346	134
347. Chương 347	134
348. Chương 348	134
349. Chương 349	134
350. Chương 350	134
351. Chương 351	134
352. Chương 352	134
353. Chương 353	134
354. Chương 354	134
355. Chương 355	134
356. Chương 356	134
357. Chương 357	134
358. Chương 358	134
359. Chương 359	134
360. Chương 360	134
361. Chương 361	134
362. Chương 362	134
363. Chương 363	134
364. Chương 364	134
365. Chương 365	134

366. Chương 366	134
367. Chương 367	134
368. Chương 368	134
369. Chương 369	134
370. Chương 370	134
371. Chương 371	134
372. Chương 372	134
373. Chương 373	134
374. Chương 374	134
375. Chương 375	134
376. Chương 376	134
377. Chương 377	134
378. Chương 378	134
379. Chương 379	134
380. Chương 380	134
381. Chương 381	134
382. Chương 382	134
383. Chương 383	134
384. Chương 384	134
385. Chương 385	134
386. Chương 386	134
387. Chương 387	134
388. Chương 388	134
389. Chương 389	134
390. Chương 390	134
391. Chương 391	134
392. Chương 392	134
393. Chương 393	134
394. Chương 394	134
395. Chương 395	134
396. Chương 396	134
397. Chương 397	134
398. Chương 398	134
399. Chương 399	134
400. Chương 400	134
401. Chương 401	134
402. Chương 402	134
403. Chương 403	134
404. Chương 404	134
405. Chương 405	134
406. Chương 406	134
407. Chương 407	134
408. Chương 408	134
409. Chương 409	134
410. Chương 410	134
411. Chương 411	134
412. Chương 412	134
413. Chương 413	134
414. Chương 414	134
415. Chương 415	134
416. Chương 416	134
417. Chương 417	134
418. Chương 418	134
419. Chương 419	134

420. Chương 420	134
421. Chương 421	134
422. Chương 422	134
423. Chương 423	134
424. Chương 424	134
425. Chương 425	134
426. Chương 426	134
427. Chương 427	134
428. Chương 428	134
429. Chương 429	134
430. Chương 430	134
431. Chương 431	134
432. Chương 432	134
433. Chương 433	134
434. Chương 434	134
435. Chương 435	134
436. Chương 436	134
437. Chương 437	134
438. Chương 438	134
439. Chương 439	134
440. Chương 440	134
441. Chương 441	134
442. Chương 442	134
443. Chương 443	134
444. Chương 444	134
445. Chương 445	134
446. Chương 446	134
447. Chương 447	134
448. Chương 448	134
449. Chương 449	134
450. Chương 450	134
451. Chương 451	134
452. Chương 452	134
453. Chương 453	134
454. Chương 454	134
455. Chương 455	134
456. Chương 456	134
457. Chương 457	134
458. Chương 458	134
459. Chương 459	134
460. Chương 460	134
461. Chương 461	134
462. Chương 462	134
463. Chương 463	134
464. Chương 464	134
465. Chương 465	134
466. Chương 466	134
467. Chương 467	134
468. Chương 468	134
469. Chương 469	134
470. Chương 470	134
471. Chương 471	134
472. Chương 472	134
473. Chương 473	134

474. Chương 474	134
475. Chương 475	134
476. Chương 476	134
477. Chương 477	134
478. Chương 478	134
479. Chương 479	134
480. Chương 480	134
481. Chương 481	134
482. Chương 482	134
483. Chương 483	134
484. Chương 484	134
485. Chương 485	134
486. Chương 486	134
487. Chương 487	134
488. Chương 488	134
489. Chương 489	134
490. Chương 490	134
491. Chương 491	134
492. Chương 492	134
493. Chương 493	134
494. Chương 494	134
495. Chương 495	134
496. Chương 496	134
497. Chương 497	134
498. Chương 498	134
499. Chương 499	134
500. Chương 500	134
501. Chương 501	134
502. Chương 502	134
503. Chương 503	134
504. Chương 504	134
505. Chương 505	134
506. Chương 506	134
507. Chương 507	134
508. Chương 508	134
509. Chương 509	134
510. Chương 510	134
511. Chương 511	134
512. Chương 512	134
513. Chương 513	134
514. Chương 514	134
515. Chương 515	134
516. Chương 516	134
517. Chương 517	134
518. Chương 518	134
519. Chương 519	134
520. Chương 520	134
521. Chương 521	134
522. Chương 522	134
523. Chương 523	134
524. Chương 524	134
525. Chương 525	134
526. Chương 526	134
527. Chương 527	134

528. Chương 528	134
529. Chương 529	134
530. Chương 530	134
531. Chương 531	134
532. Chương 532	134
533. Chương 533	134
534. Chương 534	134
535. Chương 535	134
536. Chương 536	134
537. Chương 537	134
538. Chương 538	134
539. Chương 539	134
540. Chương 540	134
541. Chương 541	134
542. Chương 542	134
543. Chương 543	134
544. Chương 544	134
545. Chương 545	134
546. Chương 546	134
547. Chương 547	134
548. Chương 548	134
549. Chương 549	134
550. Chương 550	134
551. Chương 551	134
552. Chương 552	134
553. Chương 553	134
554. Chương 554	134
555. Chương 555	134
556. Chương 556	134
557. Chương 557	134
558. Chương 558	134
559. Chương 559	134
560. Chương 560	134

Nói Với Tên Google Hồn Đản Kia, Lão Tử Rất Thích Hắn

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, phúc hắc công x biệt nữ thụ, nhân cách hoá, hài, HE. Cặp đôi chính: G

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-voi-ten-google-hon-dan-kia-lao-tu-rat-thich-han>

1. Chương 1

Baidu gần đây cảm thấy rất là phiền.

Nguyên nhân phiền phức chỉ có ba chữ: đồng nghiệp nữ.

Trong truyền thuyết, đồng nghiệp nữ là một loại sinh vật cực kỳ quỷ dị... Không, bọn họ căn bản không gọi là con người được, tư duy bọn họ khiến vô số người (nhất là giống đực) phải quỳ lạy rồi bỏ chạy ngay trong vòng một nốt nhạc, chỉ có thể đứng từ xa để chiêm ngưỡng mà không thể lại gần.

Lúc đầu, Baidu không hề ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình. Đồng nghiệp nữ thì sao? Hủ nữ thì sao? Cùng lắm là người ta chỉ đăng lên mạng một vài bài văn tầm phào rồi bình luận lung tung thôi mà. Ví dụ như:

“A a a a~ Lam và Ngân a ~~ Câu nói của Lam đúng chuẩn kinh điển a a a ! Nhưng hiện tại Ngân cũng thật xứng đôi với Cát Lương, làm sao bây giờ làm sao bây giờ ?”

“Oa ha ha ha... máy tính ta mỗi ngày khởi động đều được lập trình phát ra câu chào ngẫu nhiên là ‘Bạch luyến vương đạo! Ngân quá tối cao’ nha... ha ha ha ! ! Mỗi lần bật máy lên đều đem đến cảm giác thật thích nha~”

“Ba mươi câu ngôn ngữ trong ‘B[beep] DRAMA’... Ai post cái này lên thế này ? ! ! Thật là hay quá đi ! ! Ôi, ta chỉ có thể cười ngoác miệng mà save về máy sưu tầm thôi ...”

Baidu là một cậu bé ngoan, mỗi ngày đều cẩn thận, vất vả và cần cù xét duyệt bài post, làm tốt công việc của mình. Cơ mà có một ngày, trong lúc cậu vô tình xem lướt qua thì thấy được một thứ cực kì đáng sợ nằm ở trong một cái post nọ, một câu như dội nước vào mặt cậu “Hú hú... *giơ tay*... Thành thật xin lỗi mọi người, nhưng ta thực rất muốn tìm YY văn về cặp đôi Google và Baidu nha~ có nàng nào biết tìm ở đâu không ~~”

Baidu? ? Google? ? YY văn? ? ! ! !

Bạn nhỏ Baidu vẫn giữ bình tĩnh, tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

“Ôi chào? Thực sự có truyện như thế à? Ta chỉ nghe đồn thôi, không ngờ là có thật... a ha ha ha... thích quá thích quá~~”

“Ôi, tâm hồn đen tối của đồng nghiệp nữ ... Thật đáng sợ, ngay cả các sự vật vô tri vô giác cũng không buông tha... Thôi mọi người tiếp tục đi, ta out trước đây. Pp* nha...”

“Thật không? Vậy ai công ai thụ đây? Ta thật thắc mắc a ~~”

Sắc mặt Baidu trắng bệch, nhưng những bình luận này cũng không đáng quan tâm, quan trọng là ... ID của một nick tên là Lord xuất hiện: “Thật xấu hổ quá, ta ngủ dậy trễ nên onl chậm... Ta đã kiếm hết rồi, không có truyện nào như vậy hết á... Thôi để ta viết tặng nàng một truyện nhá...”

Sau đó... Sau đó... Sau đó... Bàn tay cầm chuột của Baidu run rẩy: Cô ta viết thật sao ? ! !

Câu chuyện rất ngắn, nhưng... dù cho Baidu có không hiểu lắm về BL, cậu phải công nhận là trình viết văn của cô này thật sự rất khá, ngoại trừ...

Ngay từ bình luận đầu tiên, nàng nào đó đã hỏi: “Lord viết hay quá ! ! Nhưng tại sao nàng lại cho Baidu làm tiểu thụ thế? ? ?”

“Đúng rồi ! ! Tiểu thụ chính là cái đứa bị áp mà ! ! Mặc dù ta chưa tìm tòi kỹ càng về Baidu cho lắm, nhưng đối với vụ ai là 0 ai là 1 này thì ta biết một điều... dù chỉ là một điều thôi...là Baidu... chẳng phải hẳn thích “nuốt” bài sao? Mà “nuốt” này chính là tính cách của biệt nữ thụ điển hình đấy ~!”

ID Lord trả lời: “Chính xác... *một thân oán niệm xuất hiện*... Tên Baidu chết tiệt dám nuốt mấy bài post của ta a ! ! Ta cùng lắm chỉ kể sơ lại một chút chi tiết mà thôi, vậy mà hắn dám xóa post của ta ! !”

Tác giả BL nào đó: “Bắt tay !! Cố lên!! ! Ta hiện mới viết được hai chương post lên thôi mà hân cũng chẳng chịu buông tha, xoá hết... Không chừa cho ta đường sống nào cả! ! !”

Tác giả BL tiếp tục bình luận: “A, ta đã nghĩ ra rồi ! Đam mỹ hắc bang đi ! Baidu thích nuốt! Baidu thích ngược! !”

Vẫn là tác giả BL đó: “Ô hô hô... ha ha ha... thì ra còn có thể thành cái dạng này = = Như vậy sau này ta có thể quang minh chính đại mà viết hủ văn tàn phá Baidu rồi ~ mỗi hận trong lòng cuối cùng cũng rửa được ~”

(Bên dưới có bình luận hú hét: “A! Cái ID này... Cái ID này... Nàng quăng một cái chương thể loại SM lên rồi trốn đi đâu rồi... Sau mãi mà chưa có chương mới thế?... Ta đặt gạch đợi nàng quăng quai muốn chết luôn nè! ! !”)...

Baidu hết đọc nổi nữa, tắt máy vì tính rồi ngồi phịch một đồng trên sô pha. Đầu óc cậu đã rối tung lên rồi. Ai giải thích chuyện gì cho cậu đi?

Điện thoại bỗng reo lên. Baidu ngo nguẩy trèo xuống sô pha tìm điện thoại. Giọng nói tràn đầy sinh lực của Sohu vang lên: “Anh nói này nhóc Baidu! Cuối tuần này có tiệc họp mặt đó! Nhất định phải tới, nghìn vạn lần đừng quên! !” Nói xong thì cúp điện thoại với một tốc độ sét đánh, khiến cho Baidu không kịp từ chối.

Cậu cầm điện thoại trên tay mà đứng ngốc lảng một hồi, đầu óc còn chưa kịp khôi phục lại. Cuối tuần họp mặt, là sao?

=====

Chú thích chút: Nguyên văn của từ “pp” ở trên là 888, vì số 8 đọc lên giống như từ bye bye nên được dùng làm tiếng lóng trên mạng Trung Quốc.

2. Chương 2

Cuối tuần, tại một quán bar xa hoa nào đó.

Lúc Baidu đi vào đã có người ở trong. NetEase rút tay về, sắc mặt không thay đổi, trước sau như một mà cà lơ phất phơ: “A, Baidu, cậu đã đến rồi, hôm nay sao đến sớm vậy?”

Baidu nhìn thấy mặt Sina đỏ như trái cà, bầu không khí dường như hơi gượng gạo, cảm thấy hơi sờ sợ. Cậu ngờ nghệch, không biết phải nói như thế nào mới tốt, may mắn là phía sau đã có người tiến đến.

Mop vừa vào cửa thì trực tiếp nhào tới trong lòng NetEase, ôm lấy cánh tay hắn: “Lâu như thế mà anh cũng chẳng chịu liên lạc với em, chọc em tức muốn chết...”

Biểu cảm của NetEase trở nên láu cá: “Nào có nào có, anh làm sao dám bắt nạt bạn nhỏ của anh được ~”

Sina ở một bên giận dữ trừng hai người bọn họ, còn Tencent thì đang ôm khư khư chú gấu bông. NetEase ngạc nhiên nhìn nhóc con mười hai tuổi: “Anh hỏi nà, ai tặng thế?”

Baidu ngồi xổm xuống, xoa xoa quả đầu tròn tròn của Tencent, thật đáng yêu quá~ “Tenny à, ai tặng nhóc gấu bông vậy?”

“Dạ!” Đôi mắt nhóc nhỏ long lanh, vẻ mặt nghiêm túc.

“Là ai tặng thế?”

“Không nói đâu!” Vẫn là vẻ mặt nghiêm túc.

Mấy người lớn đều bị nhóc con làm cho bật cười.

Lúc này, Sohu vội vã đẩy cửa vào. Nói cũng lạ, nhìn qua dáng vẻ thư sinh của tên này thì sẽ chẳng ai nghĩ được gã lại là chuyên gia nhiều chuyện số một thế giới.

“A... Mọi người đến đông đủ rồi sao? A ~~ Nhóc Tencent cũng tới rồi! Ai tặng nhóc gấu bông vậy ta?” Dùng giọng điệu trần ngập hiểu kìa mà dụ dỗ, gã giao hoát nhìn nhóc nhỏ.

Tất cả mọi người đến đây sẽ không bao giờ biết được ý nghĩ trong đầu gã lúc này là: Ha ha, kẻ tặng nhóc con gấu bông chính là kẻ giỏi kiềm chế cảm xúc nhất! Ha ha

~Cửa phòng đẩy ra thật khẽ, không ai chú ý, chỉ có Baidu theo trực giác ngẩng đầu nhìn. Hai người với Âu phục phẳng phiu trầm tĩnh bước vào. Không khí cả căn phòng bởi vì hai người họ mà thay đổi.

Đi phía trước là Google, tên tiếng Trung là Cốc Ca. Hắn đến từ Mỹ, có người nói hắn có vị trí rất cao trong ngành công nghiệp IT. Hắn cũng giống như Baidu, đóng vai trò quan trọng trong bộ máy tìm kiếm, cho nên quan hệ giữa hai người lúc này có thể cho là đối địch. Người đi phía sau hắn là Tianya, một người đàn ông đeo kính trẻ tuổi, hào hoa phong nhã, tuấn tú lịch sự. Nhìn hai người kia, không biết vì sao, phản ứng đầu tiên của Baidu là: hai người kia thật là đẹp đôi quá...

Sau đó cậu liền tự đắm vào đầu: Mình bị làm sao thế này? Không lẽ bị nhóm hủ nữ kia đầu độc rồi sao? Tự nhiên lại ghép người ta thành một cặp...

Sohu ở bên cạnh ngạc nhiên nhìn Baidu: “Gì thế? Cậu bị trúng thực à?”

“A... Kia... Không phải...” Baidu ấp úng, nhưng không phát hiện ra biểu cảm của mình đã bị Google thu hết vào trong mắt. Cặp mắt màu xanh hiện lên một tia cười, tâm tình của Google lúc này có vẻ rất tốt.

Cuộc “hợp mặt” này là do Sohu đưa ra ý kiến, Mop hưởng ứng, NetEase phụ trách địa điểm, trên thực tế là một tập hợp những kẻ liên quan đến internet cùng nhau chèn chèn, cùng nhau nói chuyện phiếm. Dù sao bình thường mỗi người đều bề bộn công việc, rất ít khi gặp nhau, đều chỉ lướt qua nhau mỗi lần online, những dịp gặp mặt như thế này thì thật lâu mới có cơ hội.

Baidu vợ bữa lấy ly rượu mà “chạy trốn” vào một góc trên ghế sofa trong phòng... Sohu thấy cảnh đó mà cười nói: “Baidu của chúng ta vẫn cứ nhút nhát như vậy nhỉ...” Nhưng vẫn không có cách nào khắc phục được tính nết này của bạn nhỏ ấy cả.

Ngồi ở chỗ kia, Baidu có thể quan sát được toàn bộ quan cảnh trong phòng. Mop vẫn cứ ôm cứng lấy NetEase chẳng chịu rời, NetEase trông có vẻ cũng đang hưởng thụ, biệt danh “lãng tử đào hoa” kia dành cho gã thật không ngoa tí nào. Baidu đảo mắt tìm quanh, thấy Sina đang ngồi ở một góc khác, bóng tối che khuất mặt của cậu ta khiến cậu chẳng thấy được vẻ mặt ấy như thế nào cả.

Thật là lộn xộn... Baidu nghĩ thầm. Bên kia là Sohu đang thăm thì gì đó với Tianya, thỉnh thoảng cứ nhìn nhìn nhóc Tencent đang chăm chỉ chơi với gấu bông. Tianya cũng mang vẻ thắc mắc, nhún vai tỏ vẻ không biết.

Một người đi tới phía cậu. Baidu nhất thời căng thẳng, tự động ngồi thẳng lên. Bên tai hơi nóng, à không, cả gương mặt cũng đều nóng lên. Mình bị gì vậy trời...?

Một thân hình cao lớn đứng trước mặt, Baidu chậm rãi ngẩng đầu. Google nhìn thẳng vào cậu với đôi mắt màu xanh da trời, nói lời chào tiếng Trung thật lưu loát nhưng âm tiết có hơi cứng nhắc: “Xin chào, tôi là Google.”

“Anh... Chào.” Baidu hồi hộp bắt tay hắn, vẻ mặt đỏ bừng. Chết tiệt! Sao lại không nói câu gì cho đàng hoàng được vậy nè?

3. Chương 3

Google ngồi xuống bên cạnh Baidu, gác chéo chân, tay phải hờ hững xoay tròn ly rượu. Biểu cảm thờ ơ này khiến Baidu cảm thấy có chút sợ hãi.

Thật lịch lãm... Trong một giây, đầu óc của Baidu chỉ có thể hình dung ra được như thế. Google, hẳn là một người thanh cao. Nhưng mà, tuy thanh cao như vậy lại mang một vẻ gì đó cao ngạo. Sau đó trong não Baidu lúc này lại hiện ra một loạt hình ảnh và trang web về những cư sĩ cao nhả ngâm thơ. Thật không hổ danh là bộ máy tìm kiếm lợi hại. (= = ||||)

Có điều, không lâu sau Baidu lại cảm thấy hối hận vì suy nghĩ vừa nãy. Cuối cùng cậu cũng có thể lý giải được vì sao luôn có người phần khích đập máy tính mà thốt lên rằng: “Đây chính là thứ mà ta cần tìm trong mớ bong bóng này rồi!” Thật ra những thứ đầu tiên luôn không chính xác, phải tìm hiểu thật kỹ càng. Cho nên không được nhìn lầm cái mặt tên này... bằng không mai một bị hấn ăn tươi mất...

Google yên lặng chăm chú nhìn Baidu đang ra sức tàn sát góc áo, cuối cùng quyết định mở miệng trước. Thực ra, hẳn đã định hỏi câu này từ lâu rồi: “Năm nay cậu bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“A?” Baidu giật mình, sao lại có kẻ hỏi về tuổi tác người khác chứ! Hơn nữa không phải người nước ngoài rất ghét hỏi về tuổi sao? Cậu vừa định tranh cãi, lại quay đầu thấy khuôn mặt Google, tự nhiên mất hết can đảm, thành thành thật thật mà khai ra.

“Nga...” Google sờ sờ cằm, thật tốt, hẳn cũng không thích kẻ nào lớn tuổi hơn mình.

(Cái này cái này... Baidu được thành lập trẻ hơn Google, nhưng chúng ta cũng không cần để ý nhiều về điểm này... a ha ha = + +)

Google nhìn mờ mịt nhìn Baidu đang lúng túng, nghĩ, bé cưng này sao mà đơn thuần thế nhỉ? Hỏi vậy mà cũng khai thật ra luôn.

Thôi, đã như vậy rồi thì vào vấn đề luôn đi.

“Thật ra hôm nay tôi tới đây là để tìm cậu.” Google nói xong, thoả mãn khi nhìn thấy biểu cảm muốn nhảy dựng lên của Baidu với khuôn mặt nhanh chóng bị nhuộm đỏ. Phản ứng này thật tốt, vậy nói thêm vài lời nữa cũng sẽ không hề gì.

Mà Baidu lúc trước đã bị ảnh hưởng bởi các hủ nữ, cho nên cực kì nhạy cảm mấy câu như này, cậu thậm chí nghĩ mình đã bị cái tính YY mọi lúc mọi nơi của họ ăn vào não rồi.

Trong đầu cậu lại không ngừng vang lên giọng nói: “Baidu ơi Baidu à, làm ơn nghe tiếp đi~ chịu khó nhẫn nại nghe người ta nói thêm chút đi~”

“A... a? Vì vì vì... Vì sao?” Mồ hôi lạnh túa ra.

“À, mấy ngày hôm trước tôi online có đọc được một bài viết về chúng ta...”

Cậu hốt hoảng: “Cái bài viết kia là viết bậy viết bạ đó ! Anh đừng có tin ! !”

“Vậy sao?” Google vẻ mặt vô tội.

Tốt, mắc câu rồi.

“Đúng... đúng... đúng... đúng vậy ! ! Bọn họ luôn thích suy nghĩ lung tung, chúng ta không hề có quan hệ gì với nhau hết nha a a a ! !” Baidu nóng lòng giải thích, nhưng mà...

“Ra là như vậy, vậy chuyện hợp tác giữa tôi với cậu là không có hy vọng rồi...” Google buông thõng tay, ra vẻ rất là thất vọng

Ta nói, anh trai Google à, anh có triển vọng ứng cử giải Diễn viên nam xuất sắc nhất của Oscar đó.

Khoan đã, sự kinh hoảng của Baidu rất nhanh đã thay đổi, đứng hình một lúc lâu. Cho đến khi nghe từ “tiếc nuối” lần thứ hai cùng đôi mắt màu xanh buồn bã giả tạo của thằng kia, cậu mới thoáng hiểu được: “Anh nói... hợp tác?”

“Đúng vậy.” Google mỉm cười, “Bài văn kia nói chúng ta đều là những bộ máy tìm kiếm, thay vì chỉ làm việc ở một vùng cố định thì hãy hợp tác cùng nhau, mở rộng địa bàn, làm ít ăn nhiều, mọi người cùng vui...”

Google, anh cũng học được nhiều thành ngữ gớm... ==

Baidu giờ mới hiểu được mình hiểu lầm câu chuyện, trong lòng rỗng to, đây là ông nói gà bà nói vịt, là làm trò cười cho thiên hạ, đau tim quá...

Thế nhưng, Baidu à, cậu bị lừa cmn rồi...

Sau khi tàn tiệc, Google về đến nhà là rút ngay điện thoại ra gọi cho cái kẻ chờ đợi đã muốn rụng mắt kia.

“Sao rồi sao rồi?” Bên kia bắt máy ngay lập tức, có vẻ như đã ngồi chờ bên cái điện thoại hàng giờ đồng hồ.

“Chắc mắc câu rồi đó...”

“Ai da da... chúc mừng chúc mừng, như vậy đã có thể tiến hành việc tiếp theo rồi~” Giọng điệu hào hứng rạo rực. Đây chính là gương mặt thật của hủ nữ, kẻ khiến Baidu sợ hãi mãi không thôi. Google tự nhiên thấy hơi đau đầu, xoa xoa mũi.

“Yên tâm đi, tôi sẽ giúp anh ~ hô hô... ha ha ~” Điệu cười nữ vương tiêu chuẩn vang lên. Cho dù Google thuộc loại “phúc hắc” nhưng mỗi lần gặp kẻ này đều không khỏi cảm thấy sồn tóc gáy. Tianya đã từng thân thương mà cho hấn lời khuyên rằng không nên đắc tội con gái, nhất là đừng đắc tội đồng nghiệp nữ, bởi vì một khi đắc tội thì sẽ bị bọn họ YY vào đam mỹ văn cho chết luôn.

Nhưng mà Baidu đã làm gì khiến hủ nữ phần khích mà biến cậu ta thành tiểu thụ nhỉ?

Bỏ qua vấn đề khó lý giải này, Google căn dặn Myfreshnet qua điện thoại lần hai: “Tôi nói, nhất định không được để Baidu biết kế hoạch của chúng ta nha.”

“Cứ yên tâm ~” Myfreshnet cười kiểu cười đặc trưng của hủ nữ, “Tôi sẽ không cho phép tiểu thụ chạy thoát khỏi tay tiểu công đâu!”

=====

Lời tác giả: Cuối cùng... Ta đã hoàn thành việc đem đại diện của hủ nữ vào đam mỹ rồi... Mới đầu đã nghĩ không thể đem vào được, nhưng cho tới lúc viết thì... dùng Myfreshnet, mọi người hẳn là không có ý kiến đi? Ách, thấy chưa ai phiền cả, cười

~Chủ yếu là bởi vì ta không vào nhiều web đam mỹ lắm, cho nên không biết trang web nào tương đối tốt để đại diện, nhưng ta khẳng định Myfreshnet có thể đảm nhiệm được vai này nè, khẳng định ~~

4. Chương 4

Một tuần mới lại bắt đầu. Các hủ nữ đang lướt mạng trên Baidu cảm thấy một sự khác biệt thật rõ ràng. Tốc độ tải truyện và hình nhanh hơn bình thường gấp bội số n lần, bình luận cũng không cần phải đợi xét duyệt mới được hiện lên, mà quan trọng là post bài cũng chẳng cần xét duyệt luôn.

Tất cả mọi người đều thật phấn khởi, cứ như là thấy người ngoài hành tinh vậy.

“Ta thấy Baidu tiểu thụ ngày hôm nay rất không bình thường nha... Ôi chào...” Thần Thần Thao Thao gõ chữ.

“Đúng vậy, chắc có chuyện gì đó rồi... Cơ mà, đây đúng là cơ hội ngàn năm có một ấy ~ ” Vui Vẻ Hết Minh bình luận.

“Chuyện hệ trọng gì có thể ảnh hưởng đến Baidu được nhỉ? Bình thường em ấy làm việc rất chăm chỉ mà.” Truy Tìm Nguồn Gốc gõ gõ.

“= = ... Ể ể, trên kia, nàng nói như vậy khiến ta nghĩ đến một khả năng đó nha...”

... ! ! ! !

Có lẽ nào...

Các nàng hủ ở các đường dây đều chợt nghĩ đến một vấn đề cực kì nghiêm trọng: không phải đâu!

Baidu tiểu thụ... Thực sự... Bị Google “làm” rồi sao?!

Lúc này Baidu đang ngồi trong phòng làm việc, tay rê chuột, mắt dán sát màn hình, con mắt mở to hết cỡ. Đúng vậy, Baidu nhà mình đang làm một việc mà cậu chưa bao giờ làm – ngồi đờ mắt.

Baidu nhìn vào trang chủ, tâm tư bay biến khỏi thể xác. Cứ khoảng hai mươi giây là cậu sẽ liếc qua chiếc đồng hồ đang để trên bàn, sau đó quay lại với màn hình mà cười ngu.

Mà đầu số gây ra tất cả những chuyện này chính là câu nói của Google với cậu khi kết thúc cuộc họp mặt ăn chơi cuối tuần vừa rồi: “Vây đi, mai mình gặp nhau gặp nhau bàn chút chuyện hợp tác làm ăn nha!”

10.30 am sẽ gặp nhau ở văn phòng Google. Điều này làm kế hoạch làm việc thường ngày của Baidu đi tong. Cậu chưa bao giờ phải ngồi ngốc ở phòng làm việc của mình mà chờ ai hay cái gì như vậy cả.

9.30 am, Baidu lao như bay ra khỏi phòng làm việc, phóng thẳng đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm. Các đồng nghiệp trong phòng nhìn cậu nhỏ vốn luôn ngoan ngoãn im lặng mà hôm nay lại mạnh bạo như vậy thì đều há hốc hết cả. Một cô nào đó refresh trang chủ, gõ gõ lời bình kèm theo một gương mặt kinh ngạc:

“Các vị otaku và fangirl ơi, ta nói không sai mà, Baidu tiểu thụ thực sự điên mất rồi.”

Google giao kế hoạch hôm nay cho thư ký rồi nhàn nhã đi vòng vòng đợi Baidu đến. Bởi vì chẳng có gì để làm, hần mở máy vi tính, thu tập thông tin về Baidu.

Xem lướt qua các trang mạng, Google tìm được một chồng các dữ liệu phân tích về Baidu. Tuy thành lập hơi trễ và khả năng tìm kiếm thông tin của cậu yếu hơn hần rất nhiều, nhưng Baidu lại có lợi thế hơn hần trên phương diện tiếng Trung. Vì vậy, mặc dù Google đã trở thành bộ máy tìm kiếm có ảnh hưởng nhất thế giới, nhưng với ngôn ngữ Trung Quốc thì hần lại có phần thua thiệt. Cho nên nếu có thể học hỏi được khả năng tìm kiếm trên giao diện tiếng Trung của Baidu thì...

Tiếng đập cửa cắt đứt suy nghĩ của hần. Google tắt máy tính, phui phui quần áo, tiện thể nhìn đồng hồ rồi lên tiếng: “Mời vào.”

Cơ mà, bây giờ mới 10.15 sáng, sao cậu ấy tới sớm thế nhỉ?

Ngoài cửa không có tiếng động. Cảm giác như người đứng bên ngoài đã nghe thấy tiếng của Google nhưng vẫn không tiến vào.

Google khẽ cười. Ngốc nhỏ này... Sẽ không phải do thẹn thùng đó chứ? Hần hết cách, đành đi ra mở cửa: “Tôi nói cậu...”

Mái tóc màu nâu rối bời ngang ngạnh rơi trên trán, nếu nhìn kĩ sẽ thấy vài sợi tóc mỏng tang còn vương trên gò má. Một đôi mắt xanh pha chút tức giận nhìn thẳng vào Google như muốn đem hình ảnh hần khắc sâu vào trí óc. Gương mặt của người đàn ông trên ba mươi xuất hiện cùng vẻ mặt... Ta nói nha, đây có phải là giây phút sinh ly tử biệt đâu, mấy người còn mới gặp nhau...

Google có chút kinh ngạc, đôi mắt tràn ngập chờ mong trong tức khắc nhuộm màu ảm đạm: “Sao lại là anh?”

Trước mắt Google là một người đàn ông lớn tuổi hơn hần một chút, tên là MSN.

“Em nghĩ đi tới một châu lục khác là có thể bắt đầu một cuộc sống mới sao Google ?” MSN cười nhạt, bước đến trước mặt Google đang ngây ngốc. “Đừng tưởng rằng anh sẽ đơn giản buông tha em. Nếu như phản bội là việc dễ dàng như thế thì làm gì có chuyện chiến tranh sống mái một mất một còn, đúng không?”

Một bàn tay mảnh khảnh hướng về gò má Google, tay còn lại vòng ra sau lưng hần. Tuy đã hơn mười ngày không gặp nhau, nhưng vì sau anh lại cảm thấy như trải qua mấy thế kỷ, Google... em thật đúng là đồ tồi...

“Đủ rồi!” Giọng nói lạnh băng cắt đứt động tác MSN, “Buông tay.”

“Hừ...” Sao có thể chứ. Lần này, anh tuyệt đối sẽ không để em chạy trốn khỏi anh!

=====

Lời tác giả: Hình như câu chuyện đã lặp lại cốt truyện kinh điển muôn thuở + một tí cầu huyết... MSN... Ách, mới đầu ta tính viết ảnh trở thành một nhân vật phản diện cao ngạo, cơ mà lúc viết không biết tại sao lại viết người ta thành đại thúc nữa... Tự vả vả... Xem ra khả năng sáng tạo tình tiết của ta thiệt là cùi bắp a ... Câm nín...

5. Chương 5

Baidu đứng trước cửa phòng làm việc của Google, tâm trạng hơi hồi hộp. Cậu đang suy nghĩ đến việc nên nói câu nào đầu tiên.

Vừa tiến vào toà nhà Google làm việc thì Baidu đã “được” hoan nghênh ngoài ý muốn. Một tá các cô nàng tò mò vây quanh bên người cậu, bô lô ba la nói gì đó mà cậu không hiểu nổi.

Hơn nữa vẻ mặt của bọn họ... nói như nào cũng cảm thấy có chút là lạ, cứ như là mèo gắp cá ấy, khóe miệng người nào cũng hé ra một tia cười xảo quyệt và thoả mãn.

Có điều bọn họ cũng rất tận tâm, dẫn cậu đi tới tận cửa phòng Google. Nhưng mà... vì sao vừa mới đến cửa thì họ lại phát bàn tay ngọc ngà mà cười cười nhảy nhảy biến mất tiêu ở khúc ngoặt vậy?... Cậu rất muốn nói cảm ơn với họ, nhưng sự tình diễn ra quá nhanh, không kịp trở tay gì hết.

Lúc Baidu đến, cửa đã mở.

Một người đàn ông xa lạ từ trong bước ra, gần như chỉ liếc nhìn cậu, sau đó liền xoay người nói với Google: “Đừng quên nhé... Anh đi đây”, rồi đi khỏi đó rất nhanh.

Cậu mau mắn tránh đường, tiện thể nhìn theo bóng lưng người nọ, rồi quay đầu chào Google: “Xin chào...”

Bàn tay đang chống ở cửa của Google trượt đi, thân thể mất thăng bằng ngã nhào vào người Baidu.

Ồ?... A?... Á?... Ế?...

Những cô đồng nghiệp đang lấp ló sau góc rẽ chờ xem kịch vui cũng nhận ra có gì đó không thích hợp, liền chạy tới kiểm tra. Có người hoảng sợ gọi trợ lý của Google tới. Bác trợ lý tỉ mỉ kiểm tra sắc mặt hẳn, khẳng định: “Anh ta ngất rồi.”

“Nói vô ích!” Cô nào đó đá bác già một cước, “Dĩ nhiên là biết ngất rồi, nhưng tại sao lại ngất?”

“Thay vì hỏi cái này thì tại sao không mau đưa anh ấy đến bệnh viện đi!” Baidu thoát nhìn qua thì có vẻ đang sợ đến ngây ngốc, nhưng thật ra cậu đang bình tĩnh, bình tĩnh đến kì lạ. Trong ánh mắt kinh ngạc và sùng bái của mọi người xung quanh, cậu nâng Google dậy, dáng đi có phần hơi nghiêng ngả vì thân hình hẳn ta cao lớn.

“Xin mọi người mau gọi xe cứu thương, giúp tôi mở cửa thang máy, tôi sẽ mang anh ấy đến cửa lớn, tiết kiệm thời gian.”

Đám người hành động cũng thật mau lẹ. Mười phút sau khi xe cứu thương chở người đến, bác sĩ rất chuyên nghiệp mà kiểm tra Google vẫn đang hôn mê như cũ. Nghe tim đập một chút, chiếu đèn vô con mắt một chút, cuối cùng ông kết luận rằng: “Không có việc gì, chỉ là do áp lực quá lớn khiến cơ thể suy nhược mà thôi.”

Baidu không biết nhiều về y khoa, nhưng trực giác nói cho cậu cho rằng hai từ “Suy nhược” và “Mà thôi” không thể nào dùng với nhau như vậy được, bởi vì lúc ấy mọi người đều khăng khăng đòi mang Google đến bệnh viện. Đến nỗi mình... mà cũng phải đi theo chăm sóc hẳn.

Khoảng chừng sau nửa giờ đồng hồ, chuyện này đã làm mưa làm gió trên các trang mạng. Hai người ở bệnh viện hoàn toàn không biết bọn họ đã trở thành chủ đề bàn tán của nhiều người.

Sau khi mê man khoảng hai tiếng, Google chậm rãi mở mắt. Không cảm giác gì đặc biệt cho lắm, giống như chỉ vừa mới thức dậy thôi. Chỉ là...

Google nhìn về phía tay phải mình. Quả nhiên đang bị nắm, hèn gì thấy ấm quá.

Nhìn Baidu hai giây không chớp mắt, Google cử động tay phải mới khiến cậu tỉnh dậy. Cậu liền phản xạ theo tự nhiên mà đưa tay sờ trán hẳn: “Cảm thấy sao rồi? Cần gọi bác sĩ không?”

“... Không cần.” Google lắc lắc đầu làm rơi tay Baidu, cậu thấy thế cũng lập tức rút tay về, nghĩ thầm có lẽ hẳn không quen với việc bị người ta đụng chạm, nhưng thật ra lúc này Google đang nghĩ tới chuyện khác.

“E hèm...” Ngoài cửa truyền đến tiếng vang. Baidu nhìn lại, là một cô gái trẻ trong tay ôm một cái túi thật lớn, vẻ mặt rất là nghiêm túc. Cô vọt tới giường bệnh, cầm tay phải của Google gộp lại với tay của Baidu: “Google, anh có khỏe không? Có mất máu nhiều không? Tôi lại không nghĩ anh như thế mà lại...”

Ngày hôm nay Baidu cảm thấy mình đã nhìn thấy rất nhiều bạn bè của Google... Đối với cậu, Google chỉ là một người mới quen đến từ hôm qua, cậu chẳng biết gì nhiều về hẳn, lại gặp được hai người bạn của hẳn... Baidu cẩn thận rút bàn tay bị cô kia đang nắm cứng ngắt ra, đứng dậy, chuẩn bị rời đi: “À, phiền cô hãy chăm sóc Google thật tốt nhé. Google, phải nghỉ ngơi thật khỏe nhé.” Nói xong rời phòng bệnh.

Cho đến khi cửa phòng bị đóng lại, Myfreshnet mới chịu buông tay, gỡ bỏ điệu bộ “Bạn tốt” lộ ra bộ mặt chân thực của hủ nữ: “Tôi nói Google à... Lẽ nào anh thực sự bị Baidu tiểu thụ “ăn” rồi?! Bởi vậy nên lần đầu tiên mới bị mất máu nhiều, suy nhược, té xỉu?? !”

“Cô nói cái quái gì thế hả?” Google đen mặt, ý nghĩa của cụm từ “mất máu nhiều” này thật là...”Lúc tôi ngất cậu ấy còn chưa đi vào phòng làm việc!”

“Nhưng mà anh biết trên mạng đang bàn tán cái gì chưa...” Myfreshnet đang muốn lấy laptop trong túi ra thì bị ánh mắt giết người của Google trừng đến, đành lui tay về, vừa nói vừa chỉnh chỉnh lại cái túi đầy văn hoá phẩm đời sống của mình.

” [Google suy nhược thể lực, té xỉu tại cửa phòng làm việc, Baidu dốc sức mang anh ta tới bệnh viện!] – Cái tiêu đề rất là kích động người đọc nha~! Chúng tôi đang ngồi ăn ở vỉa hè mà bị cái tin này làm chết sặc cả rồi này!”

Chúng tôi? Google khinh bỉ, không phải chỉ là một đám đàn bà con gái vô vị cứ suốt ngày ngắm trai đẹp yêu nhau sao?

“Hai người các anh thật quá bá đạo...” Myfreshnet về mặt kính nể, “Tuy chúng tôi đã nghĩ ra thật nhiều tình tiết, nhưng cũng không thể nào nghĩ đến một màn xuất sắc của hai người á... Tình yêu kinh điển nơi công sở, Google và Baidu phối hợp cùng nhau đem tình lực ấy ấy đạt tới một trình độ mới! Hủ nữ chúng tôi chắc mất máu chết sớm quá... À, các anh có thích chụp một ảnh cùng nhau không, áo vest cùng sơ mi và cà vạt, tôi nhất định sẽ đăng ảnh đó trên trang chủ!”

... Haizzzz... Google không thừa nhận cũng không được, hủ nữ là một loại sinh vật cực kì đáng sợ. Đàn ông con trai sợ nhất là bị họ YY đến chết. Nói thế nào thì hủ nữ chính là kẻ thù không đội trời chung của mặt mũi đáng nam nhi đó...

“Cơ mà hiện tại có một vấn đề, Google à...” Ánh nhìn của Myfreshnet vừa chạm đến Google thì cả hai người đều biết vấn đề này là vấn đề gì. Gương mặt phác hắc tràn đầy của Google vẫn không thay đổi: “Tôi là công, cái này là chắc chắn.”

Trái ngược với vẻ kiên định của hẳn, Myfreshnet lại tràn đầy vẻ lo âu: “Nhưng tôi thấy Baidu dường như mạnh hơn so với chúng ta tưởng tượng nhiều lắm...”

Yên lặng. Đúng vậy, Baidu tiểu thụ cũng không hẳn là giống mấy cưng tiểu bạch thụ như trong tưởng tượng của bọn họ, vậy thì có chút phiền phức rồi...

Suy nghĩ một lúc, Myfreshnet đột nhiên nhớ lại: “À mà Google, vì sao anh lại ngắt vậy?”

Google nhìn cô nàng, không còn lời nào để nói. Thần kinh hủ nữ quả nhiên không giống người bình thường. Vấn đề cơ bản như thế sao bây giờ mới chịu hỏi?

6. Chương 6

Khi một chân của Baidu vừa bước ra cổng bệnh viện, chuông điện thoại di động vang lên. Là Sohu.

Vừa ấn nút “trò chuyện”, giọng Sohu đã oang oang truyền tới: “Baidu! Bây giờ cậu lập tức, lập tức đến quán cà phê mới mở của anh ngay! Không là chết chắc đó !!”

“A?”

Baidu đẩy cánh cửa thủy tinh của quán cà phê. Sohu, NetEase và Mop đang ngồi yên lặng ở chiếc bàn cách xa cửa nhất, trong tay mỗi người là một thức uống. Vừa thấy cậu thì tất cả cùng nhảy dựng lên, lao thẳng tới cửa.

Sohu kéo cậu ngồi xuống ghế rồi đi vào vấn đề ngay và luôn: “Biết tin gì chưa?”

“Tin gì ạ?” Baidu vô tội hỏi. Sohu chợt thấy ngứa răng, nghĩ mình từ trước tới giờ chưa gặp được thằng nào ngơ một cách đáng ghê sợ như thằng nhỏ này...

Mop cố ý mở to cặp mắt vốn giống cú mèo của mình, lại còn dán sát vào mặt Baidu, khiến cho cậu càng thấy khủng hoảng. NetEase im lặng này giờ đành phải đẩy mặt thằng mèo kia ra: “Đủ rồi, em khôi phục cái mặt bình thường lại cho anh, bằng không anh đá bay lên sao Hoả bây giờ.”

Mop lập tức sửa lại thành hình tượng đứa con ngoan hiền ngồi im ngoan ngoãn. NetEase kéo máy tính tới trước mặt Baidu: “Cậu đọc đi, tình huống lúc này rất phức tạp, vài ba câu không giải thích rõ được đâu.”

Đập vào mắt chính là tiêu đề to hải hùng trên web của Sohu: “Bê bối *** nơi công sở !! Câu chuyện sau bức màn về Baidu & Google!”. Tựa đề màu diêm hường lung linh long lanh lấp lánh chiếm hơn nửa diện tích trang web, đến nỗi không cần xem nội dung bài đăng cũng biết được là chuyện gì, chắc chắn là buồn chuyện. Làm bạn với Sohu nhiều năm như thế, Baidu hoàn toàn tự tin vào trực giác của mình.

Trên trang của Mop cũng đã xuất hiện một bài đăng bắt mắt trong mục “Tin tức mới nhất”: Theo thông tin mới nhất, trong lúc Google gặp Baidu thì đột nhiên ngắt xiu, nguyên nhân chưa xác định, hiện tại đang cấp cứu trong bệnh viện... Tình trạng thân thể chưa xác định... Mong Mop hãy điều tra tin tức chính xác về nguyên nhân vụ việc trên!! Tôi có chết cũng không tin hai người kia là một đôi!! Tôi có chết cũng không tin Google là ở [beep], trong lúc hành sự mà mất máu quá nhiều đến nỗi mất đi tri giác! ! Tôi có chết cũng không tin Google lại là tiểu thụ a a a a ! !

Phía dưới bài đăng ấy kí tên: mới từ Myfreshnet ra, đang kích động, ôm mặt khóc lóc như mưa chạy đi...

Đến lúc này Baidu mới vỡ lẽ cùng biểu cảm “Chẳng lẽ là như vậy”, nhưng cậu vẫn mở tiếp trang chủ của NetEase. NetEase cũng rất lấy làm phúc hậu mà đem tin tức đăng lên trang chủ, may là không có phóng chữ to lên như Sohu. Tựa đề là: “[Hình] Google bỗng nhiên ngắt xiu, Baidu lập tức cứu nguy.”

Có hình nữa hả?! Baidu vội vã click vào đường dẫn, nhưng cậu thấy trong bài viết lại chẳng hề xuất hiện bóng hình nào, thế là hỏi: “Không phải nói là có hình sao?”

“A? Vậy hở?” NetEase cà chớn, vung tay lên, “Này chỉ là thủ đoạn câu view của anh thôi, chứ không làm sao thu hút được nhiều người xem?”

Quả nhiên, bên dưới tin là một loạt bình luận mắng như tát nước:

“Quả nhiên lại bị NetEase lừa đảo!”

“NetEase chết tiệt!! Không có thì đừng nói! Chết đi!!”

“Vừa hóng hớt bên Tianya sẵn tạt qua đây, hòa theo khinh bỉ NetEase luôn!”

Baidu khôi phục sắc mặt bị biến đen thui, cho dù có ngậy thơ đến mức nào cậu cũng hiểu đây không phải là chuyện có thể dùng mấy từ “Tôi không biết” mà cho qua được. Nhưng việc tin tức truyền mau như thế này thì hoàn toàn nằm ngoài dự tính của cậu rồi.

Dễ thấy ba người kia cũng ý thức được vấn đề này. NetEase lên tiếng hỏi đầu tiên: “Baidu, cậu có đắc tội với ai không vậy, dựa theo quy tắc của giới truyền thông giải trí thì đây cũng như mấy câu chuyện bình thường chỉ do người biên tập thêm mắm thêm muối một tí thôi, sao lại có thể sôi sục tới mức này nhỉ?”

Sohu vừa ngẩng mặt, trong mắt chợt loé lên một tia sáng kì dị: “Không sai Baidu, cậu có muốn anh tra thử xem ai phá rối sau lưng cậu không? Hồi trước anh có tham gia vào một vụ làm ăn có quen được một người bạn có cách tuần được thông tin mật ra ngoài đó...”

NetEase đá cho một phát: “Chú chỉ là một trang web tầm phào chứ có liên quan gì tới tình báo bí mật đâu... Đừng có mà chém gió!”

Trái lại, Baidu chỉ ngồi ở một bên mà quan sát: hình như khuynh hướng bạo lực NetEase càng ngày càng rõ rệt, sau này tuyệt đối không nói bất cứ thứ gì có tính chất cù bấp trước mặt tên này mới được...

“A? Mọi người xem này!” Mop vẫn đang lướt mạng bỗng kêu lên. Tất cả liền nhìn thẳng vào màn hình máy tính.

Tin đặc biệt từ Sina: Google suy nhược thân thể, ngất xỉu tại cửa phòng làm việc, Baidu bình tĩnh xử lý sự việc khiến người người tán thưởng!”

Quả nhiên Sina đây mới là khách quan công bằng... Bốn người khen thầm, đây không phải là thứ mà bọn họ – những kẻ lấy lướt xem làm miếng ăn qua ngày – có thể nghĩ ra được.

Sau tin đó còn có một loạt những tin khác có liên quan xuất hiện ở bên dưới. Tin tức của Sina nổi tiếng là đáng tin cậy, nhưng tục ngữ có câu, “sự việc không phải lúc nào cũng như tưởng tượng” (Tác giả: tục ngữ này ở đâu ra vậy = = ... Cá: cô tự nói chứ đâu = =’), cái danh sách bài viết liên quan đó lại khiến Baidu đen mặt lần nữa:

“Nhắc nhở từ bác sĩ: Áp lực lớn dẫn đến suy nhược, cần chú ý đến sức khỏe.”

“Mười phút thực hành sơ cứu trong sinh hoạt ngày thường”

“ Baidu – Bộ máy tìm kiếm lớn nhất Trung Quốc”

“Chuyên sâu: Google liên tục xuất hiện ở các thương trường phía sau khu vực Châu Á”

“Diễn đàn dân tộc: tất cả mọi người hãy đến trang 818 tra cứu về quan hệ Baidu và Google (Cám ơn diễn đàn Tianya đã cung cấp)

“Tin tức tiêu tri thức: Bạn có biết, trái nghĩa với “công” là gì không?”

NetEase với Sohu nhin cười mà muốn xoắn cả ruột: làm tốt lắm Sina à, coi bộ độ nguy hiểm của cậu ta chỉ có tăng chứ không giảm nha... Còn Baidu với mớ bài đăng âm âm như lũ thác này thì chỉ biết khóc ròng mà thôi...

=====

Lời tác giả: Những trang web được nhân cách hoá đặc biệt đáng yêu nha ~ Mọi người còn nhớ rõ đầu truyện có tả về mối quan hệ mờ ám của NetEase và Sina đúng không nhỉ? ? Ta rất thích NetEase, cho nên sẽ cho hai người đó có chút chuyện xảy ra. À, giờ mới thấy mình quên cho Yahoo xuất hiện mất rồi... Nói chung là truyện sẽ càng ngày càng náo nhiệt đó~~

7. Chương 7

Baidu suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định gọi cho Sina, hỏi tên đó một chút về nguồn gốc của những tin tức này.

Giọng của Sina còn bình tĩnh hơn cả trong suy nghĩ của cậu. Bốn kẻ vừa hóng hớt điện thoại vừa tưởng tượng tới động tác đẩy kính mà Sina hay làm.

“Cậu muốn hỏi nguồn tin à?”

“Vâng.”

“...” Sina khó hiểu, “Mấy cái này... đều kiếm được trên web Baidu mà...”

... ? !

“Tin tức lúc đầu là từ chỗ nhân viên của Google truyền ra, sau đó là tìm thấy ở các bài post trên web của cậu. Sao cậu lại không biết vậy?”

Baidu bỗng thấy một post xuất hiện.”VẬY... mấy cái tựa đề này là do ai đặt thế ạ?”

“Chờ anh một chút...” Âm thanh bàn phím vang lên nho nhỏ, Sina trả lời: “Là do otaku với hủ nữ đó, còn nhiều BL văn với đam mỹ nữa nè... Rồi các tiêu đề này xuất hiện trên các trang web về anime và sau đó rất nhanh lan truyền ra...”

Quả nhiên là bọn họ! Hủ nữ! !

“Thật ra anh đã xem sơ qua cả rồi... Các post của hủ nữ đều rất... ừm... buồn chán. Ít ra theo anh thấy là vậy đó.” Đối với những người cứng nhắc thì các câu chuyện tình cảm khoa trương như thế thường rất là buồn chán.

“Sina à, bây giờ các hủ nữ đang nói về chuyện gì trên các post của Baidu vậy?” Sohu không bỏ lỡ cơ hội, chớp lấy điện thoại từ tay Baidu.

“Bọn họ đang bàn tán về việc ai là tiểu công, còn lập ra bảng bình chọn. À mà tiểu công là gì thế?”

“Cái này hử... Sau này cậu sẽ biết thôi.” Sohu cười giả tạo nhìn về phía NetEase, NetEase lập tức gợn gãi lên tặc lưỡi lại hử. Sohu nói nhảm thêm vài câu nữa rồi cúp điện thoại.

“Sao thế Baidu ? ?” Mop vội buông thức uống xuống, hươ hươ tay trước mặt Baidu: “Tĩnh lại~ tĩnh lại~ ”

Baidu bình tĩnh cười, cậu đã hiểu rồi, giờ phải sớm nắm lấy thời cơ thôi. “Tôi không sao, cảm ơn mọi người, tôi đi trước đây.” Nói xong nhẹ nhàng rời khỏi quán cà phê, không biết ra khỏi cửa sẽ mang theo bộ mặt gì đây.

NetEase, Sohu và Mop nhìn theo bóng lưng “khốn khổ” của Baidu, ánh mắt hàm chứa vẻ đồng tình. “Xem ra lần này Baidu bị kích động không nhẹ rồi. Có điều... ngấm lại một chút xem, sự việc cũng chưa đến nỗi trầm trọng mà nhỉ, hơn nữa vẫn chưa xác định được ai là tiểu công, cơ hội lật ngược thời cơ của cậu ấy vẫn còn mà...”

Thấy Sohu nghĩ ngợi lung tung, NetEase lại bắt đầu trợn mắt: “Này, cậu nhỏ kia coi vậy chứ vẫn rất ngây ngô chứ không giống chú suốt ngày tiếp xúc với mấy thứ “ba chấm” đâu nhé! Huống hồ đối phương là Google nữa... Chú nghĩ Baidu thắng được sao?”

Hai người nhất trí cho rằng: Baidu nhìn bình tĩnh thế chứ ai mà biết được cậu ấy có phát điên lên hay không, nói không chừng lại có thể làm ra chuyện gì nữa. Về chuyện ai công ai thụ thì vẫn là câu hỏi lớn với các hủ nữ, bởi vì xét về tốc độ phản ứng và xử lý thông tin sự việc thì cả Baidu lẫn Google đều ngang tài ngang sức.

Nhưng dù sao trong cảm nhận của bọn Sohu thì Baidu chỉ là một cậu nhóc hay bị đờ mặt, ngơ ngơ theo một phong cách rất “tiểu bạch”, nhiều lúc còn ngốc hơn cả Sina nữa.

“Được rồi, lại nói về Sina ...” Sohu lần thứ hai cười gian: “NetEase anh rút cuộc định làm gì, còn chưa chịu ra tay sao?”

“Ra tay rồi, chú lại tính giành công đăng tin đầu tiên nữa phải không?” NetEase khinh bỉ, “Đừng có để anh phát hiện động tĩnh của chú nhá.”

Mop lúc này không ngó nghiêng nữa mà lắng lắng nghe hai người nói chuyện.

“Ra tay với Sina thật dễ, thật không biết tại sao anh lại trù trù làm gì nữa. Không lẽ NetEase đào hoa công tử trăm trận trăm thắng giờ lại rơi vào lưới tình rồi sao?”

“Chú có biết cái tên đó rất là cứng nhắc không? Anh chỉ lo làm quá lên thì khiến người ta sợ thôi.”

“Ôi...” Sohu vẻ mặt khiếp sợ, “Anh... Anh mà cũng có ngày nói những câu này cơ đấy! Thôi xong rồi, tình yêu quả thật là có sức mạnh vĩ đại mà!” Ôm đầu, Sohu đến bây giờ mới thấy được một vẻ mặt khác của gã bất cần đời này. NetEase luôn có một lực hút thiên phú với cả nam và nữ, và luôn chiếm thế thượng phong, cho nên... Phục hồi tinh thần lại, Sohu cảm thấy thật tiếc khi không kịp ghi âm lại mấy lời tên kia vừa nói. Ngàn năm có một đó, là ngàn năm mới có một đó!

“Đừng có bày đặt trưng ra cái mặt ‘Đánh chết cũng không tin’ à nha...” NetEase đứng dậy chuẩn bị rời đi, “Thật ra còn có một việc... Gần đây có đứa nào đó hack web của anh, chú cũng cẩn thận đi nhé, bằng không lúc đó ôm hận thì anh là người đầu tiên cười nhạo chú đó.”

Hacker sao? Sohu nhớ lại, gần đây bình yên lắm mà ta. Có điều, chuyện giữa Google và Baidu khẳng định là sẽ gây sóng gió một thời gian đi

~~NetEase cùng Mop một trước một sau đi trên đường. Sóng người cuộn trào mãnh liệt, NetEase thường nhìn về phía sau để chắc rằng Mop sẽ không bị lạc giữa đoàn người. Còn Mop nhìn về bóng người vẫn hay quay đầu ra sau kia, lòng chợt muốn bật khóc.

Từ khi nào đã nhận thức được tình cảm của mình với NetEase? Vì sao...? Việc này khiến cậu suốt đời đều không thể nào quên. NetEase trong mắt người khác là một lãng tử phong lưu, có người nói gã đã lên giường với cả tá người, và từ “thằng khốn” chính là dùng để mắng chửi gã vì cả nam lẫn nữ đều bị gã ăn cho bằng hết. Nhưng chỉ có cậu mới biết gã không giống như những lời đồn đãi đó, là một kẻ vô tình thích đùa giỡn với cảm xúc của người khác. Gã vẫn có một trái tim dịu dàng với những xúc cảm ôn nhu chôn giấu ở những ngõ ngách bí mật mà chẳng ai thấy được. Nhưng cậu cũng biết, miền ôn nhu đó... không thuộc về mình.

Bỗng nhiên cậu thấy sợ, vội đuổi theo NetEase, nắm lấy cánh tay gã. NetEase hơi ngạc nhiên, nhưng nhìn thấy gương mặt sắp khóc kia thì đột nhiên cười ra tiếng. Quên đi, tên ngốc này... Nhẹ nhàng ôm chặt lấy cánh tay, tiếp tục tiến tới phía trước, có điều bước đi chậm lại thật nhiều. Cậu tham lam chiếm lấy chút hơi ấm từ con người này, nói không chừng đây lại là lần cuối cùng...

Nhưng đâu đó, tiếng lòng cậu lại thổn thức vang lên... Tôi không muốn cô đơn nữa...

... Có lẽ... đã quen với cái ấm áp này rồi...

(Tác giả: a a, có ai nghĩ ta bất công không nhỉ?... Bởi vì ta thực sự rất thích NetEase, thành ra cho ảnh nhiều đất diễn một chút... Ngày mai sẽ phải trở lại Google với Baidu bên kia rồi, ta sẽ cố gắng công bằng, bởi vì xem truyện tranh thì thấy cũng nên phối hợp các nhân vật chính và phụ cho thích hợp... Mong sự đóng góp ý kiến của mọi người, cảm ơn rất nhiều ~~)

8. Chương 8

Buổi chiều, Tianya cầm theo hộp cơm đi vào phòng bệnh của Google, ngoài hần ra thì còn có một cô gái ở bên trong. Myfreshnet vẫn đang vui đùa vào trước máy tính đứng dậy tự giới thiệu: “Xin chào, tôi là Myfreshnet.”

“Tôi là Tianya.” Tianya quan sát cô, “Làm tốt lắm, cô đâu có biết trang web của Mop với tôi tan tành như thế nào đâu nhỉ?!! ”

“Hả? Thật không?” Myfreshnet ngồi máy cả một buổi trưa, làm sao biết được tin tức của mấy trang web khác được cơ chứ.

“Haizzz ~” Tianya mở nắp hộp cơm, “Nói thế nào chứ tôi cũng chẳng tin được là Google lại bị Baidu đè, hoàn toàn phản đối, các hành động của cậu ấy hoàn toàn phù hợp với điều kiện của tiểu thụ mà... Làm gì mà rần rần vậy không biết”, đưa đĩa cho Google, “Vì web của cậu không có mấy cái “post” gì đó như Baidu chứ không là lượt truy cập sẽ tăng lên gấp ba lần, thậm chí là năm lần như của cậu ấy rồi...”

Có điều việc này chắc chắn không khiến Baidu cảm thấy vui vẻ đâu.

“Chỉ sợ cậu ấy tức giận mà xóa hết các bài post và bình luận hay ho thôi...” Tianya nói tiếp, phát hiện Google chưa đụng đĩa, có chút hiếu kỳ: “Cậu bị gì thế?”

“Từ từ đã...” Myfreshnet chen vào, “Tên này đã phiền muộn trầm mặc từ chiều đến giờ rồi đấy, riết cả cái phòng cũng âm u theo luôn~”

“Buồn phiền sao? Phiếu bầu của hủ nữ dành cho cậu chiếm đến 80% là tiểu công đấy, còn Baidu chỉ có chưa tới 15% thôi.”

“Vậy 5% còn lại đâu?” Google hỏi với ngữ điệu đều đều.

“Còn có một lựa chọn về thể loại nữa, là thanh thủy văn hoặc SM, hổ công, 3P các loại... vân vân...” Myfreshnet cười xán lạn, “Tôi tuyệt đối ủng hộ 5% đó đó.”

Tianya nhìn sắc mặt âm trầm của Google, kéo ghế ra xa xa một chút: “Ngại quá, bị cô ta nhìn trúng rồi kìa.”

“Không sao...” Google đột nhiên nở nụ cười, nhưng là kiểu “ngoài cười trong không cười”, “Tớ sẽ khoan hồng với đám hủ nữ dám bỏ phiếu cho 15% kia...”

Tianya chợt cảm thấy sau gáy lạnh lạnh. Chẳng lẽ là cửa mở sao? Thấy cửa phòng đang đóng rất chặt... Ôi ~ oán niệm kéo đến rồi này, thật là đáng sợ...

“Lại nói... vì sao cậu lại ngất ở chỗ làm vậy? Không giống với tác phong của cậu tí nào cả!” Google trong mắt Tianya là một người thành đạt với khả năng chịu áp lực rất lớn, làm sao có thể để tiểu thụ áp đảo đến ngất xỉu được?

Google lặng yên.

“Để tôi nói cho...” Myfreshnet vẫn đang chăm chú vào màn hình và vẫn gõ gõ bàn phím. “Lần này chúng ta là bị tập kích đó...”

Thời gian quay ngược về sáng hôm nay, MSN bước vào phòng làm việc của Google...

“Em nghĩ đi tới một châu lục khác là có thể bắt đầu một cuộc sống mới sao Google?” MSN cười nhạt, bước đến trước mặt Google đang ngây ngốc. “Đừng tưởng rằng anh sẽ đơn giản buông tha em. Nếu như phản bội là việc dễ dàng như thế thì làm gì có chuyện chiến tranh sống mái một mất một còn, đúng không?”

Một bàn tay mảnh khảnh hướng về gò má Google, tay còn lại vòng ra sau lưng hắn. Tuy đã hơn mười ngày không gặp nhau, nhưng vì sau anh lại cảm thấy như trải qua mấy thế kỷ, Google... em thật đúng là đồ tồi...

“Đủ rồi!” Giọng nói lạnh băng cắt đứt động tác MSN, “Buông tay.”

“Hừ...” Sao có thể chứ. Lần này, anh tuyệt đối sẽ không để em chạy trốn khỏi anh!

Sau đó hai người bắt đầu giằng co. Một người giãy, một người gắt gao ôm trụ, không để tâm đến mình đã lẫn đến biên tường, không để tâm đến mình đã đụng phải chân tủ ở góc phòng, không để tâm đến bình hoa trên đầu tủ rơi xuống

“A...” MSN vấp phải bình hoa rồi đụng trúng tủ khiến cả hai ngã lăn quay trên mặt đất.

“Đau quá...”

Hai người thấy tư thế không thích hợp, sắc mặt Google trắng đến dọa người. Đứng lên một cách khó khăn, hắn vô cùng tức giận: “Anh lập tức đi ra ngoài cho tôi!”

MSN tự biết mình sai, đã vậy còn làm Google nổi giận, vì thế rất không cam lòng mà rời phòng.

“Thật không nghĩ là sẽ gặp phải Baidu ngay lúc đó. Xác xuất này thật là... Google, anh mua vé số được rồi đó.” Myfreshnet cười tủm tỉm, kết thúc câu chuyện.

“Ừa, thế Google không ngất do bị áp lực gì đó sao?” Lời kể của Myfreshnet quá ảo khiến Tianya không tài nào tiếp thu được.

“Đương nhiên không phải. Lúc Google ngã xuống thì va đầu vào nền đá, khi đứng dậy thì không sao, nhưng sau đó bị tụ máu nên choáng quá ngất đi, đừng lo lắng.”

“Trời, vậy sao thằng bác sĩ dám nói là do bị áp lực ?!” Tianya phẫn nộ với sự thật phũ phàng, không ngờ câu chuyện khi đem lên mạng lại bị chém tan nát ra như vậy.

Myfreshnet nhún vai: “Tôi cũng chẳng biết nói sao luôn. Có điều ngất xỉu tại nơi công sở thường là do bị stress quá độ. Chắc ông bác sĩ kia quen miệng nên nói vậy đó!” Nói xong đảo mắt qua màn hình: “Á! !”

“Gi thế?” Tianya bỗng cảm thấy mệt mỏi, mấy chuyện này hại não quá.

“Này này này...” Myfreshnet ngây ngốc toàn tập, “Thật tài tình!”

“?”

“Baidu không chút lưu tình mà áp Google lên chiếc bàn làm việc. Google giãy dụa, nhưng hành động này lại trở thành một loại dụ dỗ, hấp dẫn cậu phạm tội. Nhẹ nhàng xoa ngực Google, cậu cười đến thoải mái: ‘Google, không nghĩ tới sẽ có một ngày như hôm nay...’ Baidu vốn luôn được cho là biệt nữ thụ hoàn mỹ bây giờ lại toả ra một khí thế bức người thật mạnh mẽ lại trắng lệt đến hoa mắt !”

Myfreshnet vừa rê chuột xuống vừa cảm thán: “Thật bá đạo... Thấy chưa Google, cái 15% mà anh khinh bỉ cũng viết thành văn được kìa, trong khi anh còn chưa đụng tới một ngón tay của Baidu nữa! Này, phúc hắc của anh biến đâu hết rồi thế hả ?!”

Google cười lạnh một tiếng, đang định nói thì di động của Tianya vang lên. Đơn giản nói vài câu trên điện thoại, giọng của Tianya trở nên bất ổn: “Ba mươi phút trước, trang web của cậu với NetEase đồng thời bị hack, và các dữ liệu bị mất đều bị tên hacker đó xoá sạch rồi.”

9. Chương 9

Thực sự là rất hợp với câu nói: Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí’ (phúc đến thì ít, họa đến thì nhiều)

Nửa tiếng sau, Google chạy về công ty. Toàn bộ toà nhà đèn đuốc sáng trưng, nhân viên đều như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên. Người trợ lý tiến tới đưa hân một bản báo cáo: “Vi rút xâm nhập rất nhiều bộ phận, hệ thống vẫn chưa khởi động lại hết, có vẻ như chuyện này đã được chuẩn bị kĩ càng. Tên hacker kia rất cao tay.”

Bên cạnh là người phụ trách bộ Quan hệ đối tác chen vào nói: “Đã liên lạc với NetEase, vài ngày gần đây website bên đó bị cũng bị hack, và hack tới những ba lần.”

Vậy là việc này không phải là tự nhiên mà có rồi...

“Bộ trưởng!” Một nữ nhân viên từ một gian phòng làm việc nhỏ vội vàng chạy đến, ngay cả Google cũng không thấy, báo cáo trực tiếp với Bộ trưởng bộ Quan hệ đối tác: “Trang web Baidu vừa bị sập do lượng xem quá nhiều.”

Lúc này, Google vẫn đang im lặng xem báo cáo mới chịu ngẩng mặt nói: “Bộ phận Bảo vệ Internet, tạm thời tắt truy cập mạng, đầu tiên tập hợp lại các dữ liệu của khách hàng, sau đó tiến hành sửa chữa hệ thống.”

“Đã rõ!” Bộ trưởng bộ Bảo vệ Internet nhận lệnh rồi tiến về thang máy.

“Bộ Kỹ thuật, hãy báo cáo sơ qua về tình hình Tường lửa.”

“Đội Kỹ thuật vẫn đang tiến hành nghiên cứu, nhưng tình trạng lúc này thì không sao, những phần then chốt đã điều chỉnh tốt rồi ạ.”

“Tốt. Sau khi mạng internet được sửa xong thì có thể nhanh chóng nâng cấp Tường lửa được không?”

“Hoàn toàn không thành vấn đề!” Bộ trưởng bộ Kỹ thuật mặc dù trông còn rất trẻ tuổi nhưng hào khí ngùn ngụt, có lẽ kiếp trước chàng là long hổ đại tướng quân chăng?

“Những việc khác không cần lo lắng. Gần đây chúng ta cũng nhàn nhã quá rồi, lâu lâu có một dịp như thế này cũng không hẳn là quá tệ.” Google thoải mái cười, giọng nói tràn ngập tự tin và bản lĩnh khiến các cô gái đứng gần đó đều xôn xao cả lên, tim hồng tung bay tá lả.

Xoay người bước nhanh về phòng làm việc, hần hơi nghi hoặc, thấp giọng hỏi bác trợ lý bên cạnh: “Baidu bên kia là sao vậy?”

“Hình như lượt xem ngày hôm nay trên Baidu vượt mức bình thường, và bởi vì trang web của chúng ta bị hack nên một số người chuyển qua dùng Baidu nên dẫn tới việc sập web... Mà cũng lạ thật, cho tới bây giờ bên đó vẫn chưa có động tĩnh gì.”

Cậu nhóc hẳn là không có thời gian triển khai sửa chữa đi... Google cười khê, có chút hả hê nho nhỏ. Chắc người ta vẫn còn đang bị ám ảnh với các chị hủ nữ, có lẽ đã bị dọa cho chết khiếp rồi không chừng.

“Vậy kế hoạch bây giờ của ta là gì ạ?” Bác trợ lý hỏi.

“Đầu tiên khôi phục trang web...” Google mở máy tính, nhìn tiêu đề trang “Website Google tạm thời đóng cửa vì lý do kỹ thuật. Xin vui lòng thông cảm. Nguyên nhân sẽ giải thích sau.”

Ngoài ra, hẳn còn phải liên lạc với NetEase cái đã.

“TMD!” NetEase đọc trình tự xâm nhập của tên hacker do bộ phận Kỹ thuật đưa lên, dùng dùng nổi giận: “Thằng này muốn chết rồi... Được lắm, thích thì chiều vậy...”

Mop đứng bên cạnh hẳn, mặc dù cậu đã quen với ngữ khí này, nhưng vẫn cảm thấy sợ run người.

Hạ hoả một chút, NetEase cố gắng duy trì giọng điệu bình ổn: “Bây giờ tình trạng như thế nào rồi?”

“Đã ngắt mạng và chuẩn bị thu dọn tư liệu của khách hàng, đồng thời phòng chống vi rút. Nhưng còn số dữ liệu đã mất thì... Cũng không biết phải phục hồi từ đâu nữa.”

NetEase mặt nhăn nhú, phiền phức...” “Vậy thì các cậu tiếp tục tiến hành kế hoạch đi. Việc nâng cấp Tường lửa nên chậm lại một tí, chúng ta là trang web thương nghiệp, nhất định phải đảm bảo dữ liệu của khách hàng không bị mất, dĩ nhiên, càng không thể bị đánh cắp!”

“Đã biết.” Cậu nhóc kỹ thuật viên vội vã ôm xấp giấy tờ rời đi. NetEase vừa ra khỏi phòng làm việc thì bí thư bộ Quan hệ đối tác tiến đến: “Thưa Sếp, là điện thoại của ngài Google.”

Không thèm bắt máy, hẳn nhấn phím trò chuyện của chiếc điện thoại bàn, giọng Google truyền tới: “NetEase, anh cũng bị hack à?”

Chẳng buồn đếm xỉa tới thái độ làm màu của Google, NetEase thẳng thừng nghi hoặc: “Mấy ngày nay tôi bị hack ba lần rồi, cho nên lần này cũng không có gì bất ngờ... Nhưng vì sao anh cũng bị hack?”

“Làm sao tôi biết được...” Ngữ điệu Google không hề lo lắng, ngược lại còn thoải mái đến khác thường. Phản ứng đầu tiên từ gương mặt u ám của NetEase là vẻ mặt bị người đem ra đùa giỡn: “Tôi nói, có khi nào anh là chủ mưu không vậy? Có phải anh hack chúng tôi rồi tự hack mình để che đậy và tranh thủ sự đồng cảm của chúng tôi không?!”

“Đầu óc anh thật đúng là xấu xa có tiếng nha...” Google cười, “Tôi cũng bị đánh cắp dữ liệu chứ bộ! Chỉ có điều tôi không phải website thương mại, cho nên không cần phải xoắn... Khôi phục dữ liệu cũng rất phiền phức, anh cũng biết mà.”

“...” Website Google cũng xuất hiện dòng chữ “bảo trì”. Mop chọc chọc NetEase, bảo hẳn nhìn.

“Tôi chỉ thấy anh hạnh phúc đến kì quặc thôi...”

“A? Phải không?... Sao tôi không cảm thấy gì hết vậy nè...?” Cho dù qua điện thoại cũng nghe thấy ý cười sâu sắc của hắn, “Tôi chỉ nghĩ tới biện pháp dạy dỗ thằng hacker khi bắt được nó nên thấy vui vui vậy thôi...”

...

NetEase triệt để không còn lời nào để nói. Lúc này Google đột nhiên giống như có việc gấp, vội vã nói câu “Xin lỗi, tôi phải đi đây” rồi cúp cái rụp. NetEase vừa thở dài vừa nghĩ đến cách phục hồi dữ liệu, đêm nay chắc là phải mất ngủ rồi đây.

10. Chương 10

Trái với tưởng tượng của Google, khi Baidu trở về công ty từ quán cà phê của Sohu thì cậu mới phát hiện ra sự khác lạ trên website mình.

Đúng là lượt xem trên Baidu hôm nay quá lớn, hơn nữa, lượng bài đăng của web tăng cao một cách đáng kể. Baidu cũng không phải không biết nguyên nhân. Các nữ nhân viên công ty đang rất háo hức tò mò về mức độ tăng vọt này, nhưng cậu lại không hề quan tâm. Baidu có một cảm giác không lành về điều này, cậu chỉ nghĩ, nếu mọi thứ cứ tiếp tục như vậy thì chẳng bao lâu dịch vụ mạng của cậu sẽ sập thôi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chạng vạng, tin tức đầu tiên truyền đến chính là trang web của Google và NetEase bị hack, sau đó lượng view trên Baidu tăng thêm 1% nữa, và 1% này trở thành giọt nước tràn ly. Sau ba mươi phút vùng vẫy và nín kéo, website của Baidu cuối cùng cũng sập.

Do đó, các hủ nữ nằm vùng trên Baidu phát hiện ra bài post của mình không phải là bị xoá nữa mà tất cả các thao tác bình thường khác đều không thể thực hiện. Toàn bộ web Baidu đều bị tê liệt, không cách nào truy cập được. Tất cả đã không còn dùng hai từ “hỗn loạn” để hình dung nữa, này đơn giản gọi là thảm họa.

Tin tức thay phiên nhau cập nhật. Baidu trở thành trang web thứ ba bị đóng cửa vào hôm nay.

Vài giờ tiếp theo trôi qua, Mop và Tianya quan sát và xác định hacker không có động thái tấn công mình, liền đăng bài trình bày về sự rối loạn vừa rồi. Đồng đạo người dùng chuyển sang những web này, hội thảo luận việc trừng phạt hacker bỗng chuyển thành hội phê phán Baidu NetEase. Sự chuyển biến này là một bất ngờ ngoài ý muốn.

Nhưng mà... nói thế nào đây, với chuyện này, lần đầu tiên các trạch nam hủ nữ lại “công khai” hiện thân trên internet ngày trước thì cho dù có la hét ầm ĩ cỡ nào thì họ cũng chỉ quanh quẩn ở một nơi nhất định. Sau một ngày đêm dùng ngòi bút làm vũ khí đả thông tư tưởng, các hủ nữ đã thành công lập ra khái niệm “Vâng, Google và Baidu rất là xứng đôi vừa lứa” trước công chúng. Sự tình này lại là một bất ngờ ngoài ý muốn khác.

Tối đến, tại một phòng đặc biệt ở quán cà phê của Sohu.

Baidu gặp Sina trên hành lang, hai người cùng nhau tiến vào phòng.

Ngọn đèn màu quất có phần mờ nhạt. Đợi cho mắt thích ứng với ánh sáng nhập nhoè, hai người bọn họ phát hiện trong phòng còn có người khác nữa.

Tên NetEase này sao lại tới sớm thế nhỉ!. Có điều, khác với dáng vẻ vui tươi, tề chỉnh thường ngày, tên này lúc bấy giờ đang ngủ khò khò trên sofa.

Cà vạt phẳng phiu vào ban sáng bị xô tung, hai cúc áo sơ mi trên cũng bị bung ra, lấp ló một làn da màu đồng bèn trong. Trong nháy mắt, Sina cảm giác được thứ gì đó đang lan ra khắp cơ thể, cậu rõ ràng nhận thức được cảm giác này không phải bắt nguồn từ tình bạn mà ra.

“Tôi phát hiện ra một vấn đề...” Sau lưng Sina truyền tới một giọng nói thần bí làm cho NetEase đột ngột tỉnh dậy.

“Sina tới đây làm chi vậy...?” NetEase chớp chớp mắt đẩy Sina ra, mệt mỏi ngồi dậy, “Sohu, chú mới nói cái gì thế?”

“Tôi muốn nói là...” Sohu ngồi xuống sô pha, “Tiểu công dù có mạnh mẽ cỡ nào thì khi ngủ đều rất giống tiểu thụ, đồng ý không?”

“...” NetEase thường không thêm để tâm đến mấy lời nhảm nhí vờ lờ của tên kia, có điều bị gọi là “tiểu thụ” khiến hắn cảm thấy không thoải mái chút nào hết, cho nên chỉ hừ một tiếng rồi chỉnh lại quần áo. Nhưng Baidu đứng gần đó khi nghe thấy hai từ này thì run lên rõ ràng, khiến Sohu và NetEase cùng chung một suy nghĩ: Nhìn thằng nhỏ nó sợ kia...

Tencent gọi điện thoại cho Sohu nói rằng mình không đến được. Sohu ngạc nhiên hỏi chuyện, gương mặt toát lên vẻ dè dặt khiến NetEase nghĩ thằng Sohu này bị hưng phấn quá độ rồi. Rốt cuộc giọng nói ngọt ngào cao vút của Tencent truyền đến pha lẫn tiếng ồn của phố xá: “Tự nhiên muốn đi du quay đứng với ông chú...” Sohu thiếu chút nữa bị sặc nước bọt mà chết.

Mười phút sau, Tianya và Google song song xuất hiện. Google thấy Baidu thì cười đến rất là xán lạn: “Cảm ơn cậu đã cứu tôi nha. Tôi còn chưa nói cảm ơn cậu nữa, thật là ngại quá đi.”

“Không cần không cần...” Baidu có phần lúng túng, “À... Bây giờ anh đã khoẻ chưa?”

“Đã ổn cả rồi...” Vẻ tươi cười của Google dường như còn ẩn giấu điều gì đó, “Hôm nào tôi nhất định sẽ tới nhà cậu để đáp lễ mới được.”

NetEase ở một bên ho khan thật lớn. Thằng đểu cằng này chọn thời điểm thích hợp thật...

Google mỉm cười nhìn NetEase: “Tôi nghĩ NetEase còn yếu hơn cả tôi đấy, nghe nói cả tối hôm qua anh chẳng được chớp mắt chút nào hết...” Nhìn nhìn, mắt phóng dao găm tới tấp: Tôi nói nè NetEase, chúng ta phải biết phối hợp nhau cho ăn ý chứ, chẳng lẽ anh lại ghen tị khả năng của đồ Baidu của tôi với quá trình thu phục Sina của anh à?

“A ha ha... Đúng vậy, nếu như tôi mà biết thằng hacker kia là ai thì tuyệt đối sẽ không tha cho nó đâu...” Giơ ngón giữa lên vờ như đang nói về tên hacker xui xẻo, nhưng thực ra là cảnh cáo Google: Thằng kia, đừng nghĩ anh không biết chú mày là sói đội lột cừu nhé, anh cóc có quan tâm đến quan hệ giữa chú với Baidu ra sao, dù chú mày có H nó rồi SM nó, sau đó lại H rồi SM em nó đến những n lần nữa thì anh cũng không có ý kiến, nhưng nếu chú biết tin mà không thêm nói anh nghe thì...

“A, lại nói về thằng hacker kia, “Google mỉm cười ám chỉ NetEase không cần phải lo, “Tôi đã tìm được một chút manh mối rồi.”

“Gì cơ? Nhanh vậy?!” Mọi người đều trầm trồ thán phục trước hiệu suất làm việc của Google.

Nhưng mà Google lại nói tiếp, bởi vì manh mối thật sự là rất nhỏ nên hắn muốn điều tra sâu hơn nữa, mong mọi người đừng lo lắng, mọi thứ rồi sẽ sáng tỏ.

“Vậy tóm lại là sao?” Sau khi họp xong, NetEase hỏi Google, “Nếu đã nói thì nói cho xong luôn đi. Thằng đó rốt cuộc là ai?”

“Yahoo.” Một câu hồi đáp lời ít ý nhiều.

NetEase hồi tưởng một chút, nhưng vẫn không nhớ ra mối liên hệ giữa mình với tên kia, “Nó là ai?”

“Tên đó là con lai mang dòng máu Mỹ, có vai vế rất lớn... Mà thôi quên đi, nói anh anh cũng không có hứng thú.” Google nhìn gương mặt lo âu của NetEase, ngực bỗng cảm thấy khó chịu, bèn nói, “Người yêu trước của tên đó là TOM đấy, nói như thế chắc anh cũng biết rồi ha!”

“Ồ!” NetEase vẻ mặt bừng tỉnh, ra là có kẻ như thế.

Google nhìn biểu cảm ngây thơ vô số tội của tên kia, nghĩ thầm, một kẻ có nhân cách bại hoại như thế mà cũng đòi chạm tới Sina sao?

Dù sao Sina người ta cũng là một trang web tốt đẹp có tiếng ở Trung Quốc mà.

=====

*TOM Online là một công ty Internet di động tại Trung Quốc, hoạt động nổi tiếng qua cổng thông tin bằng ngôn ngữ Trung Quốc (.tom.com) và cung cấp một loạt các dịch vụ trực tuyến và di động, bao gồm cả internet không dây và quảng cáo trực tuyến.

11. Chương 11

Sau khi từ biệt NetEase, Google rẽ qua góc đường, “vừa vặn” nhìn thấy Baidu cách đó không xa.

Người trợ lý mai phục ở một góc tối dùng tay ra hiệu với hắn: hoàn toàn đúng theo kế hoạch.

Google gật đầu, đuổi theo Baidu.

“Còn chưa đi sao?”

Baidu nghe thấy giọng Google, xoay người dừng lại, “À, Sohu muốn tôi chờ anh ấy ở đây...”

Lời còn chưa dứt điện thoại di động đã reo lên: “Baidu này, anh có việc đột xuất, cậu đi trước đi, khỏi chờ anh nhá ~~” Kế sách trì hoãn của Sohu đã thành công, bây giờ rút lui mới gọi là đúng đạo. Còn chuyện chụp ảnh thì sao...? Đã có người phụ trách rồi.

Google và Baidu sống vai nhau dưới những ngọn đèn đường rực sáng, lắng tai nghe tiếng xe ô tô qua lại trên đường, thỉnh thoảng chìm vào lặng yên.

“Kia...” Baidu lại mở miệng đầu tiên, “Sự việc về tên hacker lần này thật là đau đầu nhỉ?”

“Đúng vậy.” Google trả lời hoàn toàn máy móc, “Hoàn toàn không hề đoán được loại chuyện này lại xảy ra, có điều qua một đêm xử lý cuối cùng cũng cứu vãn được tình hình.”

Bốn giờ sáng hôm nay, Google và NetEase đã khôi phục lại trang web, còn Baidu sau một tối điều chỉnh lại lượt xem thì cũng đã hoạt động bình thường trở lại.

“Chuyện gì đã xảy ra với bên cậu vậy? Hồi nãy trong lúc họp tôi nghe cậu bảo cậu không phải bị hacker tấn công...” Google hiểu kỳ làm ra vẻ như hắn không biết gì hết.

“Ờ thì...” Nhắc tới chuyện này khiến toàn bộ máu đỏ dồn lên mặt Baidu, “Thật ra là do lượng người truy cập nhiều hơn mức bình thường nên bị nghẽn mạng thôi...” Cậu không thể nào nói rằng: “Bởi vì tất cả hủ nữ đều lên web tôi thảo luận về vấn đề công – thụ của chúng ta, và cứ tiếp tục say sưa bình luận cho tới khi bụng đói meo mới dừng lại”, như vậy chẳng khác nào tự nhận mình bị YY cả. Cho nên, tuyệt đối không được nói ra!

“Ồ, ra là như vậy...” Google nhìn Baidu mặt đỏ bừng mà cảm thấy vô cùng thú vị, nghĩ rằng bé cưng thật không hổ danh với cái tên “biệt nữ thụ” mà. Baidu giống như cổ lấy hết dũng khí, nói một hơi: “Google ... Nếu như gặp phải một chuyện hoàn toàn không tiếp thu được thì anh sẽ giải quyết như thế nào?”

Vừa nói xong, Baidu hối hận hay tức khắc. Thật ra cậu luôn muốn tìm ai đó để tâm sự về những hủ nữ đây rắc rối này, một ai đó có thể giúp cậu phản bác lại sự YY của hủ nữ... (Tác giả: Baidu cục cưng rất lớn gan nha, cứ nhiên còn muốn phản kháng lại bọn ta...), nhưng mà vẫn chưa có cơ hội. Cơ mà nếu để Google đoán ra được việc này thì chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao, rốt cuộc mình đang làm gì thế này...

Google hào hứng nhìn biểu cảm phong phú của Baidu, trông vẻ xoắn xuýt của cậu thì biết chắc hơn phân nửa là do bị hủ nữ quấy rối rồi... “Sao lại nói như vậy... Sự thật thì cái nhìn của mỗi người mỗi khác, nhưng nếu muốn phản bác lại lời người khác thì ít nhất cũng phải hiểu được khía cạnh mà đối phương đang nhắc tới, như vậy lời phản bác của mình mới khiến người ta tâm phục khẩu phục!”

Đôi mắt Baidu sáng lên cứ như vừa nghe được tiếng trời.

“Cảm ơn anh nhé... Google.” Được “khai sáng” khiến Baidu kích động không ngừng, ra sức nắm tay của Google mà lắc lắc, “Gần đây tôi vẫn... Bây giờ thì tốt rồi, cảm ơn nhé, tôi đi trước đây...” Còn chưa nói xong đã xoay người chạy biến, giống như vừa tìm thấy được ánh sáng hy vọng ở cuối con đường vậy.

“Ha ha...” Google nhìn tấm lưng kia mà cười thích thú. Ngốc nhỏ này cũng dễ bị lừa quá đi, bảo em đi tìm hiểu liền đi tìm hiểu, quả nhiên bị hủ nữ YY vẫn còn chưa thấm vô đầu mà...

Cơ mà, quên đi. Như vậy ít ra cũng tiết kiệm thời gian để giải thích cho em, lần gặp mặt tiếp theo... phỏng chừng đã có thể rồi...

Có thể biến trí tưởng tượng của hủ nữ thành hiện thực...

“Hử?” Ai đó khó chịu nhìn máy tính, “Vì sao lại nhanh như thế nhỉ...?”

Kế hoạch ban đầu của Yahoo vốn định để trang web của Google và NetEase bị tê liệt trong một ngày đêm, nhưng không biết hai đứa kia dùng thủ đoạn gì lại có thể khôi phục website hoàn chỉnh chỉ trong mười ba tiếng đồng hồ. Mình đã xem thường chúng nó rồi.

Đáng tiếc cho bọn chúng là, mình đã nắm được nhược điểm của chúng. Tư liệu của gần mười vạn người dùng của hai trang đó giờ đang nằm trên tay mình, Yahoo cực kỳ muốn nhìn thấy biểu cảm từ Google và NetEase lúc này...

Thư kí xuất hiện tại cửa: “Thưa Sếp, NetEase gọi điện đến, muốn nói chuyện cùng ngài.”

Phất tay bảo thư kí rời đi, Yahoo cầm lấy điện thoại: “Xin chào, NetEase.”

Không chờ bên kia lên tiếng, Yahoo nói tiếp: “Tôi còn tưởng rằng Google sẽ gọi điện tới trước ấy chứ. Lẽ nào bởi vì anh là trang web thương nghiệp nên mới đặc biệt quan tâm đến các số liệu khách hàng này nhỉ?”

“... Cậu đã biết ý định rồi, tôi sẽ không dài dòng nữa. Đưa tư liệu cho tôi.”

“Ồ!” Yahoo cười khinh miệt, “Anh nghĩ tôi sẽ làm vậy sao?”

“Hình như tôi với cậu không hề có thù hằn gì hết mà...?” Ngữ khí NetEase bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

“Sao lại không có...” Sắc mặt Yahoo dần trầm xuống, “Lẽ nào anh không nghe Google giới thiệu lai lịch của tôi sao? Anh quên cái tên Tom rồi sao?”

“Tôi nói, thật ra cái tên Tom này... thiếu chút nữa là quên rồi”, một câu nói khiến Yahoo bóp chặt lấy ống nghe điện thoại, “Nhưng mà cho dù lúc đó là tôi từ bỏ Tom thì cũng đâu liên quan gì tới cậu đâu! Có bản lĩnh thì coi trọng vợ của mình đi! Ở trước mặt tôi mà nói về mấy chuyện báo thù ấu trĩ này à? Cậu còn chưa đủ tư cách đâu!” Bộ dáng NetEase đã quay về đúng nghĩa lưu manh.

NetEase vừa đang chuẩn bị để gào thét cùng Yahoo một hồi thì cảm thấy có gì không thích hợp, sự yên lặng bên kia khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu như bị kim châm vào lưng. Sao bên đó không thấy động tĩnh gì hết vậy? NetEase thử microphone: “Ế ế? Microphone bị hư rồi sao...?”

Đột nhiên một giọng nói yếu ớt truyền đến: “Anh vừa... nói cái gì...?”

Nếu như không phải đã từng nói chuyện với nhau, NetEase sẽ không thể nào tin được âm thanh này là phát ra từ miệng trẻ trâu Yahoo vừa mới khiêu khích hắn. Thằng này bị gì vậy? Không lẽ nó cũng bị đập đầu vào đá sao?

“Tôi nói...” NetEase vừa định trả lời thì bị cắt ngang, màng nhĩ thiếu chút nữa bị độ ê-xi-ben siêu cao của tiếng hét ai đó làm thủng một lỗ: “NetEase mày nghe rõ cho ông! Ông đây không chính mày chết thì không làm người! !”

Cúp máy, Yahoo toàn thân vô lực ngã xuống ghế. Thằng cờ-hó NetEase... Lời nói phản công chuẩn bị đến ba, bốn năm lại bị nó áp hết, vì sao nó lại có thể thoái mái như thế chứ...?

Gì cơ? NetEase ôm ống nghe điện thoại, chúng ta còn đang bàn về mớ tư liệu khách hàng, sao cuối cùng nó không chịu bàn cho hết luôn đi nhỉ?

12. Chương 12

“Sohu?”

“Ừa, có chuyện gì không?”

“Giúp anh đi.”

“Tính trả bao nhiêu đây?”

“...”

“Này đại ca, hiện tại thế giới này rất ít có người nào độc thân tốt bụng như tôi đây...”

“Được rồi, anh giúp chú tình báo tin tức về Google với Baidu.”

“VẬY... có chuyện gì?”

“Đơn giản thôi... Nó là như vậy đây...”

Thế là, một âm mưu đã được sinh ra.

Yahoo nhận được bản fax từ NetEase, đến giải quyết về vấn đề tư liệu khách hàng tại quán cà phê của Sohu. Yahoo miết tờ fax, cười lạnh một tiếng, ném vào sọt rác.

Đến quán cà phê được mười lăm phút, NetEase còn chưa xuất hiện.

“Cậu là... Yahoo?” Một giọng nói xa lạ vang lên.

Yahoo quay đầu lại thì bắt gặp một anh đẹp trai khoai to trẻ tuổi, đáng vẻ vừa thư sinh vừa côn đồ đang nhìn hắn, “Xin hỏi anh là...”

“Tôi là Sohu!” Sohu cười đến nở hoa: Sao thằng kia lại ứ nói cho mình rằng tên Yahoo này rất là xinh trai nhỉ? Chậc chậc, cái dạng này mà đem ra làm tư liệu để chém gió thì quá đỉnh~ Woa

~Yahoo chợt thấy ánh nhìn chằm chằm của Sohu có hơi đáng sợ, bất giác lui về phía sau, cố ổn định tâm lý: “Trang web của anh rất hay dẫn đầu về mấy thứ bất quái nhỉ...”

“Ha ha, vậy hở?” Sohu gãi đầu cười khúc khích: “Thực sự rất bất quái sao? Tôi chỉ cố gắng quan sát thế giới này tỉ mỉ hơn bình thường chút thôi mà...”

Ra vẻ thâm trầm, chú em nhìn nhầm người rồi.

Yahoo vừa ói mửa trong lòng, vừa lễ phép mỉm cười. Tên khốn nạn NetEase ghê tởm này, sao tới giờ mà vẫn còn chưa đến...

“Cậu chắc đang đợi NetEase nhỉ ?!” Một câu hỏi khiến đường nhìn của Yahoo quay về: “Sao anh biết?”

Sohu thần bí cười hề hề: “Cái gì tôi cũng biết hết đó...” Yahoo rung mình một chút, có điều câu kế tiếp Sohu nói khiến hắn trầm tĩnh lại.”Bởi vì NetEase vừa điện thoại nói sẽ đến trễ, nhờ tôi bắt chuyện với cậu một chút. Cơ mà hình như dọa cậu sợ rồi. Yên tâm đi, trình độ tiên đoán của tôi chưa tới mức thượng thừa như thế đâu~~ ”

Phù... Yahoo thở phào nhẹ nhõm, có phần bất đắc dĩ. Hắn chỉ sợ chuyện mình tập kích Google và NetEase bị những người khác biết mà thôi, bởi vì một khi bung ra sẽ rất phiền phức. Đến nỗi năng lực suy đoán của Sohu... Hắn đúng là không nghĩ tới.

“Đợi lâu...” NetEase vội vã đi tới rồi ngồi xuống, đáng vẻ như rất bận rộn.

“...” Yahoo hơi bất mãn, người đòi gặp nhau là ông anh, có sao lại làm ra cái biểu cảm lạnh lùng, lại còn khó chịu, muốn đánh nhau à?

NetEase thấy Yahoo có khuynh hướng bạo lực, bắt đầu giải thích: “Là vậy, bị kẹt xe... Cậu biết đó, quá chùng xe ùn lại một chỗ, tất cả mọi người đều rất muốn di chuyển nhưng không có cơ hội. Đã vậy còn tắc nghẽn ngay dưới cầu vượt, đi đường rất khó khăn, cho nên tôi mới tới chậm, thật ngại quá.” Tuy là nói như vậy, nhưng mặt NetEase chẳng có chút áy náy nào, đầu thì nghĩ: hừ, muốn đánh nhau tao đánh cho chết luôn bây giờ... Nghiến răng nghiền lợi

~“Nước Mỹ cũng có kẹt xe, không cần phải giải thích chi li như thế...” Làm như mình là đứa nhỏ ba tuổi không bằng.

“Ồ? Vậy à?” NetEase cười thầm, sau đó vào chủ đề: “Vậy bây giờ nói tiếp vấn đề còn dang dở trên điện thoại đi... Số liệu người dùng, cậu định xử lý thế nào?”

Yahoo nở nụ cười công nghiệp: “Yên tâm, tôi sẽ không hèn hạ đến mức sử dụng những số liệu đó đâu... Cùng lắm là lên trang chủ đăng bài có tiêu đề “Trang web NetEase bị hack, hàng nghìn dữ liệu của khách hàng bị rò rỉ” thôi, anh thấy thế nào?”

“...” NetEase nhú mày, còn nói sao đây? Gã chỉnh đốn tinh thần bắt đầu phản kích: “Tiêu đề đúng là hấp dẫn thật đấy. Nhưng cậu nghĩ sẽ không ai nghi ngờ sao? Một Yahoo không hề có bằng chứng gì về việc này mà lại dám nói ra như vậy à?”

Ngụ ý đơn giản là, nếu Yahoo truyền ra tin này thì chắc chắn sẽ dấy lên nghi vấn.”Chẳng lẽ cậu không sợ những người khác tìm ra chân tướng à?” NetEase tin rằng Yahoo sẽ không nghi tới vấn đề này.

Yahoo cười: “Đúng vậy, trực tiếp post tin lên trang chủ như thế thì rõ ràng là sẽ bị nghi ngờ rồi. Nhưng mà hình như có rất nhiều trang lá cải thích bàn tán về những loại vấn đề như thế này nha, anh làm cách nào để ngăn được miệng lưỡi của bọn chúng đây?”

“Mày...” NetEase nghẹn giọng. Yahoo, mày thực sự muốn chơi tới luôn sao?

“Đừng quên mục đích đến đây của tao, NetEase à...” Yahoo nheo mắt, ánh nhìn lạnh lùng: “Tao đến để trả thù. Vậy nên, cho dù lời ra tiếng vào như thế nào cũng sẽ không thể ngăn cản được kế hoạch của tao, mày nên chuẩn bị tâm lý đi.”

Nếu là trước đây, NetEase sẽ nhìn Yahoo với một cặp mắt dành cho những kẻ ngu ngốc: Sao lại có một kẻ vì người mình yêu mà đi làm loại chuyện ngu xuẩn như vậy! Nhưng hiện tại phải đối mặt với một Yahoo đang ào ạt khí thế, NetEase dù luôn luôn lưu manh cũng phải chịu thua, bởi vì gã cũng biến thành tên ngốc mất rồi...

“Vậy mày rốt cuộc muốn như thế nào?” NetEase ngừng công kích, chỉ mong chuyện này nhanh chóng kết thúc.”Chỉ cần mày trả lại nguyên vẹn số liệu khách hàng, và điều kiện của mày nêu ra không vượt quá sức tao thì tao sẽ đáp ứng.”

Yahoo cười đắc ý, cuối cùng có một chút cảm giác thắng lợi: “Điều kiện rất đơn giản, là...”

“Không thể nào! !” NetEase đập bàn, “Yahoo, đừng tưởng rằng mày muốn leo lên đầu tao thì leo, bỏ đây nhần nhện mày đủ lắm rồi, có gan thì lặp lại lời đó lần nữa xem ! !” Nói xong NetEase lao thẳng ra khỏi quán cà phê, để lại một mình Yahoo nhìn vào bóng lưng hoang mang đó, mỉm cười nhẹ nâng ly cà phê.

Điện thoại di động trên bàn vang lên, Yahoo nhìn đèn báo, trong đầu có một suy nghĩ: ngày hôm nay thời tiết tốt, tâm tình tốt, nhưng vận khí lại chẳng hợp rơ tí nào. Buông ly, cầm lấy điện thoại di động, hít sâu, ngụy trang thành một lớp vỏ bình tĩnh rồi nhấn nút nghe máy:

“Chào ngài Google, xin hỏi có việc chi?”

13. Chương 13

Có lẽ khi NetEase tức giận rời khỏi quán thì song song gửi tin cho Google. Vì thế, sau khi Yahoo bắt máy, câu nói đầu tiên của Google là: “Sao vậy, giao dịch thất bại à?”

Yahoo sững sốt, lập tức phản ứng: “Cái tên Google anh vẫn bệnh cũ không chịu đổi, suốt ngày cứ thích chơi trò thám tử, lần sau có bản lĩnh thì đừng có lén lút như thế nữa, đi làm cảnh sát nằm vùng đi!”

Vì trước đây đã từng hợp tác với nhau nên Yahoo có phần sợ hãi Google, dù sao năng lực tình báo và thu thập tin tức của Google đã đạt tới trình đỉnh của đỉnh, không thể dùng hai từ “kinh khủng” là hình dung được.

“Tôi chỉ muốn hỏi là vì sao cậu hack trang web của tôi, chuyện gì đó của Tom đâu có liên quan gì đến tôi đâu. Chẳng lẽ ngọn lửa báo thù của cậu hung hãn đến nỗi làm cháy não rồi à?” Lời nói Google lan tràn sát ý, tuy ngữ khí của hắn chỉ nhẹ nhàng tựa gió thoảng mây bay.

“Í...” Yahoo suy nghĩ một chút, tìm cách ngụy biện: “Trang web của anh... là hoàn toàn ngoài ý muốn thôi...”

“Cậu nghĩ cậu gạt được tôi à?” Google nở nụ cười, tùy tiện tay rê chuột đến một tập tin trên màn hình máy tính. “Có muốn nghe tôi đọc về bài này không, hiện tại cấp dưới của tôi đang tiến hành một bài ‘Phân tích động cơ của Yahoo sau việc hack web Google’ đấy? Mà thôi quên đi, không dài dòng nữa, tôi nói thẳng động cơ luôn...”

“Khoan đã...” Yahoo chen vào, “Chuyện của hai ta... và ân oán của tôi với NetEase là hai chuyện khác nhau. Tôi thừa nhận lần này là mình đã quá kích động, cho nên chuyện này tạm thời cho qua đi...”

“Ý của cậu là chuyện trang web của tôi bị hack cứ cho qua như thế á? Yahoo, từ khi nào tôi lại là người dễ dãi như vậy nhỉ?”

“Ý của tôi không phải như thế, chỉ là hiện giờ tôi đang đối phó với NetEase, vì vậy tạm gác việc hai ta qua một bên...” Yahoo cảm thấy đầu dây bên kia im lặng thật lâu, chợt dạ nói thêm: “Chờ thêm một chút nữa rồi chính tôi được không?”

Thật ra Yahoo đã hối hận rồi, tự nhiên lại dắc tội cùng lúc hai kẻ Google và NetEase. Việc trả thù Google mà nói, chỉ là một trò đùa nhỏ nhỏ để thỏa mãn tâm lý thôi, nhưng... Thật lâu sau đó, Yahoo vô cùng, vô cùng hối hận vì quyết định thiếu suy nghĩ đó. Cơ mà trên đời này làm gì có thuốc giải hối hận bao giờ cho nên nói, Yahoo, cuộc đời khốn khổ của chú chỉ mới bắt đầu thôi đấy.

Lặng yên một lúc, Yahoo nghĩ Google lúc này chắc là đang cân nhắc. Cuối cùng Google trả lời, giọng điệu nhẹ nhàng, tâm tình thả lỏng: “Được rồi, vậy trước tiên tôi sẽ không tính chuyện này. Thế nhưng, tôi chỉ là tạm, là chưa tính đến nó thôi đấy...”

Yahoo thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn anh. Tôi đã nói hai chúng ta là anh em tốt mà.”

Cúp điện thoại, Yahoo bắt đầu chuyên tâm suy nghĩ kế sách đối phó NetEase, còn Google “anh em tốt” của Yahoo thì đang ngồi cười quần quéo ở phòng làm việc. Yahoo ơi là Yahoo, từ lúc nào chú lại xem anh đấy dễ thương lượng đến như vậy thế?

Vậy nên, nếu lần này không chính chú một trận thì không phải phong cách của anh...

“Thì ra là thế, anh với NetEase thân nhau quá nhỉ...?” Tại quán cà phê, Yahoo và Sohu trò chuyện khí thế ngất trời, không giống như mới vừa quen mà giống như bạn bè cả mấy thế kỉ.

“Đúng vậy đúng vậy... Cái gã NetEase tính xấu không thay đổi, cũng đáng bị dạy dỗ vài lần cho nên người... Tuy tôi rất muốn nói với gã chuyện lần này là do gã mà ra, nhưng xem ra gã cũng tự biết nên tôi vẫn là không nói!” Sohu mang vẻ mặt “cuối cùng cũng tìm được người để trút bầu tâm sự”, ác độc nói xấu NetEase một hồi, khiến Yahoo nghe mà lòng thấy phờ phới.

“Vậy nếu anh với gã đã thân thiết đến thế, thì có thể nói cho tôi một chút chuyện cá nhân của gã không?” Yahoo chợt lảng sang chuyện khác, gương mặt trở nên cực kỳ nhu hòa, nhìn thẳng vào Sohu, thiếu điều chìm chết anh nhà trong ánh mắt khẩn cầu.

“...” Sohu tỉ mỉ nghiên cứu biểu cảm của Yahoo, tim nhảy lên tới cổ: Chết chưa! Biểu cảm của cậu em sao thật là... quyến rũ quá đi! Ho nhẹ hai tiếng sau khi ép mình quay lại hiện thực: “À, cậu muốn hỏi điều gì?” Hỏi điều gì cũng đâu cần dùng đến loại vẻ mặt này! Kiểu như muốn ép người ta thành tiểu công đày mà... Chờ đã, tin thám thính của mình không phải nói Yahoo muốn làm tiểu công sao? Hay... nó là thụ nhưng muốn nằm trên?

Phát hiện ra ánh nhìn nghi hoặc của Sohu, Yahoo trả lời: “Thật ra tôi muốn hỏi người yêu của NetEase là ai?”

“A?” Sohu sửng sốt.

Yahoo quan sát vẻ mặt Sohu. Tên kia không muốn nói à? Tuy hình dạng có vẻ rất ghét NetEase, nhưng thực ra vẫn muốn bảo vệ gã à...? Thôi rồi rồi, chắc phải tìm tình báo khác mới được...

“Ấy... đừng hiểu lầm, không phải tôi không muốn nói...” Sohu đã đoán ra Yahoo định làm gì, chỉ là vấn đề này hơi bất ngờ nên chưa phản ứng kịp thôi. Vậy thì... chuyên mục bố láo chính thức bắt đầu ~ “Ban này tôi mới nói gã kia không có người nào cố định... nên vấn đề cậu hỏi làm tôi không biết phải trả lời như thế nào nữa...”

“À...” Là thế này sao...?

“Cơ mà, mặc dù bình thường gã luôn cà lơ phất phơ, thay người tình như thay áo, nhưng thật ra gã cực kì thích một người, chỉ khi ở trước mặt người đó gã mới thu lại hết vẻ trác táng kia lại. Giống phim bộ ghê ha? Đúng là ai cũng có ngoại lệ cả ~” Sohu theo thói quen chém gió như thần.

“A a... Vậy tóm lại là sao? Tên của người vẫn luôn trong lòng gã là gì?” Yahoo gấp gáp.

“Tên của người đó... Đẹp lắm, nói một lần là có thể nhớ ngay và luôn ~” Sohu nhin cười nhìn Yahoo, từ tốn nói ra hai chữ.

“Thì ra là thế, là người đó à...” Yahoo mỉm cười. NetEase à, anh chớ có trách tôi nhé, đây là tử huyết của anh, tôi chỉ là điểm vào đó một chút mà thôi nhé ~

14. Chương 14

Lúc NetEase và Google còn đang nghĩ đối sách với tên Yahoo thì Baidu đã cấp tốc mở trang chính của mình ra xem.

Mục đích: phân tích tâm lý địch thủ hủ nữ.

Phương pháp: tỉ mỉ xem tất cả bài post.

Mục tiêu đầu tiên: hủ nữ.

Rốt cuộc, hủ nữ là gì?

Ôm ấp quyết tâm kiên định, Baidu bắt đầu xem bài đăng đầu tiên trên web.

Sau đó...

.

Trên vườn hoa giữa lòng thành phố, Mop cầm lấy điện thoại di động, vẻ mặt đích thần bí: “Thiên thần YY – Mop – đã tới nơi! Tencent, nhóc ở đâu?! Mau báo cáo địa điểm đi! ! !”

“Thiếu niên trong trắng – Tencent – báo cáo! Em đang ở sau anh ba bước nè! !”

Mop tắt đi điện thoại di động, xoay người: “Tencent à, anh nói thẳng nha, đừng có lãng phí thời gian mà nói chuyện với nhau bằng mấy cái lời kịch ngớ ngẩn như thế nữa...”

“Hi hi ~” Tencent nhào tới ôm chầm lấy Mop: “Đã lâu không gặp, nhớ anh quá chừng luôn ~”

Tiếp theo là cạ a cạ a cạ.

Mop vươn móng vuốt đẩy mặt Tencent ra: “Nói mà không biết xấu hổ! Khai thật đi, mấy ngày nay bị ai bắt cóc vậy? ! Ngay cả một tin tức cũng không có, bọn anh đều nghĩ nhóc đã bị người xấu bắt đem bán qua biên giới rồi chứ. Rốt cuộc là người nào?” Kỳ thực không hỏi cũng biết là ai, là người khiến thằng nhỏ hưng phấn bùng bùng đòi “Đi du quay đứng với ông chú” chứ ai, đúng không?

“Cái này là bí mật, không nói anh nghe đâu ~” Tencent chợt kéo Mop hoà vào trong đám người, Mop đang định hỏi thì thấy trước mắt là một bóng người quen thuộc. Cậu cúi đầu thấy Tencent buông tay mình mà chạy tới, bất đắc dĩ nở nụ cười: “Nhóc nhỏ này tinh mắt ghê ta...”

Đón lấy ly hồng trà từ Tianya, Mop ngồi trên băng ghế đá, vừa nhìn Tencent chơi đùa, vừa suy nghĩ nên nói chuyện gì với Tianya.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không ra, Mop chợt phát hiện mình chỉ gặp được Tianya vài lần, hoàn toàn chưa có dịp trò chuyện với nhau. Cũng đúng thôi, cho tới nay cậu chỉ giao trái tim cho một người... Chuyện của người khác, cậu đều làm như không nghe cũng không thấy.

Tianya nhìn về phía trước, mở miệng: “NetEase dạo này hẳn là bận lắm đúng không?”

“Đúng vậy, chắc là sẽ còn bận trong một thời gian nữa.” Đối với chuyện cả hai người đều biết, tình lực chủ ngữ là rất bình thường.

“À, hình như anh với Google cũng thân nhau lắm đúng không...? Google lần trước không phải nói đã có đầu mối rồi sao? Việc điều tra thế nào rồi?”

“Không rõ nữa, gần đây tôi không có liên lạc với cậu ta nữa.” Tianya nói xong, uống một ngụm trà.

Loại yên lặng như vậy thật quen thuộc quá. Mop trước đó vẫn chưa cảm nhận ra, nhưng hiện tại... Quay đầu nhìn Tianya ngồi bên cạnh, Mop chợt cười: “Tôi nói lời này anh đừng trách tôi nha ~”

“Muốn nói gì?”

“Tôi nghĩ... Anh và tôi đều giống nhau.”

Đều là lặng yên nhìn một người từ phía sau, nhìn hẩn theo đuôi thứ đó, rồi nhìn hẩn có thể đạt được thứ ấy. Sau đó, mỉm cười chúc mừng hẩn, rồi khi thấy hẩn hạnh phúc thì lặng lẽ xoay người rời đi.

Chỉ là... Mop hoài nghi... cậu có thể nào thoải mái rời đi sau khi Sina chấp nhận NetEase hay không... Sau đó... cậu sẽ quên người kia và đi tìm hạnh phúc của chính mình... Có thể không?

“À...” Tianya bình thản, “Hình như là vậy. Có điều, tôi tốt hơn cậu một chút...”

Gì cơ?

“Ít ra tôi không chìm sâu như cậu...”

“Có gì khác nhau?” Mop cười vui vẻ, lòng nghĩ Tianya thật ngốc, “Anh không biết cụm từ ‘Càng lún càng sâu’ sao? Loại tình cảm này có tính ỷ lại, anh sẽ rất dễ bị nghiện.”

Đúng vậy, cứ mãi hãm sâu trong đó... không thể nào tự thoát ra được... cho dù hiện thực lạnh lùng tàn khốc xảy ra trước mặt, nhưng bản thân vẫn vô pháp dứt khỏi đây.

“Không nói chuyện này nữa.” Tianya dời trọng tâm câu chuyện, “Không biết vì sao, trên mặt của cậu không hề lộ ra vẻ đau lòng hết nhĩ? Lúc nói về chuyện này với cậu, tôi luôn luôn cảm thấy mệt mỏi rã rời.”

“Chẳng lẽ là cảm giác vô lực của tôi đã chuyển sang anh rồi sao?” Mop đùa vui, cho dù vẻ mặt mất mát vẫn chưa điều chỉnh lại cân bằng.

“Tối mai có một tiệc rượu được tổ chức liên hợp giữa các công ty trong vùng. Hình như là để hoan nghênh một công ty internet nước ngoài nào đó... Vì vậy những công ty dựa vào internet như chúng ta phải đến đó để tặng bốc một phen.”

Thảo nào, Tencent thất tung nhiều ngày như thế bỗng nhiên trở về.

“Công ty đó... là Yahoo đúng không?” Suy nghĩ một chút, công ty nước ngoài gần đây xâm nhập vào khu vực châu Á hình như chỉ có mỗi cái này.

“Chắc là vậy, bằng không cũng chẳng phô trương nhiều như vậy....”

“... Có vấn đề gì không?” Mop nghĩ chuyện này có gì đó không thích hợp, còn có vẻ bịa đặt. Có cái gì không thích hợp nhỉ?

“Cậu nên cân nhắc cẩn thận,” Tianya đẩy kính mắt, “Một ngày sau khi Yahoo tới Trung Quốc thì trang web của Google và NetEase bị hack. Thời gian thật là trùng hợp!”

Mop không đồng ý nhìn Tianya: “Ôi chao, sao mà gượng ép thế kia, lẽ nào anh còn thích YY hơn tôi nữa?”

“Trước đó, NetEase và Tom có một đoạn quan hệ cực ngắn, mà Tom là người yêu cũ của Yahoo.”

Mop nhảy dựng khỏi ghế.

“Anh... Anh nói gì cơ? !”

“Cậu không biết à? Thật lạ nha...” Tianya đứng lên, “Tin này là do Google dò la cung cấp. À, Google với Yahoo hình như cũng ân oán riêng, cho nên...”

Cho nên, tiệc rượu tối mai... xem chừng sẽ có trò vui đây...

Tianya tiêu sái rời đi, còn Mop ngây người thật lâu mới bắt đầu phản ứng: tên này không phải vừa nói không liên lạc với Google mấy ngày nay sao? Làm sao mà biết tin tình báo của Google được chứ?

Bởi vậy mới nói, nhìn người đừng nhìn vẻ bề ngoài. Mop nhìn xung quanh tìm kiếm Tencent, lòng ngổn ngang một thứ cảm xúc khó hình dung. Tianya nhìn qua trông có vẻ chẳng dễ tâm, nhưng thật ra... Anh cũng đã chìm rất sâu rồi đi! Bằng không, sao lại âm thầm quan tâm tới nhất cử nhất động của Google đến thế chứ. Anh kiên quyết phủ nhận như thế, chỉ càng làm cho người ta thấy mình mạnh miệng nhưng yếu lòng mà thôi.

=====

có một số việc chỉ là ngoan cố không muốn buông cái kết kia ra mà thôi.

15. Chương 15

Ghét nhất là bị gọi điện lúc đang ngủ. Tiếng chuông reo vẫn reo, chợt xa chợt gần, như thật như giả, cứ nghĩ là đang nằm mơ, cơ mà phải ráng chớp lấy điện thoại thật nhanh trước khi nó ngừng reo, làm cơn buồn ngủ hoàn toàn bị đánh phăng, không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu hết trơn.

Myfreshnet là vừa trong trạng thái như vậy vừa cố gắng lục lọi tìm chiếc điện thoại trong đồng hồ kẹp sách bữa bộn. Nhìn ID người gọi, cô cực kì miễn cưỡng nhấn nút nghe điện: “Ngài Google à, lần trước đã nói nếu chỉ nắm tay được tiểu thụ Baidu thì không cần gọi điện mà...”

“Sao vậy, còn đang ngủ hả gái? Giờ là ba giờ chiều rồi, đều...”

“Thì có vấn đề gì? Khỏi ăn sáng với ăn trưa luôn, để giảm béo...”

“Nghe nói hủ nữ các cô là vì suốt ngày ngồi trước máy vi tính suốt nên vóc người rất... phì nhiêu, phải không?”

“Nói gì đó!” Myfreshnet nhảy xuống giường, “Đây là trạch nữ chính hiệu nhá!”

“Thì có gì khác nhau?” Google cười. Bị kích thích một chút như thế, có lẽ Myfreshnet cũng hoàn toàn tỉnh rồi, thế là Google bắt đầu vào việc chính: “Cô biết về buổi tiệc rượu tối mai chưa?”

“Buổi tiệc liên hoan của các công ty á? Để hoan nghênh Yahoo á?” Myfreshnet mở máy vi tính, “Không có hứng thú, tôi không phải trang web tìm kiếm cũng không phải trang web thương nghiệp, không muốn tiếp cận cái thể loại náo nhiệt này.”

“Ô?” Câu trả lời từ Myfreshnet lại nằm ngoài dự đoán của Google. “Khách mời toàn là trai không đó ~ Cô thực sự không có hứng thú đến xem?”

“Đừng tưởng rằng tôi là hủ nữ thì thích đến những nơi có trai đẹp để xem người ta yêu nhau nha ...” Myfreshnet đen mặt, “À mà... Thật ra có một nguyên nhân là lỡ như tôi bị kích động quá rồi kêu to lên, như vậy chẳng phải là rất sao...?”

Google cảm giác như mình vừa bị lừa dối. Hèn gì cô nàng rất ít khi xuất hiện ở những nơi công cộng...

“Thật là đáng tiếc...” Google giả vờ bất đắc dĩ, không biết hấn đàng gõ cái gì trên bàn phím.

Nghe nói như thế, Myfreshnet mỉm cười, một nụ cười thoải mái: “Google à, mặc dù anh và tôi khá thân nhau, nhưng anh lại không hiểu tôi gì hết, tôi thật buồn quá đi...”

Một giọng nói nhẹ nhàng điềm đạm đáng yêu ... Google thở dốc vì kinh ngạc, nghĩ giọng nói như thế này của Myfreshnet thực sự là hiếm có dịp nghe được, nhưng hấn cũng chẳng muốn nghe lại lần nữa...” “Tôi không hiểu cô sao?”

“Đúng vậy, tôi vậy mà rất nổi tiếng về cái sự không bước chân ra khỏi cửa mà vẫn nắm bắt được nhiều thứ lắm đó nha~ ”

“Xin lỗi, nhưng mà cô cũng đâu phải trang web bách khoa đâu...”

“Bách khoa thì tính gì, ” Myfreshnet đắc ý, “Bách khoa mà có được năng lực thu thập và chế biến tin tức như tôi sao? Chỉ là có gì nói đó mà thôi, thật máy móc làm sao.”

Cơ mà nếu các tin tình báo mà cứ “chế biến” một chút như lời Myfreshnet thì... Google không dám tưởng tượng nữa.

“Mà hôm nay anh lạ lắm nhé, Google .”

“A?”

“Bình thường mà nói, anh rất ít khi dài dòng với tôi về mấy việc nhỏ này. Vì sao lại muốn tôi đi dự tiệc vậy?”

“Thật nhạy cảm...” Google cảm thán, “Trực giác phụ nữ sao?”

“Không, ” Myfreshnet rất nghiêm túc, “Trực giác hủ nữ.”

“Vậy tôi sẽ không vòng vo nữa. Thật ra, chuyện này rất nan giải, cho nên muốn nhờ cô giúp một tay.

Hiện nay, danh sách khác mời gồm có Yahoo, Google, Baidu, Tianya, NetEase, Mop, Sina và Tencent. Đường nhiên đây chỉ là tin thám thính của Google mà thôi, nên không biết phút cuối có thêm ai vào nữa hay không... Tất cả đều rất khó nói.”

“Nhiều như vậy sao...?” Myfreshnet qua loa viết danh sách thành viên rồi bắt đầu tiến hành nghiên cứu mỗi cái tên. Càng viết tới viết lui, độ cung khóe miệng càng lúc càng lớn: “Đạo này mấy người hình như luôn luôn ở cùng một chỗ, rất có duyên phận đấy nhé ~ ”

Đối loại trêu chọc này, Google đã tự sản sinh ra một lực miễn dịch thật tốt.

“Nhưng vấn đề là, các khách mời đều không thể xem thường đâu.”

“Tôi đã nghe qua, dường như lúc trước anh có đùa giỡn với Yahoo một lần thì phải. Giờ tiểu thụ này muốn tới trả thù sao?”

“Không chỉ có mình tôi, mục tiêu chủ yếu của tên đó là NetEase.”

“Ôi ~!” Myfreshnet cầm lấy một cây viết khác màu, tiếp tục viết lung tung.

“Cho nên muốn mời cô cùng đi. Tuy chả biết dùng cô vào việc gì cho được, nhưng tôi nghĩ nếu có phụ nữ ở đây thì Yahoo sẽ bớt phóng túng đi một tí.”

“...”

“Có vấn đề không?”

“Google, sau khi trải qua những việc này... Anh còn ngốc hơn trong tưởng tượng của tôi nữa.” Myfreshnet luôn luôn thẳng thắn, bởi vậy cho dù bị nói một cách độc ác như vậy cũng là chuyện bình thường.

“...”

“Muốn nghe tôi phân tích đám người kia không?” Kỳ thực Myfreshnet căn bản chẳng hề cho Google kịp từ chối, cô nhanh chóng nói tiếp và nói không ngừng.

“Baidu là tiểu thụ, hơn nữa lại là biệt nữ thụ, cái này đã là định luật rồi. NetEase... có vẻ như là một tiểu công rất cường hãn nha! Sina, Mop, còn có Yahoo, đều có vương mắc với gã đó. Còn Tencent thì tôi không hiểu lắm, có điều thuộc tính phúc hắc của em ấy rất nhỏ, cho nên cũng là tiểu thụ... Cuối cùng, Google anh, lại khiến tôi thất vọng rồi!”

“Anh có nhận thức được mình là phúc hắc công không thế?! Không nói đến việc lâu như vậy mà vẫn chưa thu phục được Baidu, ngay cả Yahoo cũng hack được trang web của anh! Khí thế của anh thua xa tên NetEase luôn đấy! Anh đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì vậy?! Lần trước vật vã mãi mới khiến Baidu nắm tay anh, vậy mà anh lại che đi màn hình khiến toàn bộ ảnh chụp được trở thành đồ bỏ rồi. Anh bồi thường tổn thất cho tôi đi! Đền cho tôi bộ trang phục công sở Tây Âu đi...”

Myfreshnet à... cô... không có cảm giác được có gì đó không thích hợp sao... phần lời thoại sau cùng...

Tuy bị Myfreshnet kích động mắng té tát cho một hồi, Google cũng chẳng truy cứu gì. Con nhỏ kia quả nhiên không đáng tin cậy mà... “Tôi không tính toán chuyện vừa rồi đâu nhé. Cúp máy đây.”

“...” Myfreshnet nhìn sơ đồ quan hệ sắc sở sắc màu trên giấy.

Sao bây giờ, trước giờ mình ít khi tham gia mấy thể loại tiệc tùng này lắm.

Nhưng thỉnh thoảng thay đổi một chút cũng không sao nhĩ? Dù sao thì lần này sẽ có mỹ cảnh...

16. Chương 16

Giới Internet bỗng chốc dậy sóng, nguyên nhân gây ra chính là buổi tiệc ngày mai.

Bên NetEase truyền tin đầu tiên. Theo tin tức của một nữ nhân viên văn phòng trong công ty tiết lộ, biểu hiện sau khi nhận được thư mời của NetEase là cực kỳ kích động, đầu tiên là gào thét trong phòng làm việc: “Ai thèm đi cái Hồng Môn Yến* này, tên hỗn đản nào dám gạt ta!”, thứ nhì là khi trợ lý báo cáo công việc thì không ngừng chen hống vào với những ngôn từ vô cùng khiêu khích, đến nỗi bác trợ lý không tài nào tiếp thu được. May là cuối cùng có nhân viên tiếp tân gọi điện đến thông báo Sina đến tìm NetEase, lúc này vẻ mặt NetEase mới khôi phục lại bình thường, trở nên ôn nhu cực độ một cách thần kì, làm bác trợ lý không khỏi cảm thán vì độ co giãn cơ mặt của con người.

(Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc. Điển tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm.=> ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người!)

Ôm một tấm lòng đầy ngưỡng mộ và cảm kích, trước khi rời khỏi phòng bác trợ lý còn tặng cho Sina một ánh nhìn biết ơn thật sâu đậm khiến cho Sina rất ngạc nhiên.

“Cậu thật sự tới rồi, xem ra ngày hôm nay tôi cũng đến nỗi xui xẻo lắm nhỉ...” NetEase tự giễu.

“Nhận được có cái thư mời mà làm gì xoắn dữ vậy...” Sina nghi hoặc, không biết nguyên nhân là do Sohu hay là tên “hacker” kia.”Mặc dù những vụ tụ tập gần đây...”

“Phù...” NetEase dường như mất hết khí lực ngã vào ghế ngồi. Vùng xung quanh lòng mày gã hơi nhú lại, tay phải nhu nhu huyết thái dương, cả người gã lộ ra vẻ suy sụp chưa từng thấy. Sina đột nhiên nhớ tới đã từng có một bài blog nói về một người luôn luôn thể hiện rằng mình rất mạnh mẽ, trên cơ bản sẽ không cho ai cơ hội nhìn thấy mình yếu đuối. Như vậy, hiện tại, vì sao anh lại lộ ra loại vẻ mặt này trước mặt tôi vậy, NetEase?

Lẽ nào thực sự sẽ giống như lời áng vắn kia, anh đã xem tôi như...

“Được rồi, Sina, cậu đến đây làm chi vậy?” NetEase điều chỉnh ngữ khí và biểu cảm, quả nhiên, bộ dáng vừa nãy đã hoàn toàn bị che giấu, gã trở lại với dáng vẻ thường ngày của mình mạnh mẽ, tự tin, kiêu ngạo.

Sina nhìn NetEase: “Không có gì to tát, chỉ muốn mời anh ăn một bữa cơm.”

“Hả?” Vẻ mặt NetEase lộ ra một biểu cảm có tên gọi là “thụ sung nhược kinh”*. (*được sung ái mà lo sợ)

“Cái mặt đó là gì vậy...?” Sina chán ghét xoay người ra cửa, “Là có việc nhờ anh giúp thôi.”

“A... Được! Không thành vấn đề!” NetEase đã vui vẻ mà quên đi mọi ưu phiền. Tiểu thụ tự động dâng đến miệng, có đạo lý gì mà chối từ chứ? Thực sự là, bầu trời hôm nay thật ngọt ngào như vị bánh bơ a, chút nữa sẽ dứt khoát đi mua vé số mới được

~~Sina thấy bộ dáng tươi cười hèn mọn của NetEase đang đi phía sau, cảm thấy khó chịu, tự nhiên muốn đả kích gã một chút: “NetEase.”

“... Hả?”

“Không cần vui vẻ như vậy đâu, lẽ nào tôi đem anh bán đi anh cũng không ý kiến? Lẽ nào tôi bắt anh nhảy xuống hồ anh cũng nhảy?”

NetEase ghen hòng, thật không nghĩ là con người đeo kính vẻ mặt chính nghĩa nghiêm túc kia còn đề tiện hơn cả gã, nhưng mà...

“Sao lại nói vậy, tuy tôi rất ghét cảm giác bị người bán đứng, nhưng nếu như người kia là cậu thì có vẻ tôi thực sự không có biện pháp tức giận rồi! Cậu nói xem tôi có đáng bị đánh không...”

Nói xong, gã tay đặt lên đầu vai Sina, rồi quàng lên bờ vai ấy, đôi mắt nhìn xuống quan sát và thu lại tất cả những biểu cảm của Sina. Em ấy hình như không phản đối thì phải! Tốt tốt ~~ lúc trước còn tưởng rằng gia khóa cổ hủ này cần thêm nhiều thời gian, xem ra là mình tính sai rồi

~~Cơ mà NetEase không biết rằng Sina không phản ứng là bởi vì em ấy đang ngây người chưa từng có ai đến gần cậu như thế. Hơi thở ấm áp của NetEase từ phía sau không ngừng truyền đến trên người cậu, bờ vai bị ôm chặt khiến cậu không thể động đậy. Hành động đầu tiên sau khi Sina phục hồi tinh thần lại là tặng cho gã một cùi chỏ: “Anh buông tay cho tôi! !”

“Ôi đau quá! Nè, Sina, sao cậu không biết nặng nhẹ gì hết vậy?! Lỡ cậu đánh tôi thành tàn tật thì sao?!”

“Buồn cười! Có ai bị đánh vào bụng chút xíu mà tàn tật không hả?! Tôi đánh cũng chẳng trúng bụng anh nữa, làm màu vừa vừa thôi!”

“Ê ê ê... Tôi nói đánh trúng vào chỗ đó hồi nào? ! Người làm màu là cậu thì có! Tự nhiên bị cậu nghĩ thành cái dạng này... Cậu là Sina đó hả? Sao không giống bình thường gì hết trơn vậy nè! !”

Hai người nhân lúc chờ thang máy mà đánh nhau lộn tung phèo. “Đình.” Âm thanh vang lên, cửa thang máy chậm rãi mở. Bên trong, Mop khiếp sợ nhìn ra phía ngoài thang máy, nơi NetEase và Sina đang trong bộ dạng có thể cho là đang ôm ấp lẫn nhau.

Câu chuyện tình yêu tay ba vô cùng phổ biến: phân cảnh bắt gặp gian tình, diễn.

Ba người đơ mặt. Cuối cùng Mop phản ứng đầu tiên: “Xin lỗi, làm phiền rồi!” Đưa tay đóng cửa thang máy, cậu nhấn nút trên mặt kính LCD cho thang máy đi xuống lầu một.

Sina và NetEase đứng đó mắt to trừng mắt nhỏ, không biết phải nói gì.

Ngây người thật lâu, NetEase hồi phục thần trí: “À... Sina, không phải cậu nói có việc muốn nhờ tôi giúp sao...?”

“Ừa... Chúng ta tìm một chỗ vừa ăn vừa nói...”

Nhưng bầu không khí từ lúc đó luôn có chút kỳ quặc.

.

Sohu rất kiên trì nhấn nút gọi điện, đây là lần thứ mười lăm gã gọi cho Baidu trong hôm nay.

Vẫn như trước không ai bắt máy. Sohu cắn răng cười nhắc nhở chính mình: “Phải bình tĩnh, phải khắc chế, tức giận không tốt cho sức khỏe...” Sâu bên trong gã, ngọn lửa nội tâm càng ngày càng dâng cao, mặt đã bị đốt cho đen thui, phỏng chừng sắp sửa lan xuống toàn thân rồi.

Cuối cùng cũng có người bắt máy, giọng hữu khí vô lực: “Ồ...”

Sohu sau mười lăm cuộc gọi không thành liền phóng hỏa: “Cái thằng Baidu hỗn xược này! ! Nếu cậu mà không bắt máy thì anh suýt chút nữa gọi cảnh sát luôn rồi đó! ! Tencent đã bị bắt cóc rồi, không lẽ cậu muốn trở thành người thứ hai sao hả ? ! ! Cậu đáp máy bay lên sao Hoả hay sao mà để điện thoại ở chế độ Flight mode vậy? ! ! !”

Bỗng gã phát hiện âm thanh nôn mửa của người bên kia, thật không êm tai chút nào...

“... Sohu?” Giọng Baidu sợ hãi truyền tới, “Sohu... Thật đáng sợ! Em không muốn làm tiểu thụ!”

“Gì?” Sohu , này là sao a~?

“Em không muốn làm tiểu thụ, tiểu thụ thật đáng thương, em không muốn...” Baidu cứ như bị tẩy não, chỉ nói được mấy câu đó. Nếu không phải trong đó có tiếng nước nức nở gián đoạn thì Sohu còn cho rằng mình đang nghe máy ghi âm phát đi phát lại.

“Cậu cậu cậu... Rốt cuộc là sao vậy hả?!” Sohu hơi hoảng, dù sao thì gã vẫn chưa thấy qua Baidu trong tình trạng này bao giờ...”Cậu đang ở đâu? Ở nhà hả?”

“Vâng...”

Ai nha~ cái giọng kiêu mị nhỏ nhẹ này... Sohu nhìn xuống mớ máu mũi sắp dồn lên, nếu tên Google mà biết gã nghe được chất giọng này của Baidu nhà hắn thì chỉ còn nước cười lạnh lùng mà bóp chết gã mất thôi...”Vậy cậu chờ ở nhà đi, anh ghé qua liền!”

Gã buông điện thoại nghĩ: nói thế nào đi nữa, muốn sống yên bình thì nên gọi Google đi mới đúng!

Thế là lần thứ hai cầm lấy điện thoại, bấm đầu ấn số.

=====

17. Chương 17

“Cái gì?”

“Nói chung bây giờ anh qua chỗ Baidu ngay đi, cậu ta có vẻ bị cái gì đó đả kích rất nghiêm trọng, sắp chết đến nơi rồi...”

“...”

“Anh có nghe tôi nói không đó Google...?”

“Ồ? Xin lỗi, chỉ là bên này có chút việc... Baidu bên kia đành nhờ anh nhé, cảm ơn.”

Gì?

Sohu cầm điện thoại di động, không nói gì.

“Baidu? Sohu nè, mở cửa ra!”

“Cót két” một tiếng, cửa bị mở, Sohu lùi một bước, thiếu chút nữa bị mặt mày Baidu hù chết.

“Cậu cậu cậu... sao lại biến thành cái dạng này? ! Chuyện gì đã xảy ra?!” Sohu nắm Baidu rống to.

Quần áo lộn xộn, ánh mắt mệt mỏi, vẻ mặt khô quắt vàng vọt, hai mắt sưng vù ngang giữa cá vàng.

“Nà... Sohu...” Giọng Baidu yếu ớt như không còn khí lực.

Sohu vội vã đẩy Baidu quay về phòng. Rốt cuộc là sao vậy nè? !

Đưa Baidu khăn ẩm lau mặt, lấy đồ ăn nhanh trong tủ lạnh cho vào trong lò vi sóng. Năm phút sau, Sohu đã mang đến trước mặt Baidu một bữa ăn nóng hổi kèm theo một ly nước lọc.

“Thật là... Tôi thấy mình sao cứ giống như con sen chạy tới hầu hạ cậu quá...” Sohu ai oán, Google ông anh tốt hơn hết là nên đền đáp tôi đi, bằng không... tôi sẽ đim hàng mọi tội lỗi của ông anh cho Baidu biết, tuyệt đối không tha đâu!

Baidu yên lặng cầm lấy chiếc đũa gấp một chút cơm, nhưng vẻ mặt thì... đờ như cây cơ.

Thật vất vả ăn xong, tâm tình Baidu cũng chậm chậm ổn định lại. Sohu nhân cơ hội này bắt đầu hỏi han.

“Nói đi, rốt cuộc là sao?”

Baidu ấp a ấp úng trả lời.

Năm phút sau, tự thuật hoàn tất. Sohu trợn mắt nói ra lời kịch đã chuẩn bị tốt: “Bạn nhỏ Baidu à, Trái Đất này rất nguy hiểm, bạn quay về sao Hoả đi là vừa.”

Thằng nhóc cư nhiên bị hủ nữ dọa thành cái dạng này... Thật vô dụng quá sức!

Theo lời Baidu, cậu vốn định tìm hiểu hủ nữ, dùng góc nhìn của bọn họ mà lý giải, hy vọng sẽ thành công thuyết phục bọn họ đừng YY mình với Google nữa. Nhưng mà...

“Em.... em xem thảo luận của bọn họ... Thật là đáng sợ! Vì sao bọn họ lại suy nghĩ kỳ quái đến như vậy?! Em hoàn toàn không hiểu!”

Chẳng hạn như, “Mọi người thích kiểu công nào thụ nào ~~ bởi vì xem các mối quan hệ được đề cập trong truyện gần đây thì thấy mỹ công cường thụ rất được ưa chuộng nha!”, sau đó là một bình luận không hề kiêng dè, nói là: “Ta thích cường công nhược thụ, rất nguyên thủy... a ha ha ha...”, sau đó là: “Nhược thụ nhục lắm! Ta thích nhất cường cường! !”, rồi khi bị mắng: “Ê trên kia, khẩu vị của nàng cũng nặng quá đó nha”, thì phản kích lại rất mạnh là: “Cường cường mới là vương đạo! ! Nàng không đọc truyện bao lâu rồi ? ! !”

“Sau đó... Bởi vì trên đó có post, cho nên em rất muốn xem cái thể văn mà hủ nữ thảo luận là gì...”

Sohu vừa nghĩ “đáng đời nhà cậu”, vừa đoán được một kết cục không ngoài ý muốn: “Bị sợ khi thấy mấy loại văn này chứ gì...”

Baidu mạnh mẽ ngẩng đầu: “Anh... Sao anh biết?”

“Nên nói cậu quá trong sáng hay nói anh quá đen tối đây...” Sohu bắt đắc dĩ nhún vai. Lẽ nào gã sẽ nói với Baidu, ‘Thật ra bọn anh đều biết hủ nữ là gì, và cũng không xa lạ gì với thể loại đam mỹ’, sau đó nói thật rằng ‘Google rất muốn đem chú em làm mấy chuyện như trong đó nhưng vì một vài nguyên nhân nên chưa kịp ra tay mà thôi’... Gã có thể nói như thế không? Đương nhiên là không, có điều, chỉ xem có mỗi một chương đam mỹ mà bạn nhỏ Baidu lại biến thành dạng này thì, Google ơi là Google, ông anh nợ tôi rồi, cầu cho con đường thu phục Baidu của ông anh ngắn lại một chút, chúc ông anh sớm thành công...

“Đưa đây anh xem, rốt cuộc cậu đã đọc cái gì vậy?” Gì chứ mấy vụ này Sohu rành lắm, xem qua một tí là hiểu ngay. Vì vậy gã rất có hứng thú đối với áng văn trong truyền thuyết này.

Mở web lên, đọc sơ qua vài ba dòng đầu, Sohu rút cằm.

“Cậu... Cậu thật sự xem cái này sao? ?”

“Vâng.”

Sohu dùng sức chớp mắt mấy cái cộng thêm hít sâu một hơi. Giọng nói, không chế giọng nói: “Baidu, cậu thật vĩ đại.”

“?”

“Không, cậu thật anh hùng.”

“??”

Sohu nhìn mở văn tổng hợp của quỷ súc, H cao, SM cùng với các loại ngược tâm ngược thân quần quai, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, dừng lại một chút thì phát hiện mình thực sự không tìm được từ nào để hình dung cảm giác.

“Không phải còn nhiều bộ nhẹ nhàng hơn sao? Vì cái gì mà cậu lại chọn ngay thể loại nặng nề nhất này?????”

“Bởi vì ... đoạn văn này có một dấu ngoặc tròn, viết thật nhiều tên gọi tắt, chữ viết tắt gì đó thật kì lạ, nên em đọc...”

Cậu bị mù hay sao mà không thấy nó ghi hai chữ “Cẩn thận” hả? !

Cơ mà, ngẫm lại, Sohu đột nhiên nghĩ Baidu rất có tố chất làm thụ. Vì sao?

Loại tự động giác ngộ tìm “Ngược” (văn) này, không phải rất thích hợp để làm tiểu thụ sao? !

.
.

“Nói đi, cuối cùng tìm tôi để làm gì?”

Hơi nước nóng hầm hập từ sợi mì lan toả giữa chỗ ngồi hai người. NetEase và Sina đều chuyên tâm ăn mì sợi, rốt cuộc có người chịu không được nữa đành phải phá vỡ bầu không khí im lặng này.

“Không phải muốn nhờ tôi giúp sao?”

Sina chậm chạp không nói, khiến cho NetEase hơi hốt hoảng: là chuyện gì nghiêm trọng thể nhỉ?

“Cái kia... Thật ra gần đây có một kế hoạch. Có nhân viên nói cho tôi rằng lướt xem video trên trang web của anh rất khá, cho nên muốn trích dẫn vài video. Nhưng tôi nghĩ loại chuyện này nên nói trước với anh một chút ...”

“Cái này ày à...” NetEase thở phào một hơi, này cũng không phải chuyện lớn. “Không thành vấn đề, trích dẫn thì cứ trích dẫn thôi. Có điều đừng có xoá đi cái logo của web tôi nha...”

Hai người đều bật cười, bầu không khí tốt rất nhiều.

“Được rồi, anh quyết định chưa? Có tính tham gia buổi tiệc ngày mai không?”

NetEase dùng đũa, suy nghĩ một chút sau đó tiếp tục gắp mì: “Đương nhiên phải đi. Buổi tiệc này mà không đi thì dễ bị người ta bắt thóp lắm. ... Chỉ cần đúng thời gian mà có thể làm được việc muốn làm thì tốt rồi.”

NetEase nói xong câu này, ngẩng đầu nhìn Sina. Vừa lúc Sina cũng ngẩng đầu nhìn về phía hắn. Hai người lần thứ hai cười rộ lên.

Sina phát hiện không khí xung quanh rất khác khi nãy. Một cảm giác an tâm lan khắp, nhẹ nhàng ôn nhu quấn quít bên người cậu, rất thoải mái.

“Cảm ơn tô mì của cậu nhé. Mai gặp lại nhé.”

“Ừa, mai gặp.”

.

Giữa dòng người qua lại như thoi đưa, Mop vẫn không ngừng đi về phía trước, tận lực quên đi cảm giác cay cay trên khoé mi, tận lực quên đi dòng nước mắt lặng lẽ lưu lại trên đôi gò má. Những ánh mắt kinh ngạc của mọi người không hề rơi vào đường nhìn hồ hững của cậu. Ba mươi phút trước, thế giới của cậu đã trở nên trống rỗng.

Bên dòng sông uốn khúc giữa lòng thành phố, Tianya cầm cốc trà xanh tựa vào lan can, lẳng lặng nhìn đàn bồ câu tung cánh giữa không trung. Tiếng kêu thầm thì rơi trên bầu trời. Bắt lấy một mảnh lông chim đáp xuống, không nghĩ nó lại tinh khôi đến như vậy, trên chiếc lông trắng ngần còn xen lẫn vài màu xám vụn vặt. Xoay người nhìn mặt sông bỗng bình sóng nước, đôi kính mắt phản quang che khuất biểu cảm trên gương mặt.

Nhàn nhả dạo quanh các cửa hàng, thấy đồ chơi đẹp, Tencent nở nụ cười, xoay người gọi hần cùng đến xem. Hần xoa mặt Tencent, khẽ cười mang theo suy nghĩ. Tencent hơi nghi hoặc nhìn hần, “Có tâm sự gì sao?”

“ Không, không có”.

Hần liền kéo tay Tencent, tiếp tục bước đi.

=====

Lời tác giả:

Chỉ cần đúng thời gian có thể làm được việc muốn làm thì tốt rồi

Đáp ứng yêu cầu của mọi người, đưa lên sơ đồ quan hệ nhân vật

~~Cần nói rõ là, người Tencent thích chính là một đại thúc (hoặc ra vẻ đại thúc?). Trong lòng Mop vẫn chỉ có NetEase, Tianya thì thầm thích Google. Có một người bị ta quên, vẫn ẩn danh, chưa lên sân khấu. Nói mờ ám thế đây... Mọi người tùy tiện sắp xếp tổng hợp kia đi nha. Một đồng nghiệp văn hay trong mắt ta chính là: chỉ cần hai người là đều có thể lôi ra YY và tìm được hint. Ừa, văn của ta thực sự mang quan điểm này đó.

18. Chương 18

Đảo mắt liền tới buổi tối hôm sau. Mặc kệ tâm tình của ai ra sao thì ra, yến tiệc vẫn cứ được tổ chức theo kế hoạch.

Trên thực tế, tham gia tiệc rượu lần này cũng không chỉ có người trong lĩnh vực Internet, các loại thương nghiệp lớn nhỏ đều đua nhau tới, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

“Tiềm lực truyền thông đã bị vắt kiệt, bây giờ là thời đại của Internet.” NetEase nhìn các doanh nghiệp đang hàn huyên với nhau mà cảm thán.

Sina bên cạnh lườm gã một cái: “Anh còn không biết xấu hổ, căn cứ theo thống kê thường quý, thu nhập từ quảng cáo của trang web NetEase đứng đầu trong số các trang web thương mại đó.”

“Phải không?” NetEase trộm cười, “Dù sao tôi cũng là một trang web thương nghiệp mà, tiền đâu mà nhiều vậy...”

Cách đó không xa là Sohu và Baidu vẫn chưa vào cửa được với đoàn người đang bon chen, trông rất khó khăn. Cuối cùng NetEase và Sina phải ra tay mới lôi được hai người kia vào.

“Trời ơi! Cái này mà gọi là yến tiệc gì, rõ ràng là cái chợ mà!” Tham gia rất nhiều đám tiệc, gã vẫn chưa thấy buổi tiệc nào đông người như thế này, cái sân cũng chật lắm rồi nha.”Lẽ nào Yahoo hùng mạnh như

vậy sao? Nói mới nhớ lúc Google tới Trung Quốc cũng chưa có tổ chức tiệc tùng gì hết, chắc chắc...” Nhìn bộ dáng Sohu, tính nhiều chuyện của gã coi bộ sắp nổi lên rồi, ngay tức khắc...

Chủ đề tám nhắm sắp lên sàn lại giọng Yahoo cắt đứt: “Các vị đều ở chỗ này nhỉ ?!”

NetEase nghe thế liền giấu Sina ra sau lưng, cảnh giác nhìn Yahoo đang tiến tới.

Yahoo nhìn thẳng NetEase, ánh mắt khiêu khích, biểu tình đặc ý. Rõ ràng là bộ dáng vừa bắt được nhược điểm của người ta... NetEase hơi căng thẳng, gã biết Yahoo lần này nhất định sẽ không đơn giản mà buông tha gã, hiện đang đồng người như thế có thể sẽ hấn sẽ không làm gã mất mặt. Nhưng hấn rồi cuộc sẽ làm gì đây...

Cổ tay Sina bị NetEase nắm đến đau đớn, giãy dụa một chút liền bị NetEase nắm chặt hơn.

Đôi mắt tràn đầy tự tin của Yahoo đảo qua NetEase sau đó

Ưu nhã cầm tay của Baidu, Yahoo bắt đầu giới thiệu: “Xin chào, tôi là Yahoo. Cậu hấn là Baidu nhỉ? Hôm trước có nghe bạn tôi nhắc đến tên cậu. Tuy đây là lần đầu gặp mặt nhưng cậu không cần khách sáo đâu... À, tôi có thất lễ quá không nhỉ? Xin lỗi nhé, nhìn thấy cậu tôi hơi kích động...”

NetEase cùng Sina nhìn Yahoo mạnh mẽ lôi Baidu đi, hai mặt nhìn nhau. Sohu đứng bên cạnh đã cười vật vã, thiếu chút nữa là thở hết nổi luôn.

“Anh nói... Đây là do chú giở trò quỷ đi nhỉ...?” Phục hồi tinh thần lại, NetEase cũng bắt đầu bật cười. Chỉ còn Sina không rõ đầu đuôi câu chuyện bức mình nhìn hai thằng động kinh.

“A ha ha ha... Tôi thật là thiên tài... A ha ha ha...” Sohu chỉ lo cười, nói năng đều bị ngắt quãng. NetEase thì vỗ vai Sohu phành phạch: “Anh em tốt, tác phong thật trượng nghĩa, anh tin tưởng chú!”

“...” Sina bị bỏ rơi đứng lẻ loi một bên cuối cùng hết kiên nhẫn: “Tôi lạy hai người làm ơn nói cho tôi chuyện gì đi? Đứng ở chỗ này cười đến ngu ngốc...”

Lúc trước, NetEase thoả thuận sẽ cung cấp tin tức cho Sohu, đổi lại Sohu sẽ thăm dò Yahoo để xem xem hấn có chịu giao ra tư liệu khách hàng đã đánh cắp hay không. Không nghĩ rằng sau khi Yahoo làm quen với Sohu thì câu đầu tiên lại hỏi rằng người yêu của NetEase đến tốt cùng là ai, nói là muốn cướp người yêu của gã.

“Ừa vậy lúc trước Yahoo ra điều kiện gì với anh vậy?” Sohu thật gian nan mới nhận được cười, hỏi. (điều kiện ở cuối chương 12 á, phòng trường hợp các bạn quên ^^)

“... Nhìn bộ dạng hấn hôm nay, nhìn cái kiểu của thằng quỷ kiêu ngạo đó mà còn bày đặt hỏi làm gì...” Khóe miệng NetEase co rúm, nhớ lại câu nói ngày đó khiến gã tức tối bỏ đi khỏi quán cà phê: “Muốn tư liệu khách hàng sao... Có thể trả lại cho anh đấy, chỉ cần anh để tôi nằm trên là được~~ ”

NetEase từ lúc chào đời tới nay còn chưa có hưởng qua loại khiêu khích này bao giờ. TMD! Bớ mày có chết cũng đếch nằm dưới đâu nhé! Thằng nhãi ranh mày muốn chơi trên đầu bố à, kiếp sau cũng đừng mơ!

Sina nhìn vẻ mặt NetEase thì hắng giọng, chỉ biết mỉm cười: “Cái tên Yahoo kia cũng có năng khiếu đấy chứ... Cự nhiên có thể chọc anh giận đến thế này.”

“Ha ha ha, hấn chột trúng ngay điểm yếu luôn ấy...” Sohu cười tà. NetEase nghe xong đá Sohu một cái.

Âm thanh trong đại sảnh dần dần nhỏ lại. Một mảnh tĩnh lặng này khiến kẻ khác phải rùng mình.

“Gì vậy nhỉ?” Sohu không biết sống chết nhẹ giọng nói thầm. NetEase nhìn quanh quất tìm cái thứ phát ra khí lạnh đóng băng hiện trường.

Mắt Sina thăm bảo: “Khỏi cần tìm, bên kia kia.”

NetEase và Sohu nhìn qua, lập tức đứng tim.

Goo... Google...

(Tén té té té)

chồng em đã tới

)

Google đứng trước bàn tiệc buffet dài, mặt không biểu cảm. Đôi mắt xanh toả ra sát khí lạnh lẽo bắn về phía hai người.

Gương mặt tươi cười ban đầu của Yahoo vẫn hướng về ai kia, có điều biểu cảm dần dần lãnh đạm, vùng xung quanh lông mày cũng thoáng nhú lại, trên mặt có phần nghi hoặc.

Còn Baidu thì đứng cứng ngắc một chỗ.

Nguyên nhân xuất hiện tình huống này thì chỉ cần dùng một câu để giải thích là được Yahoo đang ôm Baidu chậm rãi nói chuyện.

Xa xa, ba người NetEase, Sohu và Sina rất ăn ý di cư sang nơi khác lánh bom. Bọn họ còn chưa muốn trở thành nạn nhân chiến tranh đâu.

“Ồ.”

Một tiếng cười nhạt khiến người ta đông cứng tại chỗ.

“Xin lỗi, tôi đến trễ.” Google nở nụ cười, một nụ cười bình thường. “Yahoo, chúc mừng cậu nhé.”

“... Cảm ơn.” Yahoo không rõ ý, nhưng vẫn trả lời theo phép lịch sự.

“Có điều gần đây tôi rất bận nên không nán lại đây lâu được. đành phải rời trước vậy.” Nói xong nhanh chóng xoay người rời đi. Biểu cảm của Google chưa từng thay đổi từ lúc cong khoe miệng lên.

Tựa như được phủ một lớp mặt nạ.

Bốn phía bắt đầu khe khẽ thì thầm.

“Nghe nói giữa Google và Yahoo vẫn luôn có cạnh tranh, nhưng đó chỉ là đồn đãi, ngày hôm nay xem chừng thật sự là vậy rồi...”

“Lúc trước Google tiến vào khu vực Châu Á cũng không có tổ chức tiệc tùng, buổi tiệc nghênh tiếp lần này của Yahoo lớn như vậy, nhìn thế nào cũng thấy có ý đồ gì đó...”

“Google vừa nãy không nói gì, vẻ tươi cười của anh ta rõ ràng là trào phúng, này cũng quá rõ ràng rồi đi...”

“Ê, hai nhà đầu tư nước ngoài định khai chiến trên địa bàn của chúng ta sao? Thật không biết lễ độ gì cả! Phải đóng tiền bảo hiểm với tiền thuê sân trước đã chứ!”

Ai nói câu cuối cùng này vậy? ! NetEase tìm nơi giọng nói phát ra, thấy được một người ngoài ý muốn.

Mop sửa sai cho Tencent: “Công ty của Yahoo của không phải là hải ngoại hoàn toàn đâu, hơn nữa chúng ta cũng không phải xã hội đen cũng không phải võ đạo quán, cho nên căn bản không có tiền bảo hiểm với tiền thuê sân như cưng nói đâu.”

Tianya cạnh bên thì lại phản đối: “Đừng quá trông cậy vào độ chính xác của lời nói từ con nít cũng như sửa cho nó. Thay vì sửa sai, cậu nên hỏi nó học được mấy cái tiếng lóng này ở đâu thì quan trọng hơn đấy...”

Đôi mắt Sohu lóe sáng: “Wow... Một nhà ba người, cảnh tượng thật đẹp nha ~~ ”

Mop nghe xong vội vã phủ định: “Sohu anh đừng có nói bậy...” Nhưng thấy NetEase và Sina sóng vai đi tới, cậu chợt phát hiện câu nói của mình không cần thiết nữa.

NetEase nhìn hai người kia mà cười tà. Sina chào ba người rồi hỏi: “Theo tính cách Google thì bây giờ anh ta đang ở đâu nhỉ?”

“Không biết nữa.” Tianya lại thoải mái không giống bình thường, “Google cho tới bây giờ chưa gặp phải đả kích nào lớn như vậy. Lần này... khó nói rồi.”

=====

Gay cần rồi đây ~ Đến chương 27 sẽ có một phiên ngoại tóm tắt tất cả các mối quan hệ lòng vòng của các nhân vật trong truyện a~

19. Chương 19

Sau khi cẩn thận giao túi xách trong tay cho bồi bàn, sau n lần cẩn dặn “Ngàn vạn lần không được mở, nhất định phải giữ gìn cho kĩ”, Myfreshnet cố thu hết dũng khí mà bỏ lại sau lưng chiếc túi xách đầy tuyến tập doushinji và Ipod đầy phim ảnh vốn chẳng bao giờ rời xa cô nửa bước, xoay người tiến về hội trường tổ chức tiệc. (Doujinshi: Thể loại truyện phóng tác do fan hay có thể cả những Mangaka khác với tác giả truyện gốc. Tác giả về Doujinshi thường dựa trên những nhân vật gốc để viết ra những câu chuyện theo sở thích của mình.)

Đi vào, cô mới phát hiện mình bị bao quanh bởi một “biển người mù mịt” mặc dù chưa phóng đại tới mức đó, nhưng thật sự là rất đông người. Xoay tới xoay lui vẫn chưa thấy gương mặt quen thuộc nào, Google... ngay cả cái bóng cũng không thấy, tên này đến tột cùng là đang ở đâu đây?

“Myfreshnet?” Cách đó không xa có người gọi cô.

Quay đầu, nhìn qua khe hở giữa đoàn người thì bắt gặp Tianya: “Tianya... Làm ơn cho tôi đi qua một chút, cảm ơn...”

Tianya đẩy kính mắt, quan sát Myfreshnet: “Thật là cô rồi. Thay đổi một cái mà suýt nữa hết nhận ra luôn...”

Myfreshnet đang mặc một chiếc váy dài màu rượu đỏ lấp lánh, chiếc khăn choàng màu nâu đơn giản hở hững khoác trên vai, khuyên tai màu bạc cỡ lớn đang đưa phát ra âm thanh leng keng toát lên một phần gợi cảm. Hai quầng đen như ẩn như hiện trên mắt đã được phấn trang phủ mờ, gọng kính đen được tháo bỏ giúp gương mặt Myfreshnet trở nên sáng sủa hơn, hấp dẫn không ít ánh mắt cánh đàn ông xung quanh.

“Đúng vậy...” Tianya đánh giá, “Nếu cứ trá hình như vậy, lần này nói không chừng còn có thể hốt được một anh hot boy keo con voi nào nữa đó.”

“Không có cửa đâu, tôi đâu có đến đây để hẹn hò...” Myfreshnet kỳ thực cũng không trang điểm gì nhiều, chỉ là muốn có chút thay đổi mà thôi. Vả lại cô cũng không có hứng thú với ánh nhìn của những người đàn ông kia, chỉ cảm thấy bầu không khí trước mặt và xung quanh Tianya hơi lạnh lạnh. Lẽ nào có chuyện kinh hoàng nào đã xảy ra trước khi cô đến đây?

Đàn gia khỏa vây xung quanh Baidu lập tức công khai lên án.

“Baidu à, sao cậu lại có thể xé lẻ với thằng Yahoo như vậy chứ...? Theo trai cũng không nói cho bọn anh biết một tiếng, tốt xấu gì cũng phải ngăn cản cậu một hồi...” Sohu vẻ mặt tiếc hận, nhưng thật ra lòng thì đang phẫn muốn chết, bởi vì trợ lý vừa gọi điện thoại nói với gã rằng đã đưa tin lên mạng rồi, Sohu đã trở thành trang web đầu tiên đăng tải tin tức này.

Sina nghiên cứu biểu tình của Baidu: “Nhìn mặt có vẻ ngây thơ vô số tội...”

Mop cảm thấy khó hiểu: “Em thấy con người của Google cũng được, nhưng còn tên Yahoo kia thì thật không giống người tốt lắm.”

NetEase trợn mắt, nghĩ thằng Gô mà tốt ở chỗ nào, nhưng để tránh gây áp lực cho Baidu nên đành miễn cưỡng nói: “Được rồi, đừng nghĩ nữa, về nhà tắm rửa ngủ nghê đi. Ngày mai tìm gã giải thích là được.”

Duy chỉ có người bị hại Baidu là như lọt vào trong sương mù: “Mọi người đang nói gì đó, tôi thực sự không hiểu...”

Đứng gần đó, Tianya đã kể đầu đuôi câu chuyện cho Myfreshnet.

Myfreshnet dù đã thân kinh bách chiến với vô số thể loại đam mỹ và loại hình CP (couple) nhưng vẫn bị há hốc mồm, muốn nói gì đó nhưng lại ứ biết nói gì. Cô bị tình tiết vở kịch làm choáng váng mất rồi.

“Chờ... Chờ một chút, tôi có một câu hỏi...” Myfreshnet vỗ vỗ đầu, nỗ lực làm cho mình tỉnh lại, “Sự tình đã tới nước này thì cũng không cần giấu diếm nữa đâu. Mục tiêu lần này của Yahoo không phải là NetEase sao?”

NetEase hơi giật mình nhìn Myfreshnet, sao cô ta biết chuyện này? Có điều, biết thì cũng vậy thôi. “Đúng vậy, hẳn trả thù tôi đó.”

Baidu nghi hoặc chuyển mắt về phía NetEase, bọn họ đang nói gì vậy?

“Vậy nếu Yahoo ra tay thì cũng phải nhằm vào anh chứ, hẳn tìm Baidu làm gì mới được?” Myfreshnet một câu bắn trúng vào vấn đề then chốt.

“Cái kia...” NetEase và Sohu đuối lý. Do dự hồi lâu, trong đầu hiện lên vô vàn lý do khoát thác, cuối cùng NetEase gian nan trả lời Myfreshnet: “Là... Ngoài ý muốn.”

Myfreshnet nhìn, hai thằng già kia nhất định là có chuyện không muốn nói ra. Khoát khoát tay, nhún nhún vai: “À, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi... Nếu chuyện này thật sự là ngoài ý muốn thì không sao, nhưng giả như là có kế hoạch gì đó... Chắc chắn, người bày ra chắc chắn sẽ bị Google xử đẹp cho mà xem.”

Sắc mặt Sohu lập tức trắng bệch.

“Trước tiên không bàn việc này nữa. Cô có biết bây giờ Google ở đâu không?” Tianya hỏi Myfreshnet. Có vẻ giao tình giữa cô ta và Google khá tốt.

“...” Myfreshnet nhú mày, “Không rõ lắm. Gã chưa bao giờ bị đả kích như thế này cả, phỏng chừng sẽ tìm một nơi không ai biết mà tự kỷ ở đó.”

Mọi người lặng yên. Nói như vậy, đêm nay đừng hòng nghĩ tới việc tìm Google.

Từ đầu đến cuối Baidu vẫn mang vẻ mặt mờ mịt. Mop tiến đến bên cạnh, lâu lâu làm mặt quỷ hù dọa cậu một cái: “Baidu, anh biết vì sao tối hôm nay Google giận hông?”

Baidu lắc đầu.

“Bởi vì ảnh thấy anh thân mật với Yahoo đó. Google ghen đó.”

Gi? !

Baidu đực mặt. Ghen á...

Google vì mình mà ghen... sao?

“Ha ha... Mấy người nói giỡn hay nói chơi vậy?... Google vì tôi mà... ghen sao...?” Giọng cậu nhỏ dần rồi im bật. Baidu dù bị hủ nữ YY tới bởi hoa lá, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa hề nghĩ tới biểu cảm của mình sẽ ra sao khi cái sự YY này lại biến thành hiện thực.

Lúc trước ra sức cự tuyệt và phủ nhận những suy nghĩ của hủ nữ về quan hệ giữa mình với Google, muốn tìm có thuyết phục bọn họ, rằng đó chỉ là phán đoán, không có cái gì gọi là chứng cứ xác thực. Nhưng giờ thì... Baidu bỗng cảm thấy lòng mình rối bời, dứt khoát đẩy mọi người ra mà cầm đầu chạy đi.

“Rồi, thêm một đứa nữa.” NetEase xoa xoa mũi, “Hai người bọn họ thật đúng là ăn ý, chạy mà cũng chạy y chang nhau.”

“Không ai để ý một chút là tên đầu sỏ gây chuyện đi đâu rồi à?” Tianya nhìn quanh quất, đúng vậy, không thấy Yahoo đâu cả.

Myfreshnet hơi buồn bực, sự tình hôm nay phát sinh cũng thật là... xoắn quá đi. Yahoo chẳng biết tại sao lại nhắm vào Baidu, bị Google bắt quả tang tại trận, sau đó... thì trở thành như bây giờ ư?

Các bậc tinh anh của Internet đứng xó rợ tại chỗ, không nghĩ ra được biện pháp giải quyết như nào cả. Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rồi không hẹn mà cùng bó tay chấm com.

Thôi, về nhà, để mai tính.

20. Chương 20

Đường phố về đêm có phần lạnh lẽo. Sau khi mang một đầu óc trống rỗng lao ra khỏi bữa tiệc rượu và một tâm trạng tức giận băng qua hai quảng trường rộng, bị gió thổi dần dần thanh tỉnh, Google mới phát hiện quần áo mình đang mặc kỳ thực rất mỏng manh.

Hắn muốn tìm một nơi không ai nhận ra hắn, một nơi có thể yên tĩnh mà suy nghĩ.

Bất tri bất giác đi giữa dòng người, nghe được vài tiếng lầm bầm bực bội, Google ngẩng đầu, nhận ra mình đang ở một trạm xe buýt công cộng và đang xông vào hàng người đã xếp hàng nghiêm chỉnh.

Nghĩ ngợi một chút, Google rời khỏi đoàn người, đi tới hàng ghế sau cùng, móc ra vài đồng bạc để đi xe.

Gần 10 giờ tối, xe buýt công cộng chỉ le lói vài mụn khách. Chỗ ngồi bên trái chỉ còn Google cô độc một mình. Đèn huỳnh quang trên thùng xe toả ra ánh sáng bàng bạc không chói mắt, cùng sắc vàng từ đèn đường bên ngoài len lỏi vào trong xe, mang theo một màu tương phản, lại tạo ra chút u ám.

Chưa bao giờ bị thất thố như hôm nay... Google tự giễu. Ừ, khi nhìn thấy những cử chỉ thân thiết của Yahoo và Baidu như vậy, hắn chỉ cảm thấy đại não của mình dừng lại trong một giây rồi hoàn toàn tê liệt, mọi thứ đều trật ra khỏi tác phong thường ngày của hắn, bây giờ nghĩ lại thì thấy thật kì lạ: chuyện vừa xảy ra là sao thể nhỉ?

Mình cũng đâu có thuộc dạng xoàng, cũng già đời lắm chứ bộ, sao lại có thể để tâm tình lộ ra hết trơn hết trọi như vậy được?

Google ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Baidu, đều do cậu cả đấy...

Nhớ về quyết định tiến vào khu vực Châu Á, những người bạn làm ăn của hắn đều tỏ vẻ không hiểu: “Nếu anh thật sự muốn xây dựng thị trường mới ở Châu Á thì tìm một người đại diện là được, vì sao lại muốn đích thân đến đó? Google, anh đừng quên, nước Mỹ mới là vũ đài lớn nhất của anh đấy.”

Không phải hắn không biết mình vứt bỏ công việc ở nước Mỹ mà đi tới Trung Quốc sẽ dẫn đến những ảnh hưởng gì, nhưng khi ấy vẫn cứ cố chấp, thế mà ngày hôm nay lại khiến hắn bắt đầu hoài nghi, tất cả những xung động này có phải chỉ là một hồi hoa trong gương, trăng trong nước hay không.

Quên đi... Google xoa xoa khóe mắt. Tự nhiên biến thành thanh niên văn vẻ sến súa củ chuối. Nói chung là mau nhanh xuống xe cho kịp, trước khi về nhà thì ghé công ty hỏi qua một chút về bữa tiệc ban này mới là đúng đắn.

Khác với Google khi rời buổi tiệc, Baidu vừa bước ra cổng chính thì đã bị một giọng nói gọi lại: “Ngài Baidu, về sớm thế ?”

Là Yahoo.

Tuy vẫn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng qua vài câu nói của bọn Sohu, Baidu nghĩ ý định lần này của Yahoo là không tốt rồi. Nhất là khi NetEase nhắc tới hai chữ “Yahoo” thì trên mặt hiện lên một vẻ thống hận hiếm thấy, khiến cậu hiểu được một điều: tuyệt đối không được tiếp cận với Yahoo lần nào nữa.

Còn quyết định này có bị ảnh hưởng do việc “Google ghen” hay không thì... Baidu tận lực không thêm nghĩ nữa.

“Xin lỗi, ngài Yahoo. Tôi bỗng có chút việc, đành về trước rồi, xin lỗi.” Baidu vội vã nói xong, liền xoay người đi.

Nào ngờ Yahoo phóng lên một bước níu lấy cánh tay Baidu. Baidu giật mình nhìn chằm chằm Yahoo, chưa kịp phản kháng gì hết đã bị Yahoo áp lên cánh cửa thủy tinh phòng tiệc. Tỉ mỉ quan sát gương mặt Baidu,

đôi mắt Yahoo lộ ra một ánh nhìn khó hiểu: “Chờ một chút, chuyện tối nay, tôi muốn cậu giải thích một chuyện.”

“Gì cơ... Giải thích á?” Baidu giãy dụa, giải thích cái gì cũng không cần dùng loại này tư thế nha! Chợt nhớ tới ánh đam mỹ hôm qua đọc online, Baidu lập tức lạnh gáy cái động tác này, nguy hiểm lắm!

“Tôi hỏi cậu, cậu với NetEase có quan hệ gì?” Yahoo không hề có ý định buông tay.

“Bọn tôi là bạn bè...” Baidu vừa nói vừa nhìn xung quanh. May là không có ai ra vào lúc này, bằng không... Baidu không dám tưởng tượng Sohu sẽ chém cái tiêu đề của chuyện này tới cảnh giới nào nữa.

“Chỉ là ‘bạn bè’ thôi sao?” Yahoo không hề tin vào lí do thoái thác của Baidu, nhưng lúc ở buổi tiệc, khi lôi Baidu đi, hẳn có quét mắt về phía NetEase. Gã đó cũng không lo lắng, thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm. Đây là phản ứng khi thấy người thương của mình bị cướp đi sao? Cơ mà tình báo là từ miệng Sohu nói ra mà, lẽ nào...

Suy nghĩ thêm một chút, Yahoo bỗng giật mình: “VẬY, cậu và Google có quan hệ như thế nào?”

Baidu lập tức căng thẳng: “Bọn tôi... vừa... vừa mới quen mà thôi...”

Gì kỳ vậy, thế tại sao Google lại vô duyên vô cớ nổi giận như vậy? Còn vẻ mặt căng thẳng của Baidu khi nhắc tới Google nữa...

“Không có chuyện gì hết!” Nhân lúc Yahoo đang tự hỏi, Baidu giãy tay Yahoo ra, vội vã đẩy cửa xoay, bán sống bán chết lao ra ngoài, thậm chí còn chẳng kịp nói câu “tạm biệt”.

Yahoo đứng nhìn cánh cửa đang xoay tròn trước mặt, nhìn bóng lưng Baidu, trên tay còn vương lại cảm giác bị đẩy ra của Baidu. Vốn định cướp đi người yêu của NetEase để trả thù gã, nhưng hình như có vấn đề, nói sao đây nhỉ...

Trước tiên không nói đến việc Baidu rốt cuộc có phải người NetEase thích hay không... vấn đề là... hình như mình... có hơi thích cậu ấy rồi thì phải..

.

.

“Vâng... Xin ngài chờ một chút ạ.”

Trợ lý cầm điện thoại xoay người hỏi thư kí trẻ: “Sếp đâu rồi?”

“Sếp bảo muốn đi xem tình hình Tường lửa của nhóm làm việc như thế nào, bây giờ đang ở phòng Kỹ thuật tầng 15 đấy.”

Vậy thì... “Xin lỗi cô Myfreshnet, Sếp đang ở công ty, nhưng hiện không có trong phòng làm việc. Vậy... Cô có cần tôi nối máy với ngài ấy không ạ... A? Không cần?”

Nâng điện thoại nghe xong một hồi, trợ lý lộ ra vẻ mặt hồi tưởng: “... Cũng không có gì không bình thường. Lúc trước xem trên Sohu online thì thấy tin Sếp bị thất thố ở tiệc rượu, tất cả mọi người đều giật mình, không biết chuyện gì đã xảy ra. Thế nhưng không nghĩ rằng Sếp lại trở về công ty, đồng thời hỏi tôi về tin tức của giới Internet ...”

Myfreshnet nói gì đó ở đầu dây bên kia, trợ lý vội vã giải thích: “À, không phải đâu thưa cô Myfreshnet. Chúng tôi làm việc tám tiếng một ngày, chỉ là có vài đồng sự thích nghiên cứu vấn đề này nọ nên bình thường hay quên thời gian, cho nên nhìn qua trông chúng tôi như làm việc cả ngày đấy ạ...”

Sau khi nói vài câu quan trọng, Myfreshnet cảm ơn rồi cúp điện thoại.

“Vậy giờ tính sao đây?” Myfreshnet tức giận, “Hắn cứ nhiên mang biểu cảm bình thường về công ty, còn hỏi nhân viên có thấy tin gì mới không? Tên này bị chập mạch rồi sao ?!”

Tianya hào phóng lái xe đưa Myfreshnet về, tay cầm lái, mắt nhìn thẳng về phía trước. “Theo điểm ấy mà nói, hẳn là một người khó hiểu.”

Đúng, ở tiệc rượu thất thố trước mặt nhiều người như vậy, nhưng sau một giờ thì khôi phục bình thường, vết thương lòng khép lại cũng nhanh quá xá là nhanh đi! Myfreshnet thậm chí còn hoài nghi tình cảm mà Google dành cho Baidu chưa nồng nàn như trong tưởng tượng của mình, bằng không sao hẳn lại có thể lãnh tỉnh như vậy được? !

“A a a... hết chịu nổi rồi...” Myfreshnet ôm đầu, vẻ mặt suy sụp, “Đây là tình tiết quái quỷ gì thế này, tức chết mất thôi... Thế nào tôi về cũng phải đọc điem văn suốt đêm, tôi nhất định phải tổng hết mớ bòng bong này ra khỏi đầu mới được...”

Điện thoại di động của Tianya reo lên. Mở điện thoại nghe qua vài câu, Tianya vốn luôn nổi tiếng là bình tĩnh và vô cảm mà cũng phải thất thanh: “Chờ một chút Sohu, anh vừa nói gì cơ? Lặp lại lần nữa xem!”

Myfreshnet đang ôm đầu cũng quay sang, tuy bị Tianya làm giật mình nhưng không hề hoảng hốt. Từ giờ trở đi, mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần là có liên quan tới Google và Baidu, cô e là đã không còn cảm giác bất ngờ nào nữa rồi.

21. Chương 21

Thời gian: gần 11 giờ đêm.

Địa điểm: quán cà phê của Sohu.

“Hình như lúc nào cũng tới đây...” NetEase phiền muộn. Cẩn thận ngẫm lại, từ lúc Google gặp Baidu thì toàn gặp chuyện xui xẻo. Ngay cả kế hoạch làm ăn của gã đều không có cách nào tiến hành đúng hạn. Google à, tôi còn chưa có đòi anh tiền bồi thường đây...

Sohu cũng là vẻ mặt khó chịu: “Hình như tôi cũng chưa có đồng ý với việc mấy người uống xong cà phê là phải xông đi cái một như thế nha? Trong sổ nợ tôi còn ghi nè, trong vòng một tuần, nếu không tìm được tin nào để tẩm thì đừng có tìm tôi uống trà, tôi là bị mấy người bức chứ bộ...”

Cho nên nói, tiền càng nhiều, người càng keo kiệt, đã có hai chứng cứ rành rành rồi đây.

Tianya và Myfreshnet chạy ào vào trong quán, Myfreshnet vừa ngồi xuống là đã nâng cà phê lên uống cho đỡ sợ. Là chuyện gì đã xảy ra?

“À? Thăng quỹ Tianya cho xe chạy đến 120 km/h, làm tôi cứ mãi lo sẽ bị cớm bắt.”

“Coi chừng bị súng điện tử ghi nhớ bản số xe rồi đó.” Mop nói.

“Không có việc gì.” Tianya thản nhiên. “Xe của Google mà. Lúc hẳn rời buổi tiệc thì không thèm lấy áo khoác cũng chẳng lấy xe, cho nên tôi dùng chìa khóa trong áo khoác hẳn để lái xe. Nộp tiền phạt và bị bấm bằng lái này nọ đều quy tội về cho chủ xe, tôi bất quá chỉ là một người bạn bình thường của hẳn thôi.”

... Tất cả mọi người ở đây đều cảm giác lạnh lạnh sau gáy. Vật hợp theo loài, bạn bè của Google đều là thể loại phúc hắc máu lạnh này sao?

“Có điều... Myfreshnet cũng tới, hơi ngạc nhiên à nha.” Sina thẳng thắn. Dù sao lúc này cũng đã mười một giờ, phụ nữ bình thường hẳn là đã đi ngủ để giữ gìn nhan sắc.

Myfreshnet khách sáo: “Sao lại nói thế, tin tức giật gân như này thì phải ghé qua xác nhận một chút chứ, bằng không tôi lại cảm thấy lo lắng nữa.” Sau đó trực tiếp vào đề: “NetEase, ảnh chụp đâu?”

“Ở đây.” NetEase mở ra một xấp ảnh chụp trên bàn, khoảng chừng chục tấm, chụp vừa đúng một màn đú đờn của Yahoo và Baidu. Nhìn sơ qua cũng sẽ nhận ra kỹ thuật chụp ảnh phải gọi là chuẩn như Lê Duẩn, bao quát toàn bộ quá trình Yahoo xuất hiện từ đằng sau, rồi áp Baidu lên cửa thủy tinh, vẻ mặt Baidu lúc giây dựa cũng như khi rời đi, nếu như tỉ mỉ nghiên cứu một chút, sẽ phát hiện ra nhiều chi tiết đáng giá để suy ngẫm.

“Người chụp ảnh là một nhân viên của tôi. Gã được phân công đi theo Baidu. Vốn là định chụp Google với Baidu cơ...” Sohu tập trung tinh thần nhìn trần nhà tự hỏi gì đó, không để ý đến ánh mắt ra hiệu của NetEase.” Nhưng lại không nghĩ rằng sẽ chụp được màn này. Khi chuyện phát sinh thì xung quanh cũng không có người, hơn nữa trên mạng lúc này cũng không có tin tức nào như vậy, có thể nói rằng mớ ảnh chụp này duy nhất... Ảnh chụp Baidu và Yahoo cùng nhau...”

“Sau đó thì sao? Người nhân viên dũng cảm của anh bây giờ đang ở đâu thế?” Tianya có hứng thú với người này, NetEase là công ty gì mà lại có nhân viên lợi hại như vậy nhỉ? Lần sau mình nhờ nhân viên của gã lắp camera ngầm tại phòng làm việc Google có được không nhỉ?

“Đương nhiên là đang đi nhận tiền thưởng rồi, chỉ cần gã cam đoan là sẽ không nói ra ngoài...” NetEase chơi đùa với mớ ảnh chụp trong tay, “Có điều đường như tên kia rất say mê với quá trình rửa ảnh, hoàn toàn không quan tâm sau khi rửa xong thì hình ảnh trên đó là gì...”. Vì vậy NetEase lần này chỉ cần mua chuộc tên kia bằng một thiết bị chuyên dùng để rửa phim là được, người đơn giản luôn rất dễ bị lừa mà, ha ha ha.

“Lẽ nào giữa Yahoo và Baidu... có gian tình? ?” Mop chớp chớp đôi mắt to ngây thơ, phối hợp cùng giọng điệu vô tội, vô cùng mê người.

“Ồ... Thật lạ nha, vẻ mặt Baidu có gì đó không đúng...” Sina chăm chú nghiên cứu ảnh chụp Baidu, “Nhìn dáng vẻ của cậu ta thì sợ hãi chiếm phần nhiều đấy! Nếu nói bọn họ có gian tình thì không phải là hơi gượng ép sao?”

NetEase nghĩ Sina có chút ấu trĩ: “Lẽ nào Yahoo không dè được Baidu ư?”

Sina vừa nghe liền biến sắc, điên cuồng trừng NetEase.

NetEase tiếp tục lăm bắm: “Ừm, Yahoo là một tiểu thụ... Hai tiểu thụ với nhau thì khả năng phát sinh cái chuyện đòi hỏi kỹ thuật cao độ kia cũng thấp nhỉ...”

Sắc mặt Sina càng thêm tái nhợt, tiếp tục điên cuồng trừng NetEase.

(Lời tác giả: E hèm, cho nên ta nói Sina chú em cứ thuộc trường phái bảo thủ, nhìn kiểu nào cũng là mệnh bị dè mà... - -)

Sohu im lặng một hồi cũng chịu hết nổi, quở dè lên tiếng: “Net... Ease...”

“Gi?” NetEase lạnh lùng, không có gì để nói thì cũng đành bày đặt làm cái mặt như bị quở quẩn thân thể kia nha...

“Tôi muốn mua bản quyền ảnh chụp...” Đây là tư liệu sống tuyệt vời, vô cùng tuyệt vời đó! ! Sohu thấy ảnh chụp, trong nháy mắt liền nghĩ ra tiêu đề mới để nhiều chuyện, nếu như ảnh chụp tới tay thì...

“Đừng có mơ.” NetEase thẳng thừng cự tuyệt.”Bây giờ sự tình đã rối lăm rồi, chuyện này mà bị đem ra trước công chúng, thì quan hệ giữa Google, Baidu và Yahoo không phải sẽ thêm phức tạp sao?” Một nguyên nhân khác là nếu Google thấy những bức ảnh này, thì sinh mệnh của gã sẽ khó mà đảm bảo an toàn được... NetEase rất yêu cái mạng mình, sao có thể đem ra chơi đùa khơi khơi vậy được?

Đột nhiên yên tĩnh. Đường nhìn của tất cả từ từ tập trung trên một người. Myfreshnet nhìn ảnh chụp, nét cười gian trên mặt vô cùng rõ ràng, thỉnh thoảng nuốt nuốt nước miếng, sau đó tiếp tục nhìn ảnh cười cười.

Phụ nữ quả nhiên rất là nhiều chuyện... Đó là suy nghĩ đầu tiên trong lòng mọi người.

“Ừm... Nếu như tôi đoán không sai thì trình tự hẳn là như vậy...” Myfreshnet nhanh chóng sắp xếp các bức ảnh theo thứ tự trong đầu mình, sau đó...

“Ừa... Hai người này đang nói những gì? Dựa theo biểu cảm trên ảnh, hẳn là sẽ như vậy nè...” Myfreshnet tràn ngập hăng hái, lần lượt giơ từng ảnh lên.” ‘Baidu cực cưng muốn đi đâu đấy? Anh đã chuẩn bị phòng thật tốt rồi, ngay trên tầng 22 nhé, bây giờ mình cùng đi hưởng thụ thời gian tuyệt vời tối nay đi!’, ‘Yahoo anh... Buông tay! Tôi sẽ không làm theo lời của anh nữa. Google đối xử với tôi ôn nhu hơn anh nhiều, tôi muốn đi tìm anh ấy!’, ‘Cưng nói gì cơ? Hẳn rất ôn nhu ư? Ha hã, lẽ nào cưng thực sự không biết, thuộc tính S của tên khốn kia là siêu cấp đó. Đừng để vẻ ngoài của hắn lừa gạt, cưng theo anh dè, anh sẽ yêu thương chiều chuộng cưng vô vàn’, ‘Tôi... thật ra...’, ‘Gì vậy Baidu, cực cưng của lòng

anh?', 'Thật ra... Anh... không thể nào thoả mãn được tôi cả... Mà Google lại hoàn toàn khác hẳn anh... Vậy nên, xin lỗi, ngài Yahoo, tạm biệt...' " (S trong SM: Sado-masochism ~> Ác - thống ***, gọi chung là bạo lực *** >w<) ...=" khấn=" giã=" lạng=" cạm=" myfreshnet=" lấy=" xấp=" hình=" cuối=" cùng=" từ=" tay=" netease=" đang=" hoá=" đá=" "ừa...=" yahoo=" nhìn=" bóng=" baidu=" rời=" đi=" xuyên=" qua=" lớp=" kính=" thủy=" tinh,=" văn=" đang=" cười...=" quyết=" định=" rồi,=" này=" sẽ=" được=" viết=" là=" 'yahoo=" nhìn=" bóng=" baidu=" rời=" đi,=" sau=" vài=" phút=" ngắn=" ngủi=" cảm=" thấy=" mất=" mát=" liên=" tự=" động=" viên=" tinh=" thần=" một=" lần=" nữa:=" 'baidu=" cục=" cứng=" à,=" xin=" lỗi=" cứng,=" anh=" cũng=" đã=" che=" giấu=" thân=" phận=" super=" s=" của=" chính=" mình...=" vậy=" nên,=" anh=" thật=" rất=" chờ=" mong=" được=" thấy=" hình=" ảnh=" cứng=" quỳ=" xuống=" bên=" chân=" ai=" đó=" mà=" nỉ=" non=" van=" xin=" đó...='=" .=" "ừa...=" chuẩn=" đấy!"=" ngẩng=" mặt=" lên=" mới=" phát=" hiện=" gương=" mặt=" đại=" ra=" của=" bọn=" đàn=" ông=" con=" trai=" đang=" ngồi.=" myfreshnet=" bắt=" chột=" phản=" ứng:=" "a!=" xin=" lỗi,=" tôi=" tưởng=" rằng=" nơi=" này=" là=" box=" thảo=" luận=" của=" "chị=" em=" hủ=" nữ",=" mấy=" cái=" này...=" các=" anh=" có=" quyền=" xem=" như=" mình=" chưa=" từng=" nghe=" thấy=" gì=" hết=" nha...=" sohu=" vẽ=" mặt=" rêu=" rã:=" "làm=" sao=" đây=" làm=" sao=" đây?!=" !==" trình=" độ=" nhiều=" chuyện=" của=" nhỏ=" này=" còn=" vượt=" xa=" cả=" mình=" nữa!=" !==" tính=" mạng=" nguy=" hiểm=" rồi,=" tính=" mạng=" nguy=" hiểm=" rồi=" a=" a=" a!=" !==" !==" !=" mop=" khóc=" lóc=" an=" ủi=" sohu:=" "này=" đã=" không=" phải=" là=" nhiều=" chuyện,=" thậm=" chí=" cũng=" không=" phải=" là=" yy=" nữa,=" mà=" là=" hủ=" hồn=" siêu=" việt=" bao=" hàm=" hết=" hai=" khái=" niệm=" kia,=" vượt=" qua=" mọi=" rào=" cản,=" coi=" rẻ=" mọi=" chướng=" ngại=" a=" a=" a!=" !==" !==" !==" em=" còn=" tự=" xưng=" là=" thiên=" thần=" yy,=" nhưng=" giờ=" đã=" đến=" lúc=" chấp=" tay=" dâng=" tặng=" chị=" ấy=" danh=" hiệu=" này=" rồi,=" hu=" hu=" hu=" hu...=" netease=" mặt=" đen=" thui:=" "này...=" đã=" không=" thể=" dùng=" hai=" chữ=" "cầm=" nín=" là=" có=" thể=" đơn=" giản=" tóm=" lược=" tâm=" trạng=" lúc=" này=" của=" mình=" rồi,=" nhưng=" mà=" cũng=" ừ=" biết=" phải=" nói=" cái=" gì=" cho=" được...=" tianya=" nâng=" ly=" cà=" phê=" lên=" uống,=" tay=" hơi=" run.=" chắc=" bị=" doạ=" cmnr.=" sina...=" không=" nghe=" được=" hàm=" ý=" của=" phần=" then=" chốt,=" cho=" nên=" không=" có=" biến=" đổi=" sắc=" mặt,=" trái=" lại=" còn=" nghi=" ngờ=" biểu=" cảm=" như=" bị=" mắc=" ghen=" của=" mấy=" người=" kia.=" myfreshnet=" vừa=" nói=" xin=" lỗi,=" vừa=" quan=" sát=" phản=" ứng=" của=" từng=" người.=" khứa=" khứa!=" thật=" là=" thú=" vị,=" tuy=" dòng=" máu=" hủ=" bị=" bại=" lộ=" nhưng=" cũng=" đã=" thu=" hoạch=" rất=" lớn...=" được=" nhìn=" thấy=" những=" vẽ=" mặt=" này=" thì=" thật=" là=" rất=" đáng=" giá=" ~=" mặc=" dù=" bại=" lộ=" có=" hơi=" quá=" trớn=" một="">>

22. Chương 22

"Vậy rốt cuộc bây giờ chúng ta phải xử lý ra sao đây?" Thật vất vả mới lấy lại tinh thần giữa những câu nói khó đỡ của Myfreshnet, mọi người bắt đầu tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ.

Chuyện này... Hiện tại, tuyệt đối không được nói cho Google biết, nhưng mà... ai có thể đảm bảo hẳn sẽ không thu được tin tức chứ? Năng lực tình báo của Google đã thuộc trình bá đạo trên từng hạt gạo, cả thế giới đều biết, cho nên, có lẽ để Google thấy những bức ảnh này vẫn là tốt hơn cả.

"A..." NetEase vẫn đang mang vẻ mặt ủ dột. Sao lại chọc tới cái tên phúc hắc công Google kia chứ. Baidu ơi là Baidu, cậu đây là tính kéo bọn anh chết chung với cậu đó ư...

Tianya đứng dậy, phủi áo: "Đi trước đây."

“Hơ?” Những người khác rất ngạc nhiên, “Không ở lại nghĩ phụ biện pháp sao?”

“Với tình huống bây giờ thì... ” Tianya ung ung nói, “Muốn nghĩ cũng cóc nghĩ ra đâu! Vậy nên cô chú muốn làm gì thì làm đi, đừng lãng phí thời gian, tôi còn có một kế hoạch của công ty chưa hoàn thành nữa.”

“Ừ.” Mop cũng đứng lên đuổi người.”Em phải đi về ngủ. Xin lỗi vì không bàn bạc tiếp được nhé ~ ”

“Để tôi chở cậu về.” Tianya nói với Mop xong, nhìn Myfreshnet cũng đang nhìn hẩn: “Sao thế, không đi về cùng bọn tôi à?”

“À, không...” Myfreshnet giãn khoe miệng, mỉm cười.”Tôi vừa nhờ NetEase chở tôi về rồi, hai người đi trước đi.”

“Hồi nào... Ui da!” NetEase gấp người, rút chân phải ra khỏi đế giày cao gót đang ra sức giẫm lên.”Tôi nói cô...” Giương mắt thấy động tác ra hiệu “chớ có lên tiếng” của Myfreshnet, gã chẳng thể làm gì khác hơn là im lặng nhe răng trợn mắt.

Sina và Sohu cũng chuẩn bị rời đi. NetEase kéo Sina: “Này, có muốn tôi chở cậu không?”

“Không cần.” Sina xoay người đi, “Anh chở Myfreshnet về đi.”

.

.

“Kia... xin lỗi nha... Chỉ là...” Ngồi trong xe, Myfreshnet áy náy nhìn NetEase.

“Hả? À... Không đau đâu, đừng lo.” NetEase cho xe nổ máy.

“Không phải chuyện này... Vừa rồi Sina là ghen tị nhỉ? Bởi vì anh đưa tôi về đó...”

NetEase vừa tính lái xe chợt dừng lại, tràn ngập sợ hãi nhìn về phía Myfreshnet: “Cô... cô... cô... rốt cuộc là...”

“Tôi chỉ một lòng muốn Tianya chở Mop, không nghĩ tới phản ứng của Sina lại lớn như vậy, lão bà của anh thật đúng là khó đối phó ha ha ha...” Myfreshnet cười đến vô tội vạ, NetEase nghe được mà sợ táng thần hồn.

“Thì ra là như vậy. Tôi vẫn luôn nghĩ Sina cũng là biệt nữ thụ nhạ...” Myfreshnet hưng phấn vắn vẹo ngón tay, “Đầu tiên nè, thấy anh đi với người khác thì sẽ ghen; thứ hai nè, cho dù vẫn chú ý anh nhưng vẫn chưa từng tỏ thái độ; thứ ba nè...”

“Hai điều kia đã làm tôi mệt chết rồi...” NetEase bắt đắc dĩ, “Thật ra có lúc ngẫm lại tôi và cậu ta hoàn toàn là hai kiểu người khác nhau, hẩn là không có khả năng xuất hiện cùng nhau, thế nhưng...”

“Không từ bỏ cậu ấy được sao?” Myfreshnet thu hồi giọng điệu trêu chọc.

Có thể là chưa từng nói chuyện về Sina với người khác bao giờ nên NetEase có hơi chần chờ, nhưng rất nhanh liền thừa nhận: “Không sai.”

Sina, gia khóa yên lặng hiếm thấy trong giới Internet. Mỗi lần tụ tập đều chỉ thấy cậu ấy ngồi lặng ở một góc, một mình một ly rượu. Khi không ai nói chuyện với mình, cậu ấy cũng không tìm cách bắt chuyện, vẫn chỉ là lặng yên mà thôi.

NetEase thậm chí cũng không biết vì sao mình lại thích bóng dáng cô độc ấy nữa. Nhưng mỗi khi tiệc tàn, chuyện đầu tiên sau khi gã về nhà là bật máy tính lên và nhập vào tên người kia.

“Nè, tên nhóc âm trầm bên kia là ai vậy?”

“Sina đó! Anh chưa nghe qua bao giờ sao?... À mà cũng phải thôi, hai người vốn đâu chung đường đâu...”

Sau khi xem lướt qua trang web của cậu, NetEase phát hiện mình đã bị cậu mê hoặc thật sâu rồi. Sau đó, cảm giác tựa như đợi chờ.

Hai người dần dần từ không quen trở thành bạn bè. Nhưng NetEase vẫn không nói cho Sina tình cảm thật sự. Có lẽ là sợ cậu bị dọa, nhưng NetEase cũng thừa nhận đây chẳng phải là nguyên nhân chính.

“Nè, không nói chuyện này nữa.” NetEase nhớ tới chuyện cũ liền vội vã lảng sang chuyện khác, “Bên phía Google... Cần dùng lý do nào đây, cô có nghĩ ra cái gì không?”

“Cần gì lý do lý trấu chứ ...” Myfreshnet ôm chặt bao ảnh trong lòng.”Trực tiếp đưa ảnh chụp cho hắn là được rồi!”

“Cái gì? !” NetEase nắm chặt tay lái, “Cô bị đứt nơ ron thần kinh hở?!”

NetEase đương nhiên không có khả năng lý giải suy nghĩ hủ nữ của Myfreshnet. Với cô mà nói, mối quan hệ giữa Google và Baidu đã bù nhùi lắm rồi, vì vậy che giấu xấp ảnh này chỉ càng gây thêm gượng gập, chẳng bằng...

“Dừng lại chỗ này một chút! Dừng một chút NetEase! !”

“Ở đây... Đây là công ty Google mà... Này, cô cầm túi ảnh chụp chi vậy? ! Myfreshnet, cô quay lại cho tôi! !”

“Google còn đang ở công ty không?” Myfreshnet vừa chạy vừa hô to với nhân viên tiếp tân.

Nhân viên tiếp tân bị Myfreshnet tông cửa hù cho một trận. Hơi hiếu kỳ quan sát tay cầm của Myfreshnet một chút, người nọ căng thẳng trả lời.

“Có ạ. Goo... à không... Sếp bây giờ vẫn chưa trở lại, đang ở phòng Kỹ thuật lầu mười lăm...”

“Cám ơn!” Chạy ào đến cửa thang máy, tốc hành mở cửa chui vào trước khi NetEase cách đó không xa đuổi kịp, Myfreshnet gửi tặng gã một cái mặt quỷ Thành công! Tiếp theo là tìm cho ra Google

~~“Chết tiệt!” NetEase đâm mạnh vào cửa thang máy. Con nhỏ này, rõ ràng là đang mang giày cao gót, sao lại có thể hành động nhanh nhẹn như vậy được chứ? !

Phòng Kỹ thuật lầu mười lăm của công ty Google rất ư là đặc sắc. Toàn bộ tầng lầu đều dùng thủy tinh công nghiệp cao cấp để ngăn ra, các nhóm sẽ được làm việc trong những “Phòng chứa Bí Mật” có hình dáng khác nhau. Mỗi ngày mặt trời mọc, ánh dương quang màu da cam sẽ rọi lên cửa sổ từ hướng đông, lần lượt xuyên qua những bức tường trong suốt, phản chiếu lấp lánh những sắc màu rực rỡ.

Khi màn đêm buông xuống, những chiếc đèn vuông nhỏ được lắp trên tường thủy tinh toả ra ánh sáng màu xanh biển, mang đến cảm giác như đại dương mê mông. Người đi lại giữa các dãy phòng có lúc còn ngỡ mình như một chú cá giữa miền biển xanh ấy. Không ít nhân viên trong công ty thích làm việc từ chiều đến tận nửa đêm, đơn giản là vì phòng làm việc này đem lại cho họ một cảm giác an toàn khó diễn tả thành lời.

(Nói thêm một chút, cái chữ ‘Phòng chứa Bí Mật’ bên Trung dịch ra là “Mật thất” nhưng khi dịch qua tiếng Anh với GG trans là “Chamber of Secrets”, y chang tên truyện Harry Potter and Chamber of Secrets, nên Cá dịch theo tựa truyện HP bên Tiếng Việt luôn, cho kool~ hê hê)

Myfreshnet âm thầm bơi tới sau lưng Google: “Ê, anh đẹp trai, có việc tìm anh này.”

Google mặt vô biểu cảm quay sang.

“Chúng ta đi ra ngoài nói.”

Vài tiếng đồng hồ không gặp, khi thấy Google lần thứ hai, Myfreshnet vẫn nhìn ra được nét buồn bã trên mặt hắn.

Tùy tiện tìm một bàn làm việc trống, bật công tắc chiếc đèn bàn nho nhỏ, ánh sáng trắng bạc liền trải ra khắp mặt bàn.

“Sau khi anh rời đi, Baidu cũng đi. Sau đó ở cửa phòng tiệc thì chụp được màn này...” Myfreshnet mở túi tài liệu ra. NetEase vừa đuổi tới cửa thì nhìn thấy cảnh này, bắt đầu cầu khẩn: Thánh thần ơi, hãy ban cho con lòng dũng cảm để tiếp tục tồn tại... và sự may mắn...

Hai tay không hề run rẩy, sau khi bình tĩnh xem qua ảnh chụp, Google ngẩng mặt lên, mỉm cười.

“Có vẻ không giống ảnh photoshop ha.”

Myfreshnet không cười: “Đừng nghĩ tôi vô dụng đến thế chứ. Tóm lại là anh nghĩ sao hả, Google?”

“Chỉ là ảnh chụp mà không có thanh âm tư liệu... thì chỉ thiên về ‘khả năng’ mà thôi. Thế nhưng, cho dù khả năng này có xảy ra hay không cũng chẳng quan trọng...”

Google lúc này, toàn thân trên dưới bắt đầu tản mát ra khí chất nghiêm túc không thể coi thường. Sau vài giờ suy nghĩ ban nãy, hắn nói ra quyết định cuối cùng của mình thật rõ ràng:

“Baidu đã có chính chủ là tôi, bất kì ai muốn cướp em ấy đi...” Google tiểu lí tàng đao, “Ngược chết ngay.”

23. Chương 23

Xe thẳng gấp, đầu Mop thiếu chút nữa là đụng ngay vào kính chắn gió.

Tianya nhìn chăm chăm vào chướng ngại vật suýt gây tai nạn giao thông cách đó khoảng năm thước, vẻ mặt tức giận và bất đắc dĩ.

“Baidu? !” Mop nhảy xuống xe, bỏ nhào đến, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Đây là ngoại ô nha, sao anh có thể lết tới đây được? Cái tên ngu ngốc nhà anh sao lại ăn mặc mỏng manh như thế kia? Chẳng lẽ không sợ cảm lạnh ư?...

Câu còn chưa kịp nói ra thì đã biến thành sự thật. Sau khi Baidu hắt xì một cái rõ to thì ánh mắt đại ra thêm một phần.

Tianya vươn đầu: “Kéo cậu ta lên xe mau!”

“Đúng vậy, bây giờ cậu ấy đang sốt cao, đang ở nhà Mop... Là nhặt được trên đường đó, tớ cũng không biết trước đó có bị ai bắt cóc không nữa... Không cần kích động như vậy, tớ đùa đấy... Nói chung là giờ cho cậu địa chỉ nhà Mop này... Yên tâm, trước lúc cậu đến tớ sẽ rời khỏi đó...”

Điện thoại như vậy, thà là thông báo với tên Google rằng: “Baidu bị cảm rồi, cậu mau tới đây xem đi”, đằng này không chịu, bày đặt gọi tới để khiêu khích hắn: “Ê, tới đây nhanh coi, tớ mèm đâm chết người nè, mau qua nhặt xác về đi”. Bất quá nguyên nhân làm Tianya khó chịu thì rành rành ra đó rồi. Tâm không cam lòng không nguyện mà cứu tình địch, cho dù bình thường có cố gắng hào hiệp đến cỡ nào đi chăng nữa, dưới loại tình huống này mà nói, thì thật quá đối gượng ép.

“Đã ngủ rồi...” Mop ra khỏi phòng ngủ, “Hơn nữa cũng không có sốt nghiêm trọng như vậy, anh nói hơi quá rồi... Ồi chao?” Cậu làm động tác đánh hơi bốn phía, “Bình dấm chua cuối cùng cũng bị đổ ra rồi à? Chưa lẽ luôn rồi kia...”

“Cậu im ngay cho tôi.” Tianya ra sức cốc đầu Mop. Mop nhảy nhảy tránh né, cười kiêu ngạo: “A a.. Cái thanh tâm quả dục của Tianya anh đâu mất rồi vậy? Sao không chịu giả bộ nữa? Tôi còn tưởng rằng anh còn tính làm mặt than này, còn thật sự tính làm ra vẻ lạnh lùng nữa này...”

Chuông cửa thanh đột ngột vang lên. Hành động đầu tiên Mop là tống Tianya vào toilet.

“Ngồi ngoan trong đó nghe chưa... Để cho Google thấy thì chịu chết đi là vừa.”

Đúng vậy, ai bảo hắn chẳng chịu suy nghĩ mà nói với Google mấy câu như thế làm chi.

Mop mở rộng cửa, Google liền chạy ào vô: “Baidu đâu?”

“Đã ngủ rồi. Yên tâm đi, không bị sao hết á.” Mop giải thích với Google, Baidu chỉ là hơi bị cảm chút xíu mà thôi, không sốt đến mức chết lên chết xuống như lời Tianya. Hơn nữa ở trên xe, Baidu trong lúc mệt mỏi cũng đã nói rõ với Mop và Tianya, cậu ấy bắt tri bắt giác đi thật xa, thấy xe chạy đến mà không chịu đứng lại là do bị đèn làm hoa mắt, không còn nguyên nhân khác nào nữa đâu.

Google nghe xong mới chịu thả lỏng một chút: “Tianya, thằng chết tiệt này... Nó đâu rồi?”

“Đã... Đi rồi.” Mop không giống cái gã NetEase nói dối không chớp mắt, ít nhiều cũng có phần chột dạ. Google nhìn vào mắt Mop, ngấm lại thằng nhỏ này cũng chẳng chọc ghẹo gì hắn, nên thôi không chấp. “Quên đi, lần sau gặp nó tôi sẽ xử sau. Tôi tới đón Baidu.”

“Ôi chào? Anh muốn đem ảnh đi đâu?”

“Đương nhiên là về nhà cậu ta rồi.”

“Anh biết địa chỉ nhà ảnh hử?”

“Ừ.” Google đi theo sau Mop vào phòng ngủ, nhìn Baidu đang say ngủ trên giường. Cẩn thận ôm lấy cậu, Google ra hiệu chào tạm biệt Mop, Mop đi phía trước nhẹ nhàng mở cửa cho hắn.

Thở phào đóng cửa lại. Tianya xụ mặt đi ra khỏi toilet. Mop thấy thế vội vã lấy lòng hắn: “Cảm ơn anh đã hợp tác, không xuất hiện... Bằng không bây giờ chỗ này thành chiến trường mất rồi...” Ồ? Hết mùi dấm rồi, mùi này... là mùi thuốc súng ư?

“Tianya, anh đừng giận mà!” Mop vội lắc lắc cánh tay của Tianya mặt mày đen thui, “Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút ~”

“Tôi... không sao cả.” Tianya miễn cưỡng ổn định tâm tình, ráng nặn ra một nụ cười méo mó, “VẬY tôi cũng về trước đây. Cậu đi ngủ sớm đi.”

Mop nhìn Tianya, có chút nghi hoặc. Cái tên này... không phải đang rất khó chịu sao? Bây giờ hắn thực sự không sao chứ?

.
.

Chăn thật xộp thật phê... Baidu mơ màng ngủ chỉ cảm thấy gian phòng dần sáng, từ từ xoay đầu. Trời đã sáng rồi sao...? Giờ là mấy giờ rồi..? Đồng hồ đeo tay đâu rồi...?

Vươn tay sờ soạn tủ đầu giường, nhưng không tìm thấy đồng hồ đeo tay, rút tay về thì đụng phải cái gì đó mềm mềm.

Ừa? Cái này là cái gì?

Ủa? Mình có mua đồ chơi mới á? Sao lại sờ thấy cái gì như tóc ấy nhỉ?

Thật không muốn mở mắt chút nào hết... Á ! ! !

Baidu trực tiếp nhảy lùì ra khỏi ổ chăn, cũng may Google nhanh nhẹn kéo cậu vào lòng hắn mới giúp Baidu tránh được một kiếp té giường.

“Chờ... chờ đã!” Baidu gạt tay Google ra, “Sao anh lại ở chỗ này ?! !”

Google vẽ mặt vô tội: “Cậu thực sự không nhớ đêm qua đã xảy ra chuyện gì ư?”

Baidu sợ ngây người. Trong đầu cậu tự động bắn ra một câu nói nổi tiếng nào đó trong đam mỹ: “Thật là... Tối hôm qua cậu rõ ràng rất chủ động mà... Tại sao sáng sớm lại thay đổi như vậy...”

Baidu kinh hãi nhìn chính mình. May quá, còn mặc áo ngủ nè. Thật muốn xốc áo lên xem xem có cái thứ trong truyền thuyết kia không... Cái... dấu hôn. Nếu có là nhất định phải giết tên Google xong rồi tự sát luôn! Thế nhưng đối với một Google đang nhìn cậu một cách đăm đăm như thế kia, cậu thật sự là đào không ra dung khí này...

Google nhìn bàn tay Baidu loay hoay với áo ngủ mà nói: “À, quần áo là do tôi thay giúp cậu, sau khi...”

“Gì cơ? ! !” Sắc mặt Baidu nhất thời xanh như tàu lá chuối. ‘Sau khi’ là sao?! Lê nào đã thật sự...?

Ngơ ngác nhìn thẳng Google, vẽ mặt Baidu khó tin đến cực điểm. Cuối cùng Google nhin hết nổi, chủ động bỏ hai tay ra: “Quên đi, đùa cậu chút thôi. Thật ra là Mop và Tianya thấy cậu lang thang trên đường, sau đó tôi đem cậu về đây. Cậu không nhớ gì thật à?”

Bình tĩnh lại, Baidu dần dần nhớ về chuyện đêm qua. Bị bọn NetEase trách cứ nên rời khỏi buổi tiệc, ra về một mình... Ngay cửa phòng tiệc thì gặp phải Yahoo... Vì cảm thấy buồn bực nên đi bụi, đụng phải Mop... Ở trên xe nói mớ mấy câu rồi lăn ra ngủ ngon lành cảnh đào... Sau đó, ký ức tự động nhảy tới màn này sáng nay, vậy trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

“Anh... Thực sự... Không có...” Baidu nói mà nơm nớp lo sợ.

“Yên tâm đi.” Google xốc chăn lên, nhảy xuống giường, “Tôi chỉ sợ nửa đêm cậu phát sốt, nên một mực nằm cạnh bên chăm cậu, không có động tác nào khác đâu.” Suýt thôi.

Đúng vậy, trên mặt Google là hai vành mắt vàng vọt cùng đôi con ngươi đầy tơ máu. Nếu không phải thức suốt đêm thì rất khó đạt được thành quả như thế này.

Baidu nửa tin nửa ngờ trèo khỏi giường. Ừa, hai người đàn ông ngủ chung giường vốn cũng bình thường mà, nhưng sau khi được tẩy trần bằng mớ đam mỹ thì Baidu lại cảm thấy chuyện này rất bất thường. Vì sao ngực lại thấy không được tự nhiên?... Rốt cuộc mình đang lo lắng cái gì đây?... Chết tiệt...

Ngoài việc thỉnh thoảng nhìn lén Baidu thì trên mặt Google chẳng có biểu cảm gì đặc biệt, thật ra hẳn cũng đã định trước: Biết ngay là bạn nhỏ sẽ đỡ không nổi chiêu hù dọa này mà... Vui vãi chứ. Tuy bỏ qua cơ hội lần này thì hơi tiếc thật.

Cơ mà... Google không hiểu cho lắm, đồng nghiệp nữ vô đối đến thế sao? Chỉ cần xem qua đam mỹ là có thể khiến trí tưởng tượng của Baidu bay cao bay xa bay tuốt lượt như thế luôn sao?

Vậy mình chắc cũng nên đọc thử xem...

24. Chương 24

“A ha ha ha...” Myfreshnet cuộn tròn trên ghế, chớp mắt mấy cái, ưỡn ẹo thất lưng, tuy mệt mỏi rã rời nhưng lại mỉm cười hạnh phúc. Tốt tốt, thức cả đêm cuối cùng cũng gần xong chương cuối. Mặc dù ban đầu hơi dài dòng, vài tình tiết hơi ba xàm, giữa truyện cũng vài lần khiến mình kích động ném chuột vào màn hình máy tính, nhưng cũng may là không phụ lòng hai chữ “Điềm văn”. Vậy nên chỉ cần kết thúc HE là tốt rồi, sau khi xem ngược tâm quá nhiều, Myfreshnet phát hiện ra trái tim mình cũng hết chịu ngược nổi rồi, xem thể loại thể loại điềm văn khỏi cần nghĩ nhiều này là điều tuyệt vời nhất...

Góc phải màn hình máy đã điểm sáu giờ sáng. Ủa... Đánh một giấc thôi.

Tắt điện thoại di động, rút dây điện thoại bàn, đập lại hết những thứ có khả năng đánh thức, Myfreshnet thoải mái bò lên giường. Vậy đi, ngày hôm nay xoã trước cái đã, có chuyện gì thì để khi ngủ dậy hẵng tính...

.

.

“Gì cơ?” NetEase chỉ cảm thấy Sina đang nói sảng.

“Không tin thì thôi.” Điện thoại truyền đến, Sina có vẻ hơi bực mình.

“Cậu nói tôi phải tin chuyện này như thế nào...” Còn chưa nói xong, Sina đã ngắt lời gã: “Nghe đây, hẳn nhờ tôi nhắn với anh, hẹn anh 2.30 pm hôm nay đến bàn chuyện này với hắn. Vậy đó. Tạm biệt.”

“Ế ế..” NetEase đành cúp điện thoại. Tên đáng ghét này...

Mop đụng đưa chân: “Sina tìm anh làm gì vậy?”

“À... Nó nói chiều nay Tianya sẽ đến bàn bạc với anh về bộ máy tìm kiếm trên mạng đó mà.” NetEase cười cho có lệ, “Sao có thể chứ?! Có khi nào uống rượu nhiều quá hoá điên rồi không ta?”

“... Tianya vẫn luôn sử dụng Google làm bộ máy tìm kiếm, chuyện này cần phải có hợp đồng chứ nhỉ?” Mop nói, trong lòng cảm thấy bất an. Liên quan đến Google sao?...

“Đúng thế. Vả lại các sản phẩm trong ‘lĩnh vực’ của anh cũng hơi khác so với Tianya mà...” Biết là vậy nhưng vẫn cảm thấy có chỗ kì quặc mà không biết đó là chỗ nào...

(Lời của tác giả: ‘Lĩnh vực’ của NetEase gồm có game online và tìm kiếm, tìm hình ảnh cũng tốt lắm, nhưng vẫn độ không nổi với trùm Google... Nói chung là NetEase anh nên nỗ lực lên một chút nha...)

Sắc mặt Mop đã trở nên rất khó coi. Làm sao đây? Có nên nói với NetEase về chuyện đêm qua không? Chỉ là... nếu nói ra như vậy, thì mối quan hệ giữa Tianya và Google cũng phải nói luôn, vậy có được không? Theo tính cách của Tianya, anh ta sẽ không muốn quá nhiều người biết về chuyện giữa anh với Google, cơ mà nếu không nói, chiều nay NetEase sẽ gặp Tianya, nói không chừng đến lúc đó mọi chuyện sẽ càng rối thêm. Ai da đau đầu quá, rốt cuộc phải làm sao đây...?

“Mop...” NetEase đã sớm phát hiện tên nhóc này cứ mãi ngồi cúi đầu im lặng, không biết là đang suy nghĩ cái gì nữa đây. Nâng cằm cậu nhỏ lên đối diện mình. Oắt con dám đứ theo gã, học đòi cách giấu chuyện ha, lá gan không nhỏ ha: “Có chuyện gì giấu anh đúng không? Sao vậy, muốn tạo phản à?”

Bị gương mặt sát thủ của NetEase kê sát mặt, Mop vừa sợ vừa thấy vui vui. Ồi chào lần đầu tiên mặt gã gần sát mình đến thế.”Vậy, anh nghe em giải thích đã...”

.
.

Google đang ngồi trong phòng làm việc, tâm tình đang rất là hớn. Sáng sớm hôm nay, hẳn được ăn sáng ở nhà Baidu, được thưởng thức món ăn do chính tay em ấy làm, “được” em ấy thúc giục vô số lần mới chịu lưu luyến rời đi. Vậy nên... Lần sau muốn gặp thì phải kiếm cơ như nào đây? Hơn nữa, nếu sau khi ăn xong mà được thêm vài cái “hôn tạm biệt” thì cũng không tệ nha~”

Google ngồi mơ mộng phần thưởng mãi, điện thoại reo vang lâu như vậy cũng chẳng nghe thấy. Thế nên, khi bắt máy đương nhiên là bị ăn mắng: “Google... Mới đây thôi mà đã lão hoá rồi à? Có cần tôi tặng máy trợ thính cho anh không ?!”

“... NetEase, sao anh lại khó chịu như vậy? ”

“Chuyện khiến tôi khó chịu rất nhiều... Như vậy đi, trưa nay mời tôi đi ăn đi, tôi bỏ qua cho.”

“... Hửm? Anh bị chết não hả? Tôi chọc ghẹo anh hồi nào?”

“Được lắm, ngay cả bữa cơm cũng tiếc chẳng chịu mời... Tôi đây nuốt mất mỗi lần ăn của anh thì đừng có mà hối hận nha.”

“Là sao?”

.
.

Đúng hai giờ rưỡi, Tianya xuất hiện tại phòng làm việc của NetEase.

“Bộ máy tìm kiếm... Không phải cậu hiện tại đang dùng của Google sao? Muốn đổi khẩu vị à?” Mấy lời hàn huyên màu mè này nọ bị cho qua hết, NetEase không đợi Tianya ngồi đã hỏi thẳng vào vấn đề.

“...” Tianya sau một chút hoảng loạn thì khôi phục lại vẻ bình tĩnh tự nhiên, “Đúng vậy, có điều tháng sau hợp đồng của tôi với Google mới hết hạn, khi đó vừa lúc có thể...”

“Tôi không ngại nói thật với cậu, khả năng tìm kiếm của tôi không lớn cũng không nổi tiếng lắm, dựa vào tính chất trang web của cậu, tôi nghĩ cậu nên suy nghĩ kĩ một chút, không nên vì một phút nhất thời mà làm hỏng việc.”

Tianya nhạy cảm, nghe ra liền thấy có ẩn ý: “Anh... muốn nói gì?”

“Công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, đạo lý dễ hiểu này cậu hẳn nên biết rõ chứ?” NetEase quay lưng, “Tianya, cậu là người thông minh, vì vậy đừng làm ba cái chuyện nhảm ruồi này.” Và lại cũng đừng có lôi tôi vào mấy thứ không liên quan như này chứ.

“Hừ...” Tianya cười nhạt, “Về mặt doanh nhân thiết thực của anh làm tôi thấy khó chịu đấy...” Dừng một chút, Tianya trầm giọng, “Sao vậy, Mop nói chuyện của tôi cho anh nghe à?”

“Ai nói với tôi không quan trọng.” NetEase quay lại về mặt lưu manh như trước, “Tôi sẽ không kí hợp đồng với cậu đâu. Hơn nữa, Tianya này, bây giờ cậu hoàn toàn không giống như lúc bình thường a. Tuy rằng nhìn qua vẫn đang là vẻ mặt lạnh lùng, nhưng tôi sợ rằng cậu đã hoàn toàn quên mất cái gọi là “lý trí” rồi đi? Loại chuyện làm ăn này rất mạo hiểm đến sinh ý, tôi không muốn tranh đoạt cái vũng lầy này đâu.”

“Quả nhiên anh vẫn xem mọi thứ như việc kinh doanh, vẫn máu lạnh mà sống qua ngày như vậy...” Đã đến nước này, Tianya cũng bắt đầu trả lời lại một cách mỉa mai, “Chỉ là NetEase anh có hiểu được cảm giác bị đứng ở một bên mà nhìn không? Anh có hiểu được cảm giác quay lưng bất lực khi hẳn tìm thấy hạnh phúc cho riêng mình không? Tôi chỉ là không muốn nghĩ tới hẳn nữa mà thôi, chỉ là muốn ném hẳn ra khỏi đầu mà thôi, tuy rằng hai điều đó là vô ích, thế nhưng anh...”

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Google đi vào, biểu tình trên mặt rõ ràng là đã nghe được cuộc đối thoại.

Tianya trừng mắt nhìn NetEase cùng Google, gương mặt tái nhợt từ từ đỏ bừng. Cuối cùng hẳn đẩy Google đang đứng ở cửa ra, xông thẳng ra ngoài.

Google chạy theo sát nút.

NetEase ngồi trên ghế, mệt mỏi nhắm hai mắt. Mình làm như vậy là đúng rồi phải không?

.

.

.

“Rốt cuộc là vì sao muốn tôi mời ăn?”

“Mop đã bàn với tôi là không được để sót một từ nào khi kể cho anh.”

...

“Vậy tính sao đây, ngài Google?”

“... Anh gặp hẳn đi.”

“?”

“Tôi sẽ không kí hợp đồng với hẳn nữa.”

“Hai người các anh muốn yên lặng đến bao lâu đây hả? Mặt đối mặt nói chuyện một lần cho xong không phải tốt hơn sao?”

“...”

“Google, đừng để hẳn hiểu lầm. Anh quyết định rồi thì cũng đừng để hẳn phải chờ đợi nữa. Phải biết rằng, chờ đợi càng sinh ra ảo tưởng, cho đến cuối cùng... Anh sẽ làm hẳn hận anh.”

“Vậy anh nói phải làm sao đây?”

NetEase chỉ có thể nghĩ ra được cách này. Chỉ có như vậy mới có cơ hội cho bọn họ gặp nhau. Nhưng vì sao ngược lại cảm thấy bất an? Vì sao?

NetEase từng chút từng chút nhớ lại, bỗng nhiên thấy rõ nơi phát sinh vấn đề trong lúc gã nói chuyện với Google ở nhà hàng thì nhóc Mop kia chỉ ngồi im lặng không nói một lời nào. Thỉnh thoảng cậu lại sợ hãi nhìn về phía gã, khiến gã cảm thấy bối rối.

Rốt cuộc là chuyện gì mới được?

25. Chương 25

“Tianya!” Tianya bị Google đuổi theo, muốn chạy vào thang máy để xuống lầu, nhưng lại đụng phải mấy nhân viên cứ ra ra vào vào, đành phải lao xuống cầu thang bộ.

Sau khi đuổi theo năm tầng lầu, Google cuối cùng cũng bắt được góc áo Tianya, thuận thế đè chặt hẳn lên tường để đề phòng hắn trốn thoát.

Hai người đều há miệng thở dốc. Khoảng nửa phút sau Google mới điều chỉnh được hô hấp: “Cậu... chạy cái gì...”

Tianya nhìn thẳng vào Google, không nói lời nào.

Google cố cười, mồ hôi chảy xuống dọc theo hai bên má khiến bộ dạng đó trở nên hài hước: “Tớ... từ trước đến giờ vẫn không hề biết đến suy nghĩ của cậu. Xin lỗi nhé.”

Tianya sững sốt.

“Nhưng bây giờ cũng đã không còn kịp nữa rồi nhỉ?”

Tianya cũng cười xoà, mặc dù tình cảnh này không thích hợp chút nào: “Đúng vậy, bây giờ không phải cậu đã có Baidu rồi sao?”

Nhắc tới Baidu, Google vui vẻ ra mặt còn mang theo một chút kiêu ngạo: “Ừ, cho nên bây giờ chỉ còn biết xin lỗi cậu mà thôi. Vả lại, chúng ta làm bạn cũng rất tốt mà, phải không nhỉ?”

Buông bàn tay giữ chặt Tianya ra, Google cho rằng mình đã thuyết phục được Tianya mà trăm triệu lần không ngờ tới động tác tiếp theo của tên kia – một quyền đâm thẳng vào mặt Google.

“Này!” Google nhanh nhẹn đỡ được, “Muốn huỷ hoại nhan sắc của tớ hả?”

“Ngày hôm nay cậu khiến tớ bị mất hết mặt mũi trước NetEase, còn tính nói xạo dăm ba câu cho có lệ, nhắc tới thằng quỷ Baidu thì mặt cười tươi như được lì xì... Google, sao hôm nay tớ thấy cậu chương mắt quá vậy? Không cho ăn dấm là không thể nào giải được mối hận trong lòng được!” Tianya vung tay còn lại lên.

“Đánh thì đánh nhưng đừng có đánh vào mặt chứ!” Google luống cuống tiếp chiêu, “Tên đáng ghét nhà cậu không phải bình thường rất lạnh lùng mà sao giờ như uống nhầm thuốc vậy hả?!”

“Bởi vì tớ rất khó chịu!”

“Cậu khó chịu... Tớ cũng thấy khó chịu chứ bộ! Theo cậu nói thì chẳng phải tớ cứ bị cậu nhìn chằm chằm suốt ngày sao? Cảm giác này kinh khủng lắm có biết không?!”

“Nói câu này ra chẳng khác nào thêm dầu vào lửa nha! Google cậu vậy mà lại thông đồng với NetEase chơi tớ một vố, tớ nhất định sẽ không bỏ qua cho mấy người đâu.” Tianya chợt dừng lại, hỏi Google: “Được rồi, NetEase có nói với cậu rằng ai nói với gã... chuyện của tớ không?”

“Mop chứ ai.” Google thẳng thắn, “Có vấn đề gì không?”

“Tên gốc NetEase...” Tianya hoàn toàn hết hi vọng với cái gã tự tin thái quá kia. “Một cho gã còn mặt dày chạy đến lo chuyện bao đồng của tớ...” Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Google, Tianya bổ sung: “Gã cũng giống như cậu đấy, đều chỉ nhìn thấy cái muốn thấy mà thôi. Đần thối cả ra!”

.

Lần thứ hai mở mắt, Myfreshnet nhìn đồng hồ: 15:00.

Cực kì lè mề ngồi dậy trên giường, cực kì lè mề thay quần áo, cực kì lè đánh răng rửa mặt. Gặm ổ bánh mì, mở máy vi tính, chờ màn hình máy tính khởi động xong, thao tác đầu tiên của Myfreshnet là bay thẳng vào “Phòng khách phụ nữ”.

Cái giao diện này sao mà... Myfreshnet hơi ngạc nhiên. Chẳng lẽ đã phát sinh chuyện lớn nào ư? Sao giao diện bị đổi sang màu phần hồng thấy gớm vậy nè?

Nghi ngờ nhấn vào bảng tin nhắn, cô liền bị chấn động bởi lời nhắn từ Mod của diễn đàn.

“Xảy ra chuyện lớn rồi! Xem ảnh trước đi!”

Yahoo đặt Baidu trên cửa thủy tinh, ánh đèn vàng chói loà phản chiếu một màu lộn xộn. Tình tiết này, động tác này... Myfreshnet cảm thấy kì lạ, hồi nãy mình có cho tương cà vào bánh mì à?

Á... Vội vàng chớp lấy hộp khăn giấy trên bàn, lau máu mũi...

Mở box thảo luận. Dự là sẽ có một đồng người đang vào đây.

“Nguồn của ảnh là từ đâu thế? ? !”

“Nàng còn không biết ư? Trên mạng đã sôi sục cả lên rồi kìa... Là từ web Yahoo chứ đâu, siêu pro!”

“Đúng đó.... Ôi chao, đây là trang web đầu tiên chịu cung cấp những bức ảnh hiếm hoi này cho hủ nữ nha...”

“Ừa ha, bọn họ chưa từng tự giác như thế này á...”

“Sự tự giác này đã nói rằng ‘Thế giới đồng nhất’ đã không còn xa vời nữa rồi... Ha ha ha ~”

“STOP! ! Lạc đề rồi! ! Sao Yahoo lại tự mình đăng ảnh như vậy? ! Sao có thể chứ, hấn bị nhũn não à?! ! !”

“Cái gì mà nhũn não! Cái tư thế kia đã quá rõ ràng rồi – này chẳng phải đã chứng minh Yahoo là tiểu công sao?! ! Baidu quả nhiên là tổng thụ!”

“Tên nhóc Baidu này... Không chịu kêu cứu gì hết, cứ thích bị áp như thế... Chắc chắc, ta bắt đầu hoài nghi rằng Baidu có phải là dụ thụ hay không rồi...”

“Vậy còn Google thì sao? Ta còn viết đam về Google với Baidu này, mới được có chương đầu thôi đó!”

“Vậy nàng thêm Yahoo vào thành 3P luôn đề!”

“Ôi chao~ ta muốn xem ta muốn xem! ! !”

Các hủ nữ đều loạn hết cả lên. Myfreshnet dùng một tia lý trí cuối cùng còn sót lại mà nhấn tin cho Google: “Mau xem trang Yahoo đi!” Sau đó liền quay về với máy tính, bắt đầu sự nghiệp YY

~~.

Ngồi ở phòng làm việc, nhìn vào máy tính, Yahoo vô cùng thích thú.

Đắc ý nhìn tin vừa đăng trên website, Yahoo cười tủm tỉm hỏi người ngồi đối diện: “Hình như anh tới Trung Quốc còn sớm hơn cả tôi... Nhưng sao không có động tĩnh gì hết trơn vậy? Đang bận bịu gì thế, MSN?”

MSN lúc này khác hẳn với dáng vẻ ban đầu, râu trên cằm đã biến mất, gương mặt tiểu tụy đã được thay bằng thần thái xán lán. Mái tóc quăn màu nâu mặc dù hơi dài, nhưng đã được chải chuốt gọn gàng hoàn toàn đã là một người khác!

MSN ung dung: “Nhìn thanh thần vậy thôi chứ chuyện ở công ty đã khiến tôi đầu tắt mặt tối lắm rồi.”

“Sợ rằng không chỉ có như vậy đi?” Yahoo giả vờ ngạc nhiên, “Chỉ có chuyện công ty không thôi mà lại có thể biến anh từ bộ dạng một ông chú thành anh đẹp trai được ư?”

“Hừ.” MSN không thừa nhận cũng không phủ nhận, “Vậy còn cậu, không phải đến đây để trả thù ư? Sao tôi lại không nghe tin NetEase gặp tai nạn gì hết vậy...?”

Tên nào đó ra vẻ bàng quan, tự tin vô cùng...

“Không phải lo, còn có trò khác mà.”

“Có thể cậu sẽ không còn vui vẻ lâu nữa đâu.” MSN nói.

“?”

“Tóm lại là...” MSN đứng dậy vỗ vỗ vai Yahoo, chuẩn bị rời đi, “Tự giải quyết cho tốt đi Yahoo. Đừng có quá phận.”

Ý của anh là gì? Yahoo nhìn bóng dáng rời đi phè phởn của MSN, trong lòng xem thường. Cái tên già này, cái vẻ mặt thờ ơ này... Nếu không có bồ rồi thì làm sao có thể đứng đưng được như vậy chứ? Đồ ba xạo!

26. Chương 26

“A...” Google cười lạnh lùng trước màn hình máy tính.

“!” Nện một quyền lên bàn.

“Nói máy cho tôi với NetEase.”

Trợ lý vội vã chạy đi liên lạc. Chỉ chốc lát một giọng nói truyền đến microphone: “Google? Có chuyện gì vậy?”

“Điều kiện lúc nãy vừa thoả thuận... Không quên chứ?”

“Đương nhiên là không... Bây giờ ra tay luôn hả?”

“Chính xác.”

“Ừ, cứ như vậy đi. Có điều đừng quên phần của anh đấy.”

“Biết.”

Cúp điện thoại, cầm lấy áo khoác, trợ lý đẩy cửa ra: “Sếp lại muốn đi ra ngoài à?”

“Ừa, gần đây hay gặp phải...” Google mỉm cười chuẩn phúc hắc, “.... Cái đứa luôn luôn ko biết sống chết là gì”.

.

“Ôi? Như này là như nào?” Đắm đuối với cái tin mới đăng, đến khi F5 trang web lần nữa, Yahoo mới phát hiện có gì đó không thích hợp. Đây là...

Tất cả các tiêu đề đều bị thay đổi: Bộ mặt thật của Yahoo, Phát hiện bản chất của Yahoo, Phải chăng Yahoo đến tột cùng là..... (thụ ( ))

Đây là... bị hacker tấn công!

Đồng thời, điện thoại trên bàn cũng vang lên: “Thưa Sếp, trang web bị tấn công rồi!”

“Tôi thấy rồi.” Yahoo khá bình tĩnh, “Tiêu đề của trang chủ đều bị sửa rồi.”

“Không chỉ có như vậy đâu ạ!” Cấp dưới hiển nhiên đã luống cuống, “Toàn bộ các bài đăng đều bị thay đổi ạ! Kinh khủng quá!”

Yahoo lúc này mới cảm giác sự tình không ổn. Hắn vừa di chuột vào một tin bất kì vừa hỏi: “Đổi thành cái gì?”

“Nội dung bị đổi đều y như nhau, nhưng thật làm người ta khó hiểu...”

Nội dung trong các tin đều bị thay thế bằng một loạt các con số 0. Từ xa nhìn vào, cả trang web cứ như một bài thi trắc nghiệm.

Tiêu đề các tin thì bị đồng loạt đổi thành “Bộ mặt thật Yahoo” nội dung là toàn là số 0. Như vậy, nếu liên hệ những điều này lại, không phải nói rằng

Yahoo là... tiểu thụ sao?! ! ! (bên Trung quan niệm 0 là thụ, 1 là công)

“OMG...” Tencent và Mop nhào vào nhìn máy vi tính trong quán cà phê, sợ ngây người. Sohu tự tay đưa cho hai đứa hai ly cà phê và nước trái cây: “Wow~ chuyện này là sao đây?”

“Tụi em vừa lên trang Yahoo xem ảnh nóng của hần với Baidu, nhưng mới nhấn refresh thì nó ra như thế này...” Tencent sờ trường hiếu kỳ lấy tay chọt chọt đám số 0 trên màn hình. Cái giao diện này nhìn buồn cười thật.

“Hoàng tráng quá...” Sohu quỳ lạy, chọt nhận ra: “Ồ, còn bức hình kia là sao? Chẳng lẽ bên NetEase bị rò rỉ?”

“Không phải không phải...” Mop vội vàng giải thích hộ NetEase, “Góc chụp của bức ảnh này không giống với ảnh hôm qua mình xem, chắc chắn là không phải cùng một người chụp...”

“Ừa ha...” Sohu nhìn Mop vì lo lắng mà trở gương mặt nên đỏ bừng, có chút nghĩ ngợi. Lúc này điện thoại reo lên.

“A? Gì cơ? Thấy rồi, là anh làm đó hả? Gì? Chờ một chút...” Sohu rê chuột đến một đường dẫn trong thư mục Favourites.”Tôi thấy rồi... Không... không phải đâu... Nội dung đến từ Myfreshnet sao...Hay là đêm qua cô ta...?”

Ấn phím dừng cuộc gọi với vẻ mặt “cao sơn ngưỡng chỉ”*, Sohu kính nể mở thêm tab mới. Một dòng tít to đùng trên trang Sina:

Một thế giới trắng đen chỉ có 0 và 1 một chủng loài mới: sinh vật hủ nữ.

(*núi này cao còn có núi khác cao hơn)

Tại một nhà hàng Ý.

Google ngồi trên ghế khép hờ mắt ngủ gật.

Đầu bị vỗ, hần lập tức giật mình tỉnh giấc. Myfreshnet uyển chuyển như bay tới.

“Google, ngài thật là thần thánh...” Myfreshnet vẽ mặt sùng bái, “Ngài biết không, chuyến đi đến Trung Quốc của ngài khiến lượt view trên web của tôi tăng lên đến 5% đó. Đây đều là nhờ phúc của ngài! Trước tiên hãy cho tôi được chiêm ngưỡng ngài một cái nào~~”

Google cực kì không quen với kiểu nói này của Myfreshnet: “Nè, cô làm ơn dùng tiếng người có được không?”

“Được.” Myfreshnet khôi phục lại vẻ bình thường, “Giải thích cho tôi sự tình hôm nay một chút đi, tôi vẫn còn đang lơ mơ lắm đây.”

“Kế hoạch đã sớm lên dây cót rồi, nhưng vẫn chưa biết ngày nào mới tiến hành...” Google cười nhạt, hình ảnh trong phòng làm việc lại thoáng qua lần nữa trong đầu hần.”Có điều cuối cùng cũng tìm ra được rồi...”

Myfreshnet không cần đoán cũng biết nguyên nhân là do bức ảnh tên trẻ trâu Yahoo áp bé Baidu rồi.

“Sau đó thì sao? Ai hack web Yahoo?”

“NetEase đấy. Bọn tôi đã thoả thuận với nhau.”

Hai thành công này... Myfreshnet bắt động thanh sắc cầm chiếc cốc che đi nụ cười gian.

“Nhưng mà chuyên mục của Sina là sao? Tên nhóc ranh đó còn chưa xin bản quyền của tôi nữa...”

“A, vụ kia hả... Là do có vài người không hiểu được hàm ý của con số 0, cho nên tôi mới hỏi NetEase nhờ Sina post cái đó lên giùm, mà Sina cũng chẳng biết đó là gì nữa...” Google khẽ cười, vô cùng hài lòng với kế hoạch thành công của mình.

“Không ngờ lại có thể khiến Sina đăng một bài như vậy...” Myfreshnet có chút dở khóc dở cười, “Nếu nó mà biết được thì thế nào cũng chém chết mấy người cho xem.”

“Dù sao Sina vẫn luôn nổi tiếng về tính nghiêm túc mà. Tin này nếu đăng trên web Sohu thì chắc gì có ai chịu tin đâu.” Google giải thích.”Được rồi, cô đừng để ý nữa, cứ tự do bình luận bên trang của cô đi.”

“Không sao không sao...” Myfreshnet cuối cùng cũng nắm thóp được, “Có qua có lại mới toại lòng nhau mà, và tôi cũng phải moi thêm được vài thông tin quan trọng bên các anh thì mới thoả mãn được!”

27. Chương 27

Tác giả: Thấy tình thế hiện nay đã hoàn toàn rồi nùi, cho nên sẽ viết cái tóm tắt về mỗi nhân vật. Ách... Thật ra đây là cái phiên ngoại viết trong lúc rớt mạng.

Google lúc trước là bộ máy tìm kiếm trùm sò nhất nước Mỹ, hiện tại khấn gỏi tới Trung Quốc, đồng thời chuẩn bị theo đuổi Baidu. Mặt khác, Yahoo từng bị đùa giỡn cũng xách dép sang Trung Quốc, sau đó cũng thể hiện hứng thú với Baidu. Điều này khiến Google bất mãn, dẫn tới việc liên hiệp giữa Google với NetEase để cùng chơi lại Yahoo.

Baidu một em tiểu bạch. Vì một câu nói của hủ nữ nào đó: “Nói cho tên hôn đản Google kia... Lão tử rất thích hủ a!” mà kích động, muốn giải thích rõ ràng với hủ nữ rằng mình với Google là trong sáng lành mạnh nên chạy đi đọc đam mỹ để tìm hiểu. Ai ngờ đầu lại bị cảnh H trần trụi trong truyện hủ cho té ngã. Từ đó mỗi lần nhìn thấy hủ nữ là run toàn thân, cũng vì đó mà không chịu đối mặt Google, đại khái đây là cái mà người ta gọi là ‘biệt nữ’ (không được tự nhiên)... Ngoại trừ xoá bài của người ta thì em ấy không có bản lĩnh nào khác, bị hủ nữ mắng rất thảm, ví dụ như: “Baidu vừa nuốt bài nữa kia! Google anh mau ngược chết em đi! ”

NetEase một bạn công siêu cường. Người yêu vô số, nam nữ gì cũng ăn tuốt. Trong tim ẩn giấu một loại tình cảm có thể gọi là “trân trọng” với Sina. Bởi vì Tom mà phải kết thù sống mái với Yahoo, cuộc sống ăn chơi đàn đúm bị phá nát nát. Tuy rằng nhìn qua trông có vẻ tùy tiện, nhưng đối với người mình thích thì vô cùng cố chấp, là một người trong ngoài không đồng nhất.

Yahoo troublemaker* (Kẻ gây rối). Lúc ở cùng với Tom thì muốn phản công nhưng không thành, khi đi tới Trung Quốc để trả thù NetEase vì đã cướp đi Tom thì lại nghe được Tom trở thành thụ của NetEase, thế là suy sụp càng thêm suy sụp. Bây giờ thì đang đối phó hai người: NetEase và Google. Nhưng do tin tình báo lệch lạc của Sohu nên nghĩ Baidu là người yêu của NetEase, lập kế hoạch câu dẫn người ta, không nghĩ tới mình lại thích Baidu thật. Đăng ảnh chụp mình áp Baidu lên mạng, bắt đầu một cuộc chiến mới với Google.

Myfreshnet hủ nữ thuần khiết sâu sắc. Cơ bản rất ít khi đi ra ngoài, nếu có đi thì hủ chỉ có hai nguyên nhân: ra tiệm sách kiếm doushinji hoặc tham gia tiệc trà với chúng hủ. Rất hiếm khi nói chuyện với các trang web khác do rào cản ngôn ngữ. Một khi ra ngoài thì tuyệt đối phải mang theo một cái túi xách rất lớn, dùng để chứa bộ sưu tập doushinji với fanart, còn có thể chứa thêm một chiếc Ipad đầy phim. Nếu như chịu khó trang điểm thì thực sự rất đẹp, chỉ là cô ta chưa từng nhận ra mà thôi.

Sohu chàng trai đáng vẽ thư sinh đẹp trai lại lẳng lơ nhưng bị nhiều chuyện, bà tám một chút. Có quan hệ rất tốt với NetEase, hay chọc ghẹo Yahoo. Mở một quán cà phê và trở thành nơi giao lưu chém gió của mọi người.

Sina chàng trai vô cùng đứng đắn và nghiêm túc hiếm thấy trong thời nay (ít ra thì nhìn qua là như thế này). Được NetEase thích, cũng có cảm giác với NetEase, nhưng đến nay vẫn chưa rõ ràng cho lắm.

Mop lớn hơn con nít, nhưng nhỏ hơn người lớn. Rất thích NetEase, tình nguyện vì gã mà buông tất cả. Còn thái độ của NetEase với Mop thì vẫn chưa rõ. Bất quá chuyện hai người bình thường hay cùng một chỗ cũng là thật.

Tianya bạn lâu năm của Google. Tianya thích Google, nhưng chỉ âm thầm đứng bên nhìn ảnh mà thôi. Gần đây thì chuyện này bị NetEase phá. Sau khi hai người kì kèo một trận thì cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, dù sao thì xác suất thành công của việc Tianya cướp đi Google cũng từ khoảng âm vô cực đến 0. Vì điều là thắm mến nên có sự tương đồng trong cảm giác giữa Tianya và Mop.

Tencent nhóc con. Đạo này hay bị ông chú nào đó bắt cóc.

MSN được rồi ta thừa nhận ông chú bắt cóc Tencent chính là hần... (Trời, hồi đầu còn thấy MSN mặn nồng với Google dữ lắm mà sao giờ quay lưng cái rết vạiiii?)

Tom ôi chào? Anh chỉ là nhân vật nền làm màu thôi mà nhỉ? Không giới thiệu đâu...

Và sau đây là nội dung câu chuyện của chúng ta:

Giao dịch thứ nhất: NetEase & Sohu

Yahoo đi tới Trung Quốc để trả thù NetEase, thế là hỏi Sohu ai là tình nhân của NetEase, dự định cướp đi người đó thì sẽ chứng minh được thực lực làm công của mềnh. Không ngờ NetEase đã thoả thuận trước với Sohu nên anh chàng nhiều chuyện láo toét nói cho hần rằng Baidu là người NetEase thích, vì vậy ở tiệc rượu Yahoo đã ra tay với cậu nhà Baidu của chúng ta...

Nội dung giao dịch: NetEase hứa hẹn sẽ cung cấp Sohu tin tức của cặp đôi Google và Baidu, Sohu phụ trách thám thính về tư liệu khách hàng của NetEase bị Yahoo trộm đi.

Giao dịch thứ hai: NetEase & Sina

Nhân viên của Sina nói với cậu rằng lướt xem các video trên NetEase rất tốt, không biết bọn họ có thể mượn video của NetEase hay không. Thế là Sina hỏi NetEase, NetEase không nhiều lời, gật đầu đáp ứng cái rụp. Vậy chẳng phải Sina đã nợ NetEase một cái nhân tình sao? Thế là khi NetEase nhờ Sina hỗ trợ, Sina làm sao có thể từ chối được

~~Nội dung giao dịch: NetEase cho Sina mượn các video, Sina đáp ứng yêu cầu NetEase, mở một chuyên mục về hủ nữ (trên thực tế việc này lại liên quan tới giao dịch của NetEase và Google).

Giao dịch thứ ba: Google & NetEase

Để đối phó Yahoo, hai bạn công liên thủ...

Nội dung giao dịch: NetEase hack web Yahoo để trả thù cho lần trước Yahoo hack gã, đồng thời Sina sắp xếp đưa chuyên mục về hủ nữ lên sàn, tuyên truyền khái niệm “Yahoo là tiểu thụ” vào đầu óc mọi người. Google song song đó cũng ra tay, còn ra tay chuyện gì thì hãy đón xem phần tiếp nha...

Giao dịch thứ tư: Google & Myfreshnet

Tư liệu trong chuyên mục về hủ nữ của Sina là chép nguyên xi tư liệu từ web Myfreshnet, nói cách khác cậu ấy vẫn chưa xin phép bản quyền, nói cách khác nữa là Myfreshnet có thể dùng cơ hội này để trao đổi lấy tin tức mà mình muốn

~~Nội dung giao dịch: tạm thời giữ bí mật.

Nói chung bây giờ tình hình rất chi là tình hình, và ai sẽ được lợi nhất trong những mối quan hệ lòng vòng này... thì còn phải xem bản lĩnh của mỗi người nữa~~ Còn chúng ta... thì chỉ cần ở một bên chuẩn bị bắt rang và Coca để xem kịch thôi~~

28. Chương 28

“Rốt cuộc là sao? Sohu, chắc anh phải biết gì chứ?” Đối mặt với câu hỏi của Tencent và Mop mà ngay cả bản thân mình cũng chẳng biết câu trả lời, Sohu kích động vỗ bàn: “Đi, anh dẫn mấy đứa đi tìm NetEase!”

“Vừa nãy là NetEase gọi tới hả anh?”

“Ừ...” Sohu khó chịu, mấy vụ xử người như vậy mà tên kia dám giấu mình, “Giọng gã nghe có vẻ sáng khoái lắm, thiệt muốn đâm phát chết luôn ghê...”

.

Năm phút trước, toàn bộ trang web Yahoo bị tê liệt; năm phút sau, kẻ nào đó đặc ý dào dạt gọi điện đến.

“Uây ~ Yahoo à! Cậu vậy mà cũng có ngày hôm nay ha! !”

“... NetEase, là anh làm?!”

“Thấy sao? Hiệu suất cao hơn cậu nhiều ghê ha! Có muốn tôi chỉ cho cách khôi phục lại trang web không? Đầu tiên...”

“Mày cầm cho tao! Đừng quên tư liệu khách hàng của mày còn nằm trên tay tao đấy!”

“A! Lâu như vậy mà cũng còn nhớ sao?! Mày cũng chẳng chịu dùng đầu nghĩ cho kỹ lại gì cả, nếu không nắm chắc mười phần thì làm sao tao lại hack web mày nhỉ? !”

“... Ý gì?”

“Dù sao thì mày cũng đóng cửa trang web rồi mà, đã dành thời gian kiểm tra kho tư liệu của mày chưa...”

Trợ lý hấp tấp xông vào cùng một xấp giấy tờ trên tay: “Sếp, dữ liệu đã bị xâm nhập...”

Yahoo nặng nề cúp điện thoại, mặt mày khùng bố đến mức dọa trợ lý sững sờ tại chỗ: “Tình huống tổn thất dữ liệu...”

“Cái đó... Có chỗ bị thiệt hại, nhưng không thể xác định được là có bị đánh cắp hay không...”

Yahoo đứng dậy đi nhanh ra khỏi phòng làm việc.

“Sếp... !” Trợ lý khó hiểu, việc đã đến nước này mà Yahoo lại còn muốn đi đâu chứ?

“Thông báo với toàn thể nhân viên, phải cố hết sức khôi phục lại trang web trong thời gian ngắn nhất. Nếu có ai hỏi thì hãy trả lời rằng web đang bảo trì.”

“Đã rõ ạ!”

Vậy là, trong quả đầu bốc khói ùn ùn lúc này của Yahoo chỉ còn mục tiêu kế tiếp. NetEase... Mày chết chắc rồi!

“Vì sao NetEase lại xuất đầu? Những kỹ thuật hacker đó rõ ràng không phải do anh cung cấp sao? Vả lại, xâm nhập lấy cắp dữ liệu của Yahoo và trả lại dữ liệu cho NetEase cũng là anh...” Myfreshnet hơi thắc mắc tại sao Google lại âm thầm làm những việc này.

“À...” Cười nhạt, “Âm thầm là để hấn không chú ý đến tôi...”

“Ồ? Để làm chi?” Vừa nói xong, Myfreshnet chợt giật mình, cái tên này, cái tên này không phải là một...

“Để sau này ra tay thêm lần nữa mới vui...”

Myfreshnet mặc niệm cho Yahoo. Đúng rồi, cái tên Google này là một phúc hắc công mà...

Cho nên mới nói, đừng có ngu dại mà chọc mấy thằng thù dai. Nói không chừng một ngày đẹp trời của mười năm nào đó, mấy đứa đang đi đường mà tự nhiên lọt cống thì không chừng là do thành quả ba trăm sáu lăm ngày tụng kinh của nó đó.

Cửa phòng NetEase bị một cước cực mạnh của Yahoo đá văng, nhưng NetEase lại hoàn toàn không nhìn đến kẻ đang tức sùi bọt mép mà chỉ lo tiếc thương cánh cửa thủy tinh mới thay: “Một cước kia của cậu là xâm phạm đến quyền tài sản của người khác đó, biết không...?”

Yahoo nắm lấy cổ áo của NetEase: “Tốt, tao đây rất hào hứng cho mày biết đây là hành động gì...”

“Mày không có lương tâm sao Yahoo...?” Gương mặt NetEase trầm xuống, vuốt ve tay của Yahoo, “Là đứa nào hack web tao trước? Mày không chịu xem kỹ nguyên nhân à?”

“Nguyên nhân á?” Yahoo cười lớn một tiếng, “Là do mày đi trêu hoa ghẹo nguyệt và cướp tình nhân của người khác chứ còn gì?”

“Không phải mày luôn mong được làm tiểu công sao? Vừa lúc tao làm cho tình nhân của mày nằm dưới đến phát ngiên đấy, sao không nhân cơ hội này mà chân chính biến nó thành tiểu thụ- thực hiện lí tưởng của mày luôn đi!”

Nhìn vẻ mặt tỉnh bơ cây mơ của NetEase, Yahoo chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân như bị lửa thiêu sạch bách. Cơn tức giận khiến hành động của hắn trở nên mất kiểm soát, bắt lấy cánh tay NetEase, định dùng một đòn karate vạt mạnh gã xuống đất.

Nào ngờ NetEase phản ứng rất nhanh nhẹn. Gã đè lại cánh tay của Yahoo rồi thuận thế lách người về trước, chân trái nhắm ngay vào khoảng trống lộ ra mà đá một cú. Yahoo bị đá trúng thất lưng, lão đảo kêu thảm một tiếng, NetEase điều luyện gạt chân hắn khiến trẻ trâu ngã lăn quay trên mặt đất.

Đầu nặng nề va vào cạnh bàn làm việc, Yahoo mất nỏ dom đóm.

“Lá gan của thằng ranh mày cũng không nhỏ nhỉ...? Dám bày đặt giở trò mèo ở trước mặt tao nữa...” NetEase nhìn chăm chăm vào mặt Yahoo đang cắn răng chịu đựng vì đau đớn. Lớn xác rồi mà chỉ toàn làm những chuyện khiến người ta tức hộc máu! “Không xem qua lai lịch của bố mà đòi chạy tới giáo huấn à? Lần này cho sáng mắt ra nhé...”

Tuy vừa thua cuộc mất hết mặt mũi, nhưng Yahoo vẫn ngoan cố rống cãi: “Thằng khốn kiếp... Tao nhất định phải khiến mày hối hận...”

“Nga ~~ chí hướng không nhỏ nhỉ?” NetEase nắm lấy mặt Yahoo, cười đều, “Không bằng như vậy đi, tao đang đà thắng nên bành trướng một chút, cho mày hết hy vọng, trở lại thành thật làm tiểu thụ, được không nào?” Nói xong đưa tay làm bộ tháo cà-vạt của Yahoo.

Thật ra... NetEase thật ra chỉ tính dọa Yahoo mà thôi. Dù sao trẻ ranh Yahoo này chắc chắn sẽ không chịu thừa nhận thua gã, mà gã cũng chẳng có ý định khiến Yahoo từ thù trở thành bạn. Thế nhưng đời không như mơ, tình không như thơ... Chuyện đó đâu ai ngờ...

Sohu vừa kích động đẩy cửa ra thì thấy hình ảnh NetEase không chỉ đang nâng mặt Yahoo mà còn định cời áo người ta... Thế là liền quay phắt lại phía Tencent đang tò mò ngó nghiêng xung quanh: “Con nít không được nhìn, không được nhìn! NetEase anh khỏe không? Ồ còn chưa có bắt đầu kia yên tâm bọn tôi đi đây anh cứ việc tiếp tục nhá! ” Nói một tràn xong liền định chạy áp đảo về để đăng tin mới.

“Chú quay lại cho anh!” NetEase buông tay đứng dậy, không thể để tên đó đi mà không giải thích một lời nào được !

Sohu che mặt nhưng vẫn cố nhìn: “Ai da da, anh làm như vậy mà sao không biết xấu hổ gì hết, bọn tôi đi ra ngoài không quấy rối mấy người nữa...” Sau đó hạ thấp giọng buông lại một câu, chỉ là những người nào có mặt ở đây đều vẫn có thể nghe được: “Cái câu nói...’Lúc không dùng được lời nói thì dùng ngay hành động’ thật là tinh diệu mà... Không hổ là điều dẫn đầu trong số ba mươi điều của sách lược thương mại kinh điển nha!”

NetEase thiếu điều phóng dao tới tấp: “Hàng họ của chú dựng lên trông cực kì chương mắt đấy... Đưa anh tiễn đi là vừa...” Nói xong định động thủ.

Xui một cái là, người không nghĩ sẽ xuất hiện lại xuất hiện. Sina đẩy Mop đang đứng chết trân ở cửa ra: “Tôi hỏi nè, có chuyện gì vậy?”

Phản ứng đầu tiên của NetEase chính là muốn chặn cái mỏ bà tám của Sohu lại, đáng tiếc quá muộn, Sohu cầu thả lên tiếng: “A...Sina... Ui da!”

Bị giẫm một cái nên đương nhiên là đau rồi.

Sohu nhìn về mặt cảnh cáo của NetEase, đặc ý. NetEase nhìn về mặt viết bốn chữ “Bắt gian tại giường” của Sohu, hết cách.

Sina nhìn ai nấy đều tự động câm miệng, cảm thấy không ổn, cúi đầu thấy Yahoo ngồi dưới đất, quần áo xộc xệch. “Đã hiểu. Đi trước đây.”

Cậu hiểu cái gì mới được chứ? ! Lòng của người còn lại trong phòng đang hò hét .

NetEase nhìn Sina lần thứ hai xoay người rời đi, ngực chợt dâng lên một cảm giác uể oải khó tả. Sao cuối cùng lại thành ra như vậy?

Sohu vô cùng hài lòng với cái miệng của mình, đưa tay vỗ vỗ NetEase: “Này, sao lại không đuổi theo giải thích?” Dù sao thì đây mới là tình tiết kinh điển của vở kịch nha.

“Quên đi...” Nụ cười khổ sở của NetEase khiến Mop có hơi chướng mắt. Không đợi NetEase lên tiếng, cậu lao ra khỏi gian phòng, không biết chạy đi đâu.

Lại thêm một người nữa bỏ đi... Cũng “ít có” đúng lúc lắm... NetEase cảm giận nhìn Yahoo chậm rãi đứng lên, đều là do tên quỷ này làm hại hết!

29. Chương 29

Yahoo như gà trống bại trận mà rời khỏi công ty NetEase, đi trên đường mà như lạc hết phương hướng. Nhìn con đường một chiều trong phố trở nên bất thường, Yahoo bỗng phát hiện rằng mình đã đi vòng quanh khu chung cư này đến những ba lần, thế là lửa giận trong lòng chuyển thành một cười to bất đắc dĩ. Ngày hôm nay thật là không thích hợp để ra ngoài mà.

Cười xong thì lòng cũng nhẹ nhõm hơn. Yahoo vực dậy tinh thần, tiếp tục lái xe, cố gắng thoát khỏi cơn ác mộng ban ngày này.

Chậm rãi cho xe tiến về phía trước, Yahoo vịn tay lái, đồng thời tìm lối ra khỏi chung cư. Cuối cùng hẳn cũng tìm một con đường nhỏ chật hẹp, đang định cho xe đi vào thì một người từ đó đi ra.

“Baidu?” Yahoo thẳng gấp, sắc mặt vui mừng: “Sao cậu lại ở đây?”

Nhìn thấy Yahoo, Baidu chỉ muốn chạy biến đi ngay lập tức, có điều lại bị Yahoo lại nắm chặt lấy góc áo làm vượt mất cơ hội, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng trả lời: “Ồ... Tôi sống ở... gần đây...”

Khôn ba năm đại một giờ, tự nhiên khai nơi ở của mình cho Yahoo nghe.

“Vậy hả?” Yahoo thật cao hứng vì được gặp Baidu lần nữa, “Hôm nay tôi số con rệp quá, không nghĩ lại được gặp cậu... Này, đi uống chút rượu với tôi đi...”

Baidu vừa nghe liền vội vã lùi lại: “Cho dù tôi... Anh đi một mình đi...”

“Vì sao?” Yahoo tiến tới, “Sao cậu né tránh tôi vậy...?”

Lẽ nào mình đúng là mệnh Thiên Sát Cô Tinh, chẳng có giá trị với ai hết sao? Biểu cảm của Yahoo bỗng chốc ủ rũ.

(*Nguyên văn là Thiên Sát Cô Tinh ( ): Đó là sao chiếu mệnh của một người, tất cả những người thân xung quanh anh ta sẽ gặp tai họa, khiến người đó trở nên cô đơn và bị mọi người xa lánh, là forever alone đó mà :v)

“Anh...” Baidu thấy Yahoo như vậy, cũng không khỏi luống cuống.”À... ừ... E hèm...”

E hèm, ai bảo Baidu của chúng ta không những là một tổng thụ mà còn có một trái tim yếu mềm làm chi?

Thế là mười phút sau, Yahoo và Baidu ngồi trong một quán nước nhỏ, chờ gọi món nước đá bào.

Yahoo có chút ngượng ngùng. Chỗ ngồi bốn phía xung quanh đều là trẻ con nhoi nhoi đùa nghịch, ngay cả Baidu cũng là quần áo ngày thường giản đơn, mình một thân Âu phục chỉnh tề như thế này đến đây làm cái quái gì?

Baidu cẩn thận mà đưa hai ly đá bào tới, nhìn gương mặt nhăn nhó của Yahoo: “Chịu khó một chút đi... Ban ngày uống rượu thì hơi quá trớn...”

Sau đó tự cảm thấy không vấn đề gì bèn thêm một câu: “Vả lại bây giờ có vẻ như anh đang có tâm sự, uống rượu cũng không tốt đâu...”

Yahoo nghe nghe, chợt thấy sống mũi cay cay: Bao lâu rồi mới có người nói với hắn những lời này?

Thế là bao nhiêu uất ức gì đó, quê độ gì đó ở chỗ NetEase đều bị thổi bay đi mất. Yahoo cùng Baidu thưởng thức món đá bào ngon lành, mỉm cười ngắm bọn nhỏ chơi đùa âm ỉ, như thể trở về tuổi ấu thơ, hạnh phúc mà vượt qua buổi chiều đầy mây đen vờn quanh này.

Chỉ là... éc... hai người đều không để ý đến đám mây đen kia dần dần lan rộng, kết hợp với không khí lạnh và áp suất thấp, cho nên...

“Trận mưa to bao trùm toàn bộ phạm vi thành phố hiện nay đã gây tắc nghẽn giao thông. Mực nước ở một số nơi đã dâng cao đến mười centimet. Mưa to có khả năng kèm theo sấm chớp gây nguy hiểm, người dân nên ở trong nhà, hạn chế ra ngoài...”

“Hừ hừ.” NetEase khó chịu nhìn phóng viên chuyên mục “Bản tin trực tiếp” đứng giữa cơn mưa trong màn hình, dứt khoát tắt TV đi.

“NetEase, anh bị động kinh rồi...” Sohu đoạt lấy điều khiển từ xa, mở TV lần nữa, “Giờ này mà không chăm chú xem tin tức thời tiết sao được? Ngốc quá!”

“Xin lỗi...” NetEase nâng điều thuốc lên, “Chỉ hơi bực thôi.”

“Sao vậy?”

“Người phóng viên đó, ” NetEase chỉ về chiếc TV, “khiến anh thấy đau lòng quá.”

“Người ta là chuyên nghiệp đó, anh có biết không?” Sohu khó hiểu, “Ngoại trừ phóng viên ra thì còn chịu ra ngoài vào thời điểm này để đưa tin về đài không hả?”

“Bọn họ có chịu nghĩ về cảm giác của cha mẹ mình khi ngồi trước TV nhìn bọn họ đưa tin hay không thế?” NetEase có chút tức giận, “Lẽ nào bọn họ nghĩ đưa tin là quan trọng nhất, còn cảm giác của cha mẹ mình là thứ bỏ đi?”

Sohu ngắt người: “Ồ, thì đó hẳn là do tiền lương đi nhỉ? Cũng giống như tôi đưa tin tức thôi... Có điều tôi thật sự không nghĩ rằng NetEase anh như vậy mà cũng có lương tâm đấy...”

Trong cả đám thì thu nhập của website thương nghiệp NetEase là cao nhất, đến nỗi có một lần Sohu sinh lòng ước ao và dố kị còn nói khích NetEase, rằng gã chỉ là hạng nhà giàu mới nổi mà thôi. Đương nhiên sau khi kết bạn với nhau, Sohu mới từ từ nhận ra rằng gia khổ kia cũng không giống như mình từng nghĩ.

Sau khi Yahoo được dạy dỗ nên thân xong, Tencent bị ông chú không biết tên nào đó bắt đi, còn Sohu thì ở lại công ty NetEase. Chỉ là không nghĩ tới một giờ sau, bầu trời bắt đầu nhuộm màu xám tro kỳ quặc, khi những hạt mưa lâm lâm trở nên nặng nề hơn, NetEase và Sohu lúc này mới nhớ tới mấy hôm trước đài khí tượng thông báo rằng sẽ có mưa giông, nhưng lúc đó bị mọi việc quán thân nên chẳng ai để ý cả.

“Khụ...” Sohu nhìn cửa sổ sập đất mà than thở, “Này rõ ràng là mưa thổi đất mà...”

Khi mưa bắt đầu nặng hạt, NetEase đã gọi cho Sina và Mop, kết quả là chẳng ai chịu bắt máy cả, khiến cho thần kinh NetEase chập cheng lên hết, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, gập cái gì cũng xổ ra một nùi đạo lý này nọ.

“Cha nội, tỉnh lại coi...” Sohu bị NetEase lải nhải mãi, sắp hôn mê luôn, “Tin tôi đi, tuy Sina với Mop thích chạy loạn, nhưng sẽ không có việc gì đâu...”

“Đang mưa bão sấm chớp đó.” NetEase không giấu được vẻ lo lắng trên mặt.

“Phóng viên lúc này nói là có khả năng thôi mà... Ấy~ không phải anh mới vừa bực mình người ta sao mà...”

Sohu còn chưa ca cái lương xong thì một tia chớp bỗng loé sáng rạch ngang bầu trời.

Hai người sững sờ ở tại chỗ. Vài giây sau tiếng sấm kinh thiên động địa, hai người cùng nhảy dựng lao vút ra ngoài cửa.

.

.

Ôm lấy gối đầu trên sofa và một chồng doushinji cao nửa thước trước mặt, Myfreshnet hít sâu một hơi rồi cầm lấy cuốn trên cùng.

Chưa kịp gỡ sách ra thì bị một tiếng sấm hù chết khiếp. Tay run lên, sách rơi xuống đất, vội vã nhặt lên vuốt lại nếp sách bị gấp. Bình tĩnh tâm tư, nhìn tựa đề quyển doushinji: Khi Romeo gặp Lương Sơn Bá .

Bên cạnh hình minh hoạ còn có một chú thích nho nhỏ: Couple chính văn ngoại trừ hai người nêu trên còn có cặp đôi về chúa Giê-xu và Ngọc Hoàng đại đế nữa ~~ Bạn trẻ nào cảm thấy không thích hợp thì hãy tránh xa, nếu bị sét đánh thì tác giả ta đây không có chịu trách nhiệm đâu á

~~Myfreshnet vỗ ngực, vẻ mặt tan tác như mới vừa bị chết hụt xong: đọc nhiều đam mỹ như vậy mà tới hôm nay mới chân chính bị “sét đánh” a...

(Tác giả: “Nhiều chuyện tí: truyện này có thật đó nha, mọi người lên mạng tìm một chút là ra thôi, viết cũng được lắm á ~~ Cơ mà không nên đọc vào lúc mưa gió bão bùng...”

Ừa, truyện đó có thiệt đó ~ Cá kiểm chứng rồi =)))))

Như trên, vì lí do sợ mưa to và “khả năng có sấm sớp”, Myfreshnet không dám lên mạng với xem TV, chỉ dám mở đèn để chuẩn bị đọc sách suốt đêm.

Lật vài trang, điện thoại di động vang lên.

Nhìn điện thoại di động rung rung trên bàn, Myfreshnet do dự một hồi: nghe hay không nghe, đây chính là một vấn đề.

Nhưng khi thấy tên người gọi, Myfreshnet dứt khoát bắt máy, hoàn toàn quên mất nỗi lo bị sét đánh lúc nghe điện thoại: “Google, anh đang ở đâu vậy? !”

Điện thoại di động truyền đến âm thanh hỗn độn, hẳn là đang ở bên ngoài. Myfreshnet nghe xong hồi lâu, nói vào điện thoại câu gì đó, sau đó lại dùng hết sức nói to một lần nữa:

“Được thôi! Dân chơi không sợ mưa rơi! !”

30. Chương 30

“Chuyện là như thế này...” Yahoo nói xong, nhìn Baidu, “Tên Google kia căn bản không phải là kiểu thanh niên ưu tú thành đạt gì đâu, nhiều ý đồ xấu của hắn còn khiến người ta phải kinh sợ đó.”

Yahoo vừa nói gì cơ?

“Google ấy hả... Thật ra tôi từng bị hắn chơi đùa một lần... Vào thời điểm công ty của tôi lâm vào bế tắc, một công ty khác thừa dịp đó định thu mua công ty của tôi. Không còn cách nào khác, tôi phải tìm Google nhờ giúp đỡ, hy vọng sự hợp tác của hắn sẽ mang lại kết quả khả quan...”

Baidu hình như có nghe nói qua chuyện này.

“Không ngờ tên chết tiệt đó ngoài miệng thì nói lời dễ nghe, nhưng bên trong lại không hề muốn giúp đỡ tôi, ngược lại tôi còn rất ngu ngốc mà nói dữ liệu chủ chốt cho hắn...”

Thằng này ngu vãi... Cờ Baidu mà thấy đứa nào ngốc như vậy chắc cũng sẽ không cứu đâu...

“Cho nên việc hợp tác cứ thế mà kết thúc qua loa, hơn nữa tôi còn bị hấn cưỡi cho một trận, thật thất bại mà!” Yahoo bổ sung thêm một câu, khiến Baidu giật mình ngỡ ngàng.

Thật ngớ không Google lại là người như thế... Vậy, rốt cuộc mục đích anh ấy tiếp cận mình là gì...?

(Tác giả: Chuyện này từng gây sóng gió một thời... Microsoft muốn thu mua Yahoo, còn Yahoo để tự bảo vệ mình cũng như muốn chứng tỏ thực lực nên hợp tác với Google, qua đó Google sẽ để các quảng cáo được hiển thị trên trang dịch vụ tìm kiếm của Yahoo... Xin được ngàn lần cảm tạ Linh Mối Mộng Vũ đại nhân đã cung cấp tư liệu này

~~Theo Cá biết thì chuyện này xảy ra vào năm 2008, ai có hứng thú thì đọc ở đây nha: [.tin247.com media_yahoo_bo_microsoft_bat_tay_google-4-32653.html](http://tin247.com/media_yahoo_bo_microsoft_bat_tay_google-4-32653.html))

Chủ quán nước đá bào đến gần bọn họ: “Xin lỗi, tôi sắp phải đóng cửa rồi, hãy đến đây lần sau nhé.”

Hai người lúc này mới phát hiện người trong quán đã về hết. Nhìn đồng hồ đeo tay, Yahoo hơi khó hiểu: “Bây giờ mới bốn giờ chiều mà sao trời đất tối tăm quá vậy nhỉ?”

“Bảo đồ bộ vào đất liền rồi. Hai người chưa biết sao?”

Bão? Yahoo và Baidu nhìn nhau, có loại này nữa hả?

Bất quá, bầu trời âm trầm ngoài cửa sổ chính là chứng cứ rõ ràng. Lúc Baidu và Yahoo đi tới đường cái, mưa bắt đầu rơi xuống và càng lúc càng lớn.

Sau đó mưa xối xả bao trùm tất cả mọi vật. Yahoo nói to với Baidu: “Chúng ta đi đâu bây giờ?”

Baidu suy nghĩ một chút, thật sự là không còn chỗ nào khác để đi cả: “Qua nhà tôi đi...”

“Này, hai người sao lại ở đây?”

Một chiếc xe đen bóng nhoáng dừng bên đường, cửa sổ hạ xuống: Google? !

Baidu ậm ừ chẳng biết nói gì, còn Yahoo thì lên tiếng: “Mưa to như vậy mà còn lái xe đi chơi... Google anh cũng rảnh ghê ha!”

“Giờ không phải lúc nói nhảm.” Google nhú mày nhìn hai người ướt sũng nước mưa.”Lên xe.”

Yahoo mở cửa xe, đẩy Baidu vào trước.

Thấy cảnh đó, lông mày Google càng nhăn nhú.

“Lái xe đi Google, còn đợi gì nữa?” Yahoo bắt mồm lên tiếng, hoàn toàn không thấy anh nhà Google đang căm tức nhìn trừng trừng bàn tay đang nắm chặt lấy Baidu của mình.

Google lấy lại giọng điệu bình tĩnh: “Baidu, ra ghế trước ngồi.”

“Ồ?” Baidu khó hiểu.

“Tôi không muốn nhắc lại lần nữa đâu...” Google thật sự nổi giận rồi.

“A... Được.” Baidu nhìn cái gân xanh đang ẩn hiện trên trán Google, cảm thấy vô cùng kinh khủng, vội vã xuống xe để đổi chỗ.

Yahoo bị ngồi lẻ loi đằng sau thì dĩ nhiên là khó chịu.

Xe chạy đến một khu chung cư cao cấp. Yahoo quan sát toà nhà trong mưa, kinh ngạc: “Này Google, đừng nói là anh sống ở đây đi nhé...”

Thằng này sao mà đại gia dữ vậy! Đất mỏ vàng, biệt thự cao cấp! Google chết tiệt! !

“Câm miệng...” Bên ngoài trời mưa to tầm tã, đã vậy bầu không khí âm u của Google tạo ra bên trong xe còn kinh khủng hơn nữa. Yahoo và Baidu chẳng ai dám nói tiếng nào.

Lên căn hộ tách biệt nằm trên tầng ba của mình, Google trước tiên ra lệnh cho hai bạn trẻ đi tắm: “Yahoo, tắm ở lầu một. Baidu, cậu lên lầu hai.”

“Làm chi cho phiền phức vậy, tắm chung đi...” Yahoo kéo Baidu đi.

Ầm! Google nện một quyền lên mặt bàn. Xong, một cơn bão kéo đến trong mắt, tín hiệu cảnh báo: đỏ, mức nguy hiểm: cao độ!

Yahoo nhìn ra liền phản ứng, lòng cười thầm, buông tay Baidu ra: “Nói sớm một tí là được rồi, Google.”

Làm chi phải âm thầm như vậy, để bây giờ tao không tìm được lý do “trả thù” mày rồi đây này...

Thù cũ hận mới thi nhau ngoi lên, Yahoo đi vào phòng tắm, ngược tính toán làm cách nào để đoạt được Baidu đồng thời có thể xúc phạm mạnh mẽ nhất tới lòng tự trọng vững chắc của Google.

Yahoo cũng chẳng hề biết rằng hắn đã đắc tội Google từ lâu lắm rồi, lần này chỉ là lửa cháy đổ thêm dầu mà thôi.

.

.

Dầm mình trong màn mưa mật mù, NetEase có một loại cảm giác thất bại trầm trọng, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

“NetEase!” Đứng dưới mái hiên, Sohu gọi to, “Liên lạc được với Sina rồi!”

NetEase phóng tới trong chớp nhoáng. Sohu đứng cạnh bên mà kinh đảm: Đây... này... này... Chỉ cần một chữ “tình” và một chữ “yêu” là có thể luyện thành tuyệt thế thần công như thế sao... Mình đây cũng muốn thử quá...

Chộp lấy điện thoại, NetEase phần nộ rống ra toàn bộ những lo lắng lúc trước: “Hỗn đản! Vì sao không chịu nghe máy?!”

Sina bên kia rõ ràng là bị dọa chết khiếp rồi. Qua một hồi mới nói được một câu: “Ồ... xin lỗi...”

“Xin lỗi mà có tác dụng thì thế giới này đã thống nhất hồi nào rồi!” NetEase tiếp tục trong cơn giận dữ: “Giờ đang ở đâu?!”

“Trong quán cà phê... Gần quảng trường thành phố ...”

NetEase tắt máy định rời đi.

“Chờ đã! Anh định cứ như vậy mà đi đó hả? !”

Sohu gọi giắt ngược giúp NetEase tỉnh táo lại. NetEase lúc này mới quay đầu đi về hướng bãi đỗ xe ngầm, vẻ tái xanh trên mặt vẫn chưa biến mất.

Cái tên già này... Sohu đuổi theo, nhìn tấm lưng bức bối của NetEase. Đừng nói là vẫn đang giận đi nhé, từ lúc nào gã lại trở nên keo kiệt như vậy nhỉ?

.

.

“Tôi cá NetEase sẽ đến trong vòng ba mươi phút. Tianya nâng cốc cà phê nóng hổi, làn khói mỏng manh chậm chậm lan tỏa.

“Anh đùa hả? Bình thường từ chỗ gã đến đây ít nhất cũng hai mươi lăm phút, chưa kể đến thời tiết như thế này...” Sina dùng lý lẽ mà phủ định.

Mop ôm cốc cà phê, dường như không cảm giác được sức nóng tỏa ra, cứ mãi ngồi thần thờ.

May là quán cà phê này không đóng cửa, Mop và Sina đi loạn trên quảng trường mới có nơi để trú mưa. Vào cửa thì không chỉ phát hiện quán vẫn còn phục vụ mà còn bắt gặp được Tianya đang ngồi nghe nhạc viết blog nữa.

Có điều giá cả thì hơi cao hơn bình thường một chút. Nhưng dù sao cũng chỉ tăng khoảng 10% mà thôi, nói chung là tên chủ quán gian thương này cũng có chút lương tâm.

Tianya nhìn đôi mắt đại ra của Mop, âm thầm thở dài. Đảo mắt lại thấy Sina vẫn chẳng hay biết gì cả, càng cảm thấy vô lực.

Tiện tay refresh trang chủ một cái, phát hiện có mail mới.

Đến từ Myfreshnet: Tianya, bây giờ anh còn ở quảng trường không?

Nhanh chóng đánh máy trả lời: Ủa, còn gặp Sina với Mop nữa.

Myfreshnet tiếp tục: ba người mấy anh thiệt đúng là tổ hợp kỳ lạ... À, Google bảo tôi nhắn anh ghé qua nhà hần rước Yahoo đi đi.

Tianya thắc mắc: Liên quan gì tới tôi?

Myfreshnet buông tay: Làm sao tôi biết được.

Tianya từ chối: Không đi đâu, ai biết đi sẽ bắt gặp cái gì, lỡ đâu thấy cảnh xếp hình 18+ nữa, tôi cũng không muốn bị coi là bóng đèn đâu.

Myfreshnet bỗng kích động lên: Ôi chào~ Nhớ mượn camera kỹ thuật số chụp nghe chưa? ! Tôi sẽ mua ảnh chụp của anh! !

Tianya hết cách: Tôi nói là tôi không đi mà...

Myfreshnet tiếp tục kích động: Còn nữa còn nữa, Mop với Sina đang ngồi kể anh đúng không, hỏi hai đứa nó ngay xem đã xảy ra chuyện gì giữa Yahoo và NetEase ở phòng làm việc vậy! Tôi muốn có tư liệu sinh động cơ! !

Tianya lặng yên nhìn màn hình ba giây, rời khỏi hòm thư.

Cửa quán bị đẩy ra, một bóng người lao vào. Tianya cúi đầu ngấm nghĩa đồng hồ đeo tay: “Tôi đã nói mà, mới có hai mươi bảy phút, NetEase còn đáng tin hơn cả trong tưởng tượng của tôi nữa.”

Khóe miệng Sina hơi co rúm một chút, không biết cảm nghĩ ra sao về câu nói này.

31. Chương 31

NetEase nhìn thấy Sina thì xông tới, căn bản không phát hiện ra Mop và Tianya đang ngồi gần đó. Kéo lấy Sina, NetEase quan sát từ đầu tới chân: “... Không bị ướt mưa nhỉ.”

“Đương nhiên.” Sina gạt tay NetEase, “Mưa vừa ập đến thì bọn tôi vừa vào đây.”

“Bọn cậu á?” NetEase lúc này mới thấy còn có hai cái bóng đèn ngồi trơ trơ hai bên. Gã hung hãn trừng Tianya: “Thằng này á?”

Tianya bĩu môi, đang bận bịu với mấy vi tính, không thềm để ý đến hỗn đản này.

Sina khá là khó chịu: “Nói gì vậy, là Mop mà, anh bị điên rồi phải không...”

Sohu chạy ào vào cửa: “A a cuối cùng cũng tìm được mấy người rồi... Mưa to thế này chắc mấy bác cảnh sát giao thông không làm việc đâu nhỉ, nếu mấy bác tốc độ vẫn được mở thì thảm rồi, thế nào NetEase cũng sẽ bị tịch thu và huỷ bằng lái cho xem.”

Nhân lúc Sohu bám lấy Sina để chém về việc đua xe lạng lách đánh võng của NetEase trên đường, Mop kéo NetEase sang một bên: “NetEase, sắc mặt anh trông không ổn lắm, đã nhiễm lạnh rồi phải không?”

“Ừ... Hình như có một chút.” Sau khi NetEase hoàn toàn yên lòng thì mới cảm thấy đầu óc mình nhão ra như cháo, thậm chí nhìn đồ vật xung quanh cũng mờ mờ ảo ảo. Dụi dụi mắt, NetEase lấy lại tinh thần: “Không có việc gì, đừng lo, để tôi lái xe đưa mấy người về nhà đã.”

Tuy miệng phát âm chuẩn hai từ “mấy người”, nhưng ánh mắt NetEase vẫn chẳng rời khỏi Sina lấy ba bước. Mop nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy từng đợt gió lạnh lùa vào trong tim.

Cậu khó khăn dùng chút sức lực cuối cùng để thốt ra được một câu: “Không cần, tự em trở về cũng được.” Ngồi liệt xuống ghế lần nữa, Mop thật sự rất nghi ngờ rằng mình có còn sức để đứng dậy nữa hay không.

NetEase thấy hơi kì lạ, đưa tay sờ sờ trán Mop: “Bộ em bị bệnh rồi hả?”

“Không liên quan đến anh đâu, mau đưa Sina về đi.” Tianya cạnh bên ôn hoà nói.

NetEase liếc hần, cúi đầu hỏi Mop: “Không sao thật chứ?”

Mop miễn cưỡng cười cười: “Không sao ạ, Tianya với Sohu cũng ở đây mà.”

NetEase lý giải những lời này thành việc ba người kia muốn tạo cơ hội cho gã và Sina. Cảm kích nhìn ba vẻ mặt khác nhau của ba người, NetEase vỗ vỗ Sina: “Vậy tôi đưa cậu về.”

Sina cũng nghiêm túc: “Ừm.”

Không đợi Sohu ngắm nghĩa màn XX kia xong, Tianya cất tiếng kéo sự chú ý của gã về. “Sohu, nhờ anh giúp một việc nhé.”

“Việc gì?”

“Bây giờ ghé nhà Google rước Yahoo đi giùm.”

“Hơ ~?” Sohu ngay tức khắc dạt dào hứng thú, những lời này có thể diễn giải thành nhiều nghĩa khác nhau lắm đó nha

~Thấy biểu cảm của Sohu, Tianya biết đã thành công phân nửa, thế là thuật lại lời của Myfreshnet lần nữa.

“Cứ tin tưởng ở tôi!” Sohu đã kích động từ lâu, “Chỉ là có một vấn đề, tôi không có xe.”

“Tôi có, ở bãi đỗ xe tầng hầm đấy.” Tianya không chút do dự ném chìa khoá qua. Có thể thoái thác được loại chuyện phiền phức này, hẳn đương nhiên là cậu còn không được.

Mưa đã ít đi một chút. Bằng không NetEase cũng sẽ không đưa Sina về nhà. Đi tới trước xe, Sina bỗng nhiên dừng lại trước NetEase: “Khoan đã, để tôi lái xe cho.”

“Ồ?” NetEase khẳng khái không đồng ý, “Cậu làm gì thế...”

“Nóng rần lên như vậy còn muốn cầm lái à? Muốn hai đứa xuống báo danh Diêm Vương luôn hả?” Sina đẩy NetEase sang vị trí phó lái bên kia, mở cửa xe rồi ngồi vào.

“Thì ra cậu đã nhìn ra...” NetEase ôm đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng. Cũng tốt, mình cũng chóng đỡ hết rồi.

“...”

Sina im lặng nổ máy xe, một lát sau mới nói được một câu.

“Đừng nghĩ rằng tôi không biết gì hết.”

Vậy sao? NetEase đã rơi vào trạng thái nửa ngủ. Như vậy chuyện giữa chúng ta, cậu cũng đã biết gì rồi, vậy mà lại không nói gì hết à?

.

.

Google vừa dẫn Baidu lên lầu hai, vừa giới thiệu kiến trúc nhà ở: “Lầu hai bên này là của phòng ngủ của tôi, rồi lên đến lầu ba là phòng cho khách trọ, nhưng mà ít người đến lắm.”

“Ồ...” Baidu trả lời qua loa, trong chớp mắt, Google đã đưa cậu đến trước cửa phòng tắm: “Vây cậu vào tắm trước đi, tủ áo gần cửa phòng tắm có áo choàng tắm đấy, tắm xong mặc vào là được.”

“Được...” Baidu chạy ào vào phòng tắm như vừa tìm được cứu cánh. Cỡ mà đứng lâu thêm chút nữa, cậu không thể đảm bảo rằng mình sẽ không chảy máu mũi vì ngất ngậy trước ánh mắt ôn nhu lạ thường của Google đâu.

Vì sao lại như vậy hả trời... Baidu vừa tắm vừa ra sức cảnh cáo bản thân, Google là đàn ông đó, mà mình cũng ứ muốn làm tiểu thụ đâu! ! Cơ mà nước ấm quá, hơi nước bao quanh khiến Baidu nhanh chóng cảm thấy choáng váng. Tắt vòi, lau khô thân thể, Baidu mở tủ tìm áo choàng tắm như lời Google. Nhưng... Ôi?

Sao không có gì hết trơn vậy nè?

“Đi được rồi đó Yahoo...” Google vẽ mặt sốt sắng đứng trước phòng tắm lâu một, “Cậu còn tính đứng múa trong đó bao lâu nữa hả?”

“Xin lỗi xin lỗi...” Yahoo ra khỏi phòng tắm, trên người mặc mỗi một chiếc quần dài. Cầm áo sơ mi trong tay đi tới: “Hừ, áo của anh quá nhỏ so với tôi, mặc vào khó chịu lắm...”

Cho mày mặc là may lắm rồi. Google tức giận nghĩ, xét lại mấy chuyện rác rưởi mày đã làm xem, lẽ ra phải lột sạch đồ mày rồi quăng ra đường mới đúng.

Vất vả mãi mới chỉnh áo sao cho thật thoải mái, Yahoo đảo khách thành chủ: “Ừa... Vây đêm nay tôi ở đây luôn nhé?”

“Mơ đi con.” Google chỉ ra cửa, “Lập tức cút đi cho tao.”

“Này này, Google, mày quá đáng lắm!” Yahoo lập tức nổi nóng, “Mày đánh đuổi tao đi, để một mình Baidu ở lại để làm gì?”

“Đéch liên quan đến mày...” Google cười nhạt, “Yahoo, đến lúc này mà mày còn cố tình chống đối tao hả?” Yahoo sững sốt.

“Website Yahoo hôm nay đã bảo trì xong chưa?”

Nguy rồi! Yahoo lúc này mới nhớ tới chính sự. Nhưng mà cái thời tiết mắc toi này...

Hắn nhìn ra cửa sổ, tiếng sấm đã ngừng từ lúc nào, mưa cũng đang nhỏ dần.

Chết tiệt... Yahoo thầm oán trách ông trời, ngay cả ông cũng chẳng thuận lòng hắn...

Chuông cửa tiếng vang lên, Google bước ra mở cửa, rước tên khách không mời bất ngờ xuất hiện vào nhà.

Sohu cười ngu: “Yahoo, tôi tới đón cậu nè ~~”, vừa nói vừa liếc trộm, muốn nhìn thử xem dưới nút áo sơ mi chưa cài của Yahoo có cái dấu vết đặc biệt nào không.

“Anh á?” Có người tới đón là chuyện đáng mừng, tiếc rằng điều đầu tiên Yahoo nhớ lại là thằng nhãi này dám cung cấp tin tức giả cho mình, giọng điệu liền lạnh lùng: “Không cần, tối nay tôi ngủ ở đây...”

“À, là tới đón Yahoo đó hả...” Google mỉm cười hiểu ý Sohu, “Thật phiền anh quá. Yahoo thật may mắn khi kết được bạn tốt như vậy.”

Nhân lúc Yahoo bị thân hình Google ngăn trở không nhìn thấy, Sohu dựng ngón cái lên: “Tôi quên không nhớ gọi trước cho mọi người, xin lỗi nhé...”

“Đâu đâu, đừng khách sáo như thế.” Google lôi Yahoo ra cửa, “Vây Yahoo cậu đi về bình an nhé, tôi không tiễn.”

Đi về bình an... Sao Yahoo cảm thấy có gì đó không đúng nhỉ?

Còn nữa, còn nụ cười gian của thằng quỷ kia nữa... Vì sao mình lại có cảm giác như đang bị lừa giỡn vậy nhỉ?

Google cười thoả mãn nhìn Yahoo cất bước ra đi. Tốt, chương ngại vật đã bị đá đít, bây giờ chỉ còn...

Người trên lầu bị mình lừa, chắc là vẫn đang tìm chiếc áo-choàng-tắm-vốn-không-hề-tồn-tại đi... Tiểu thụ chẳng?

32. Chương 32

Sau khi luống cuống tay chân múa may cả nửa ngày trời, Baidu mới chịu từ bỏ ý nghĩ có cái áo choàng tắm trong phòng tắm này. Không, ngay cả cái khăn mặt lớn hơn một chút cũng không có. Cậu e là phải mang thân thể trần trụi trăm phần trăm này đi gặp Google rồi.

Chờ một chút... ! Baidu gọi to những suy nghĩ đang bay loạn trở về, sao có thể như vậy được!

Ngoài cửa phòng tắm truyền đến giọng Google: “Vẫn chưa tắm xong hả, Baidu?”

“A... Cái kia...” Baidu vẻ mặt , sao bây giờ? Có nên nói thật hay không đây?

“Baidu, cậu còn ở trong đó hả? Tôi vào nha.” Âm thanh vẳng cửa vang lên.

“Tôi còn ở... !” Baidu vội vã hét lên, quan trọng là ... Bây giờ không thể cho Google vào được! “Chỉ là... Tôi không tìm được áo choàng tắm...” Giọng nói từ từ trở nên yếu ớt, giống như con nít vừa làm sai chuyện.

“Vậy hả?” Google cười thăm ngoài cửa, làm gì có áo đâu mà cứng tìm.”Tôi đem áo vào nhé!”

“Không... không cần!” Baidu tiếp tục ngăn cản. Nhưng mà nói kiểu này cứ như hàm ý rằng cậu sẽ khoả thân ra đó lấy đồ vậy. “Anh... Anh ở bên ngoài chuyển vào cho tôi là được, không cần đi vào...”

“Như vậy à, được...” Giọng Google biến mất một hồi, sau đó: “Tôi đưa vào nè, đón lấy đi.”

“Ừm.” Baidu bước đến nhận lấy áo rồi mặc vào. Lạnh quá.

Việc đầu tiên khi Baidu ra khỏi phòng tắm là đánh một cái hắt xì rõ to.

Ánh mắt Google hết sức ân cần: “Bị cảm hả? May là trong nhà có thuốc đẩy, uống thuốc xong rồi ngủ một giấc ngon lành là được...”

Baidu cảm thấy có chút không được tự nhiên khi bị kéo về trước, dù sao cũng đang ở nhà Google mà, nhưng giọng điệu của Google cứ như là...

Cứ như là tổ ấm của hai người vậy...

Lại nhớ tới tình tiết mà các bạn hủ nữ thường hay bàn tán, cậu hơi bối rối rút tay về, đối mặt với Google đang nghi hoặc im lặng nhìn cậu.

Cũng may Google cũng không tính toán việc này. Mang đến một viên thuốc và ly nước ấm, đợi Baidu ngoan ngoãn uống thuốc xong, Google đề nghị cậu tối nay đừng về mà ở lại nhà hắn.

“Cái này... Không được đâu...” Baidu ấp a ấp úng.

“Không sao đâu mà.” Google ngược lại không để ý chút nào, “Việc kia... không phải hôm nọ tôi ở nhà cậu sao? Bây giờ sẵn trả nợ nhân tình luôn.”

Baidu lúng túng cả buổi, cuối cùng đành cắn đầu lưỡi lắp bắp nói: “Vậy... Được rồi.”

.

.

“Này, cậu tỏ thái độ khó chịu đó cho ai xem đấy hả?”

Yahoo từ lúc lên xe thì liền một đường hướng thẳng công ty mà phóng, không chỉ khiến Sohu ngồi ở vị trí phó lái cực kì bức mình, lại càng làm gã nghi hoặc khó hiểu. “Đừng có cho xe đi nhanh như vậy chứ, cậu có chuyện gấp à?”

“Câm miệng.” Yahoo triệt để mất tín nhiệm với Sohu.

“Này thằng quý, bị gì vậy a?!” Sohu cao giọng, thằng vô lại kia dám nói chuyện với mình như vậy à?

“Anh còn không biết xấu hổ...” Yahoo nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi hỏi anh, không phải lúc trước anh nói với tôi rằng người NetEase thích là Baidu sao? Nhưng vì sao tối nay Google với Baidu lại cùng một chỗ? ! Anh cố tình gạt tôi đúng không?!!”

Lòng Sohu thì sướng vcl (vô cùng luôn :D), nhưng trên mặt thì giả bộ ngạc nhiên: “Sao có thể?! Chính tai tôi nghe thấy mà, NetEase nói Baidu là người yêu của gã đó!”

“Gã nói hồi nào?”

“Ừa, để nhớ xem...” Sohu bấm ngón tay, “Lúc NetEase bảy hay tám tuổi gì đấy... Dù sao thì lúc đó là lúc tôi năm tuổi đấy...”

“Anh ngưng lại cho tôi...” Yahoo vừa tức giận vừa buồn cười, lẽ nào tên quý này đã bắt đầu nhiều chuyện từ khi ấy sao?

“Vậy giờ đến phiên cậu kể chuyện đấy!” Thấy đã lừa được Yahoo, Sohu lại bắt đầu được nước lấn tới. “Câu có tâm sự đúng không, sao lại lo lắng như thế?”

“... Không có.”

“Thực sự không có?”

“... Sao anh dai quá vậy?!”

“Xem bộ dạng súng đạn của cậu kìa... Thật là, sao lại xấu tính thế chứ...”

Nói qua nói lại một lúc thì tới công ty của Yahoo. Yahoo vội vội vàng vàng xuống xe bắt chặp mưa vẫn rơi. “Cảm ơn nhé.” Nói xong liền xoay người chạy vào công ty.

Sohu nhìn bóng dáng Yahoo, có chút cảm động: khục, thằng nhỏ số khổ, bị một đám người đùa giỡn mà cuối cùng vẫn góc nghề cảm ơn mình, bao ngu luôn!

.

.

Mất hết sức chín trâu hai hổ, Sina mới lười được NetEase lên giường trong phòng ngủ của mình.

Rồi giờ sao? Tối nay mình ngủ sàn nhà à?

Tiện tay sờ trán NetEase. May quá, cũng không nóng lắm. Tìm chút thuốc cảm cho gã uống, phỏng chừng sáng mai sẽ khỏi. Đáng lẽ... Sina nhìn thân thể cường tráng của NetEase, nếu trâu bò như vậy mà không chịu nổi chút nước mưa đến nỗi cảm lạnh, vậy như mình chắc đã sớm bị lao phổi liệt giường rồi chứ nhỉ?

Mất cả buổi để cởi hết mở quần áo ướt sũng của tên già, sau đó nâng đầu gã lên để đút thuốc. “NetEase, uống thuốc cảm này, há miệng ra.”

“Ặc... Khục khục khục!” NetEase phun hết thuốc với nước ra khỏi miệng. “Cậu... Cậu... Cậu... có biết đút thuốc cho người bệnh uống không đấy?! Ai lại đi đổ nguyên ly nước vào miệng người ta thế kia?!”

“Đừng có lảm nhảm nữa.” Sina đưa thuốc đến lần nữa, “Uống cho tôi.”

Lần này NetEase tự động uống. Sau khi uống thuốc xong gã tiện tay giữ Sina sắp rời đi: “Đi đâu vậy?”

“Ngủ sàn nhà chứ đâu.”

“Thật ra á, tôi có một biện pháp, cậu không cần ngủ sàn nhà, mà tôi cũng có thể khỏi bệnh...”

“Anh làm gì...”

Sina bị NetEase đè lên giường dễ dàng, NetEase cười háo sắc: “Bỏ chữ “gì” đi thì cậu nói đúng đấy...”

Rõ ràng đã biết đó là cái gì rồi mà, NetEase anh sao lại không chịu học người ta mà nhận một chút, đừng có để tất cả mọi người đều biết anh là lười nhát a~? (Tác giả phát biểu cảm nghĩ của mình :v)

Mặc dù tình huống hiện tại như cá nằm trên thớt, nhưng về mặt Sina vẫn bình tĩnh nghiêm túc, thậm chí còn rảnh tay đẩy kính mắt: “Tôi nói này NetEase, anh buông tay cho tôi.”

Quá ư là lãnh tĩnh, hoàn toàn không có chút hào hứng nào hết trơn!

NetEase cũng có chút do dự. Sao bây giờ? Đây là cơ hội đó, rốt cuộc có nên tận dụng hay không đây?

Khẽ cắn môi, chuẩn bị hành sự theo dự tính, chỉ có điều đối tượng lần này có chút khác biệt so với trước đây. “Sina.”

“A?”

Đáp lại là, cúi người, hôn xuống.

33. Chương 33

Sáng sớm hôm sau, Myfreshnet dậy sớm một cách khác thường (chín giờ rưỡi). Ôm chiếc túi rỗng tuếch ra cửa, cô tiến hành kế hoạch của mình.

Lần lượt thăm hỏi các công ty, quả nhiên không ngoài dự tính... Ừa, thật ra mà nói thì tất cả đều nằm trong dự tính của cô.

Ngoại trừ Yahoo ra, đến mười một giờ trưa, toàn bộ những kẻ khác đều không có mặt tại công ty.

A ha ha ha ha ha...

Mang gương mặt như vậy đi vào phòng trà, ta có thể tưởng tượng ra tâm lý của các hủ nữ khác hoạt động như thế nào rồi. Họ ăn ý kéo ghế ngồi xung quanh Myfreshnet, nhìn cô lấy điện thoại di động để xem xét ghi chép.

“Đầu tiên là Sohu sáng sớm gọi điện thoại cho trợ lý nói rằng mình bị cảm, dùng cái mũi bị nghẹt cứng đáng thương kêu gọi nhân viên đến thăm già nhớ mang theo bữa trưa.”

“Có thể loại tên này ra. Già thăm đến mức không ăn cơm nổi luôn.” Hủ nữ nào đó phân tích.

“Ừ.” Myfreshnet gật đầu đồng ý. “Sau đó là Tencent lại mất tích lần nữa, các nhân viên đều bảo không biết tung tích.”

“Thằng nhóc thật quá đáng...” Nhiều hủ nữ tức giận, cho dù có theo trai cũng phải để lại cái tên của thằng lừa đảo kia chứ, kiêu ngạo quá rồi!

“Này mới quan trọng nè...” Biểu cảm của Myfreshnet bắt đầu biến hóa, dáng vẻ tươi cười nhộn nhạo, tâm tình bất lương.

“Thư kí của Mop ở phòng làm việc nói rằng không gặp Sếp, gọi điện thoại n lần cũng không tìm được, lúc định gọi cảnh sát thì lại nhận được một cuộc điện thoại bất ngờ.”

“Điểm chính nằm ở đây ” Myfreshnet nhìn mọi người, “Dựa theo lời của thư kí, người giúp Mop gọi về công ty xin nghỉ là Tianya.”

“Ồ ~” Cười trộm liên tục.

“Tiếp đó là bên NetEase. Cấp dưới của NetEase chỉ bình tĩnh bảo rằng Sếp không tới rồi bảo phải rời đi. Khi ta hỏi vì sao anh ta không lo lắng thì nhận được câu trả lời rằng: ‘Chuyện này bình thường lắm, bọn tôi đã quen rồi’. Nhân viên bên Sina nghe được lời đáp từ phía NetEase cũng bình tĩnh trở lại, chuyện gì

đến đã đến rồi.” Mà hai công ty này giống nhau một điểm nữa là: chẳng ai ngạc nhiên về vẻ mặt nhiều chuyện của Myfreshnet. Không lẽ họ đã quen với kiểu tương tự của Sohu rồi chẳng... ?

“Ai da ~~” Đúng là loại sự tình này rất bình thường đối với NetEase, thế nhưng đối với việc Sina không xuất hiện tại công ty đêm qua với cả sáng nay mà các nhân viên đều làm bộ đáng thất hiểu như vậy thì... Thật không bình thường tí nào hết.

“Cuối cùng... Ta không nói chắc mọi người cũng đoán được nhỉ~~” Về mặt Myfreshnet như con mèo ăn vụng cá, “Vừa gọi điện thoại hỏi qua Google thì hần bảo là... Tiểu thụ Baidu qua đêm ở nhà hần.”

“OK! ! Thành công rồi! ! ! !”

“A a a a! ! ! !”

“Thở không nổi, thở không nổi nữa rồi! ! Google ngài thật là thần thánh! ! ! !” Chúng hủ vui mừng quên cả trời đất, vỗ tay ôm nhau ăn mừng tin tức này.

“Chờ... chờ một chút...” Mặt Myfreshnet đen sì, “Ta chưa nói xong mà, đừng có kích động như thế chứ...”

“Gì? Còn gì chưa nói xong?”

“Google chỉ nói rằng hần, với Baidu, qua đêm trong nhà hần, ngoài ra không nói gì thêm...”

“Ồ?”

“Hơn nữa nghe giọng Google cũng không hơn cho lắm, ta nghĩ... Hần vẫn chưa thành công đâu.” Myfreshnet bắt chước anh hùng cổ trang bóp cổ tay.

“Gì cơ...” Sự phản kích của các hủ nữ rơi xuống từ chín tầng mây. “Myfreshnet này, nàng cũng chẳng chịu nói rõ gì hết, làm tuột hết cả hứng...”

“Hết cách rồi, đừng dây vào phúc hắc Google, bằng không là chết chắc đó...” Bởi vậy có thể thấy được tâm lí phụ nữ tinh tế hơn cánh đàn ông, chứ không thì Yahoo đã nhận ra sự tình từ lâu rồi. “Hơn nữa dựa theo tiến độ hiện tại, hần là cũng sắp tới lúc rồi, không cần lo lắng đâu.” Myfreshnet hớp ngụm trà.

“À mà vì sao Yahoo không đến muộn?” Cuối cùng cũng có người nhớ tới tên kia.

“Không phải là hần đi làm đúng giờ, mà là làm đêm ở công ty luôn.” Thật ra lúc này Myfreshnet cũng có chút đồng cảm cho Yahoo. “Không phải trang Yahoo bị đóng cửa hôm qua sao, hần ở lại công ty để xử lý vấn đề về internet, lúc ta đi thì hần đang tìm chỗ ngủ.”

Hai con mắt đầy tơ máu, mí mắt sưng vù, môi tái mét lại khô queo   Bạn trẻ Yahoo à, ai bảo bạn chơi mất dạy quá làm chi, thật là tự tìm chỗ chết mà.

Bên cạnh đó, các hủ nữ cũng thảo luận.

“Như vậy, giờ muốn theo dõi bên NetEase với Tianya quá!”

“Ừ, ta nghĩ phần thắng của NetEase khá lớn. Nhưng mà Tianya thì... Ôi chao, hai người này lúc trước cũng xuất hiện song song nhau mà sao bây giờ ta không nghe thấy tin gì hết vậy?”

“Tianya và Mop bọn họ gọi là đồng bệnh tương lân, sau đó thì Tianya tỉnh ra rồi ~~ lại nói Mop cũng rất đáng yêu đấy chứ, trước đây ta cảm thấy chương mất khi em ấy cứ kè kè bên NetEase, nhưng thật ra em ấy cũng chưa làm ra chuyện gì nông nổi...”

“Nhưng ta lại nghĩ NetEase rất có hứng thú rõ ràng với Sina, mà Sina cũng không có cự tuyệt... Ta tuyệt vọng cái thế giới này quá. Ta phải về sao Hoả thôi.”

“Ủa là nàng sao ? Không phải nàng đã lên sao Hoả rồi sao?”

...

“Này...”

Nhìn bóng lưng ngồi trên sofa, lại nhìn đồng hồ treo tường điểm chín giờ ba mươi, Tianya vừa tỉnh ngủ, cuối cùng đành phải lên tiếng. Thằng nhóc này xem TV ồn ào cả đêm hại mình tới hừng đông mới ngủ được nên giờ mới dậy trễ đã như vậy mà cậu vẫn còn tâm sự sao? !

Nhưng nhìn lại thì Mop đã ngủ từ lúc nào. Đầu tựa trên ghế, tư thế ngủ rất kì quặc. Lông mày khê nhú, môi mỏng khê mím, như ảm ức, như không cam lòng.

Thế là tinh thần chuẩn bị dạy dỗ của Tianya bị nén xuống. Tianya nhẹ đẩy Mop một chút: “Mop...”

“Ngồi dậy đi... lên giường ngủ kìa...”

“Ừm...” Trông có vẻ như nghe được giọng Tianya, nhưng thật ra giọng của hắn chỉ khiến cậu cảm thấy ngứa ngáy. Cậu gãi gãi má một chút rồi ngủ tiếp.

Tianya nhìn hành động gãi ngứa của Mop mà không khỏi mỉm cười. Cậu chàng thật giống con mèo quá đi! Thôi, khỏi đánh thức nó chỉ cho phiền, dứt khoát ôm nó vào phòng ngủ luôn.

Hắn cẩn thận ôm lấy cậu. Cẩn thận bước qua những vật cản, từ phòng khách đến nhà bếp, vốn có chỉ có vài chục bước, nhưng lần đầu tiên Tianya cảm giác quãng đường này sao mà dài dằng dặc.

Bởi vì trong lòng lại có thêm một người ư?

Đặt Mop lên giường, đắp chăn cho cậu, rồi mang tâm trạng bất ổn trở lại phòng khách.

Không phải chứ... Không ngờ bản thân lại có ý nghĩ này...

Tianya đắm ra hoài nghi tính tự chủ mà hắn luôn tự hào...

Lúc trước vì Google với NetEase cùng đặt bẫy hắn, khiến hắn kích động làm ra chuyện xấu mặt một lần, còn lần này...

Tianya lắc lắc đầu, không nên nghĩ về những chuyện mơ hồ này nữa. Cầm lấy trên bàn điện thoại trên bàn Mop, nếu bây giờ cậu ta đã ngủ say như thế, vậy chắc sẽ không đến công ty kịp giờ rồi. Có lẽ mình nên gọi cho nhân viên của cậu ấy một tiếng mới được.

34. Chương 34

“Oa ha ha ha...” Ăn no, ngủ ngon...

NetEase lười biếng mở mắt, nhìn đồng hồ: 11.45 am.

Chết, đã giờ này rồi sao...? Mà thôi, bên công ty hắn là không có vấn đề gì đi, đây cũng không phải lần đầu tiên nghỉ làm, cùng lắm là bị bọn kia giễu cợt một trận thôi...

Thoả mãn ôm lấy cục cưng còn say ngủ đang cuộn tròn trong lòng mình, NetEase cảm thấy hạnh phúc như một đoá hoa nhỏ...

“Đang nghĩ gì vậy, cười đàn cả mặt ra...”

NetEase cúi đầu, nhìn Sina vừa tỉnh giấc: “Bị em bắt gặp rồi... ha ha...”

Đồ mê trai... Sina chột rùng mình. Rốt cuộc là mình bị gì mà lại hành động ngu ngốc như vậy hả trời...? Bây giờ vẫn đang bị tên vô lại này ôm chặt cứng này, đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra...?

“Mấy giờ rồi?” Sina cố gắng ngồi dậy.

“Mười một giờ sáng.”

“Gì cơ? !”

Nếu cánh tay NetEase không giữ chặt trên lưng Sina thì, uây, Sina đã sớm nhảy dựng lên mà mặc quần áo rồi phấn nhanh đến công ty rồi.

“Em gấp cái gì chứ, đến công ty trễ như thế cũng chả có ích gì. Để ngày mai giải thích với nhân viên là được rồi.”

“Ngày mai? !” Sina giãy dụa không thành công, chỉ còn cách sử dụng ánh mắt để công kích, “Gì mà ngày mai! Vậy còn chiều nay đâu, bị anh ăn luôn rồi hả?”

NetEase lại cười gian: “Đúng vậy Sina, đúng là bị anh “ăn” đó...” Nói nói, tay lại bắt đầu không an phận.

Sina thầm mắng mình một vạn lần mãi không thôi. Vì sao lần nào cũng bị gã tìm ra chỗ hở, mà tên vô lại này đang định làm cái gì vậy nè? !

Vừa dè Sina xuống, NetEase đột nhiên dừng lại. Sina thấy kì lạ, không nghĩ NetEase lại nói với cậu một câu, khiến cậu suýt lên tăng xông mà chết.

“Này, Sina, em không đói bụng sao? Mình đi ăn trưa trước đi.”

Góc phố được cơn mưa gột rửa trở nên mát mẻ sáng trong, lá cây hai bên đường cũng rực rỡ như mới. Trên đường, người qua lại như thoi đưa, vội vã lướt qua nhau, chỉ có một cậu nhỏ rì rì như ốc sên lẩn trong số đó, bị cặp mắt siêu tốt của NetEase phát hiện.

Nghe được có người gọi tên mình, Baidu vô cùng chậm chạp dừng lại, chậm chạp quay đầu.

NetEase và Sina bước nhanh đến phía trước. NetEase vỗ vai Baidu còn đang ù ù cạc cạc, bắt chuyện: “Ăn gì chưa?”

Sina xiu. Có phải cha nội này đã bị thần đói nhập vào rồi không vậy?!

Baidu lắc đầu, NetEase rất sáng khoái: “Anh mời, đi ăn thôi!”

.
. .

“Nhà cậu đâu phải đi đường này đâu Baidu, sao lại long nhong đến đây thế?” Sina thuận miệng hỏi.

“À, đêm qua em ở nhà của Google.”

? !

Sina khẽ “À” một tiếng, NetEase ho khan, quay phắt lại nhìn đường cái, rồi cổ nhin cười mà hỏi tiếp: “Í... í... Goo... À thôi, đêm qua ngủ ngon không?”

“Cũng được.”

Sina nhìn mặt Baidu. Vành mắt thâm quầng rõ như vậy mà cậu còn không biết xấu hổ nói “Cũng được” à? Bị trừng mãi, Baidu chịu không nổi, đành thú nhận: “Thật ra... Cũng có chút không ổn, cho nên ngủ không được ngon cho lắm.”

“Không ổn?”

“Ừm. Cảm giác cứ như bị người ta nhìn hoài ấy.”

“Phụt ” NetEase phun ra hết cà phê trong miệng, nhưng hưng phấn cùng vui vẻ trong gã vẫn không hề giảm đi. Google à... chắc là khó chịu muốn chết đi, cảm giác con mồi nằm ngay bên miệng mà không ăn được hẳn là khổ hết sức khổ nhỉ... Với tư cách là bạn, anh đồng cảm với chú. Với tư cách là tiểu công, anh khinh bỉ chú!

Sina lẳng lặng nhìn về phía NetEase, không cảm lòng lấy khăn lau miệng giúp gã. Baidu cũng chẳng để ý tới nguyên nhân khiến NetEase phun cà phê, chỉ lo cầm mặt ăn uống. Thức dậy trễ, lại còn bỏ qua lời ngăn cản của Google mà chạy đến đây, cho nên bây giờ cậu nhà đói bụng lắm lắm.

“Vậy chút nữa tính làm gì?” Sina hỏi Baidu.

“Đương nhiên là về công ty rồi. Nghỉ làm hết nửa buổi sáng rồi...” Baidu ăn xong, “Cảm ơn hai người nhé, em đi trước đây.”

“...” NetEase nhìn bóng dáng vội vã của Baidu, đảo mắt một cái, chẳng biết nghĩ gì mà cười rộ lên.

“NetEase.” Sina gọi gã.

“Hả?”

“Anh còn biết đáp lại nữa à? ! Nhìn anh cứ như bị hút hồn đi mất nơi đâu ấy !” Sina triệt để bạo phát.

“Ha ha...” NetEase buồn cười, “Yên nào, anh chỉ chợt nghĩ đến một chuyện rất chuyện thú vị mà thôi.”

“Chuyện gì thú vị như vậy, nói nghe cái coi...”

“Muốn nghe thật hả?” NetEase nhướng mày.

“Nói mau!”

“Có điều kiện nha ~~ chi bằng bây giờ chúng mình quay về nhà em rồi từ từ hãy nói ~~ “

Sắc mặt Sina thay đổi cái roẹt: lại bị thằng chả đùa giỡn nữa rồi!

.

.

“Vậy là anh vẫn chưa xoi thịt được gì hết đúng không...” Myfreshnet co cụm trên sofa trong phòng làm việc của Google, vẻ mặt bi thương.

Google im lặng một cách hiem thấy. Ai bảo tối hôm qua cậu nhà Baidu vừa nghe đến việc hai người ngủ cùng nhau liền lắc đầu như trống bỏi làm chi, vật vã mãi mới lừa được em nó lên giường, vừa mới lên giường thì em liền mạng lấy chăn trùm kín mít cả người... Google bắt lực nhú mày, tình hình cứ như vậy, dù cả đêm cố thức canh me thì cũng đâu có xơi mồi được gì đâu!

“Nói chung, biệt nữ thụ Baidu kia thật đúng là không dễ đối phó tí nào cả...” Myfreshnet hiểu được hiện thực không hề giống như trong truyện, nhưng vẫn cố gắng gieo niềm tin, “Thôi yên tâm đi Google, tiểu thụ Baidu bây giờ cũng đâu có bài xích anh đâu đúng không? Từ từ rồi cháo cũng như mà...”

Nói đến đây, hai tay Myfreshnet ôm lấy đầu, kêu to: “Nhưng mà tôi không muốn ‘từ từ’ đâu! Tôi không muốn chờ, không muốn chờ! ! Google, tối nay anh lăn xuống nhà Baidu mần ăn cho tôi đi, tôi chịu không nổi nữa rồi. Chưa bao giờ thấy ai hại não bằng hai người đấy! !”

Google câm nín. Cũng may lúc trước giao kèo với Myfreshnet, hẳn không có đồng ý với điều kiện “Làm một việc theo yêu cầu của tôi”, bằng không với trí tưởng tượng vô địch của hủ nữ, cái điều kiện kia sẽ là... Không tưởng a không tưởng.

Cuối cùng thì hiện tại cũng đã lĩnh hội được không ít uy lực của hủ nữ rồi, không ngờ họ có thể dọa Baidu đến mức ấy. Tính ra kiểu tiểu bạch thụ như Baidu thực sự rất là dễ dụ, nhưng do hủ nữ mà bây giờ lại tạo ấn tượng kinh khủng trong đầu em nó... Đang là tổng thụ có tiềm năng như vậy mà bị bức thành biệt nữ thụ, giờ thì thơm bơ rồi, chỉ có thể nhìn mà không sờ mó được, phải làm sao mới tốt đây?

Điện thoại vang lên, Google đành cắt đứt dòng suy nghĩ mà bắt máy: “A lô.”

Không có hồi âm.

Google hỏi to hơn một chút: “A lô, xin hỏi ai vậy?”

Mơ hồ nghe được tiếng thở gấp, nhưng đầu dây bên kia nhanh chóng tắt máy.

“Ây?”

Myfreshnet lười biếng quay đầu: “Chuyện gì vậy?”

“Không biết nữa, điện thoại của ai vậy cà...” Nhìn dãy số hiển thị, Google nhú mày lần thứ hai: Yahoo ư?

35. Chương 35

“ ... ”

“ ... ”

“ ... NetEase, người kia là ai vậy?”

“Chưa thấy qua... Mắt xanh lá sao? Người nước ngoài sao?”

“Nhưng vì sao người đó cứ nhìn em hoài vậy?”

“Đừng nói đây là lần đầu em nhìn thấy người nước ngoài nha...”

“Lần đầu cái đầu anh đấy! Em không biết gã! !”

“Sao cũng được, đi thôi.”

Cơm nước xong, NetEase kéo Sina định vượt qua người đàn ông tóc nâu mắt xanh, nhưng bị gã ngăn lại.

“Xin hỏi, cậu là ngài Sina đúng không?”

“ ... Anh muốn gì?” NetEase đứng chắn trước mặt Sina, giọng điệu không mấy thiện cảm.

“Tôi là MSN, tôi tìm đến Sina là bởi vì...” MSN không che giấu được vẻ lo lắng trên gương mặt, “Tencent mất tích rồi.”

“Thì ra anh là ông chú chuyên bắt Tencent đi ấy à...” NetEase đen mặt, mặc dù thẳng này trẻ hơn so với tưởng tượng của mình, nhưng vẫn chênh lệch quá đáng so với Tencent nhỉ? Thật là không vấn đề gì chứ? Không phải bây giờ đang có cái gọi là “cách biệt thể hệ” sao?

“Tencent mất tích khi nào vậy?” Sina lại tin vào chuyện Tencent mất tích rất nhanh chóng. Hơn nữa, phải mau chóng tìm ra người mới quan trọng nhất.

“Sáng sớm hôm nay. Chiều hôm qua tôi đón nhóc nhỏ từ công ty của ngài NetEase về nhà. Sau đó, sáng nay tới tìm nhóc nhỏ thì... đã không thấy tăm hơi.” Nắm tay của MSN có chút run rẩy, giọng nói cũng run run.

“Trước đó nhóc nhỏ có nói với anh là nó đi đâu không?” NetEase không tin lắm, rõ ràng đã đưa về tới nhà rồi, làm sao có chuyện không có người ở nhà được?

“Có nói...” MSN nhìn thẳng vào Sina, “Nhóc nhỏ bảo muốn đi tìm cậu, có chuyện gì đó muốn hỏi.”

Gì cơ? Sina sửng sốt: “Nhưng mà sáng hôm nay... Tôi không đến công ty, cho nên không biết Tencent tới tìm tôi... Anh chờ một chút.” Nói xong, Sina lấy điện thoại di động ra.

MSN tiếp tục nói: “Mới đầu tôi cũng an tâm... thế nhưng... đến trưa mà tôi vẫn không tìm được em ấy, gọi điện thoại di động thì thấy tắt máy, thành ra...”

Sina tắt điện thoại di động, vẻ mặt bất an: “Nhân viên ở công ty nói rằng sáng nay Tencent không đến đó.”
Vậy...

Ba người đều cảm giác được sự tình đã nghiêm trọng, sau mấy phút yên lặng ngẩn ngui liền bàn bạc cách giải quyết.

MSN thấp thỏm không ngừng. NetEase nhắc nhở gã: “Cho dù có thật sự mất tích thì phải sau hai mươi bốn tiếng đồng hồ cảnh sát mới giải quyết. Trong lúc đó chúng ta cứ dựa vào người của mình để tìm cũng được.” Nhấn nút gọi, kết nối điện thoại: “Sohu, có việc tìm chú này.”

“Anh nói gì?!” Đầu đang bị chườm nước đá, Sohu nhảy dựng trên giường, “Tencent?! Thật không?!”

“ ... Sohu, giọng chú bị sao vậy?” Sao nghe không giống bình thường chút nào hết?

“Quan tâm làm chi đến chút chuyện vặt này!” Sohu vội vã thay quần áo, “Nói đi, giúp được chỗ nào giúp cho, đừng khách khí.”

Quả nhiên... NetEase biết ngay Sohu sẽ trả lời như thế. “Được, nhờ chú dò trên mạng tin tức gần đây liên quan đến Tencent xem thế nào... Chú hiểu ý anh mà nhỉ?”

“Đương nhiên.” Sohu ngầm hiểu. Tuy rằng lời NetEase rất mơ hồ, nhưng thật ra là cần tra xem có ai có hiềm khích gì với Tencent hay không. Dù sao nếu bị mất tích, thì khả năng bị bắt cóc là rất lớn.

“Vậy nhờ chú nhé. Nửa tiếng liên lạc một lần nhé.” Thông báo cho Sohu xong, NetEase liền gọi cho Google: “Giúp một việc với.”

Google trông không hào hứng lắm: “Việc gì?”

NetEase chợt nhớ tới lời của Baidu lúc nãy. Chỉ là hiện tại không có tâm trạng để đùa. “Tencent mất tích rồi, nhờ anh giúp một tay.”

“Tencent sao?” Google hơi ngạc nhiên, “Chuyện gì thế?”

“Cụ thể thì một hai câu cũng không kể hết được, nói chung là cần tìm được người trước đã.”

“Được. Tôi có thể làm gì đây?”

“Tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu với video quan sát trên đường phố để tìm. Cái đó hình như cũng công khai trên mạng mà nhỉ? Có thể tra từ bên trong xem có tìm được Tencent không?”

“Ừ...” Google tự hỏi xem cách này có khả thi hay không.”Cũng được, nhưng cũng hơi cực. Theo tôi thấy thì nên tập trung vào con đường từ nhà Tencent tới công ty nhóc ấy. Ngoài ra còn có tin tức nào khác không?”

NetEase sực nhớ lại: “Ồ, Tencent có nói là định đến công ty Sina, nhưng không biết vì sao không đến nữa.”

“Vậy cũng sẽ kiểm tra những tuyến đường từ nhà Tencent đến công ty Sina...” Google dừng lại một chút, cuối cùng bổ sung: “Cách nửa giờ tôi sẽ liên lạc với anh một lần. Mặt khác, nếu video trên mạng mà tìm không được Tencent thì... NetEase...”

“Tôi biết...” Có được sự trợ giúp của Google quả thực như hổ thêm cánh, làm sao không thực hiện được một yêu cầu nho nhỏ như vậy chứ? “Nếu vậy thì tôi sẽ nghĩ cách kiếm thêm các video khác. Vậy tôi trông cậy vào anh nhé.”

“Không cần khách sáo.”

Nhờ vào hai người kia có lẽ không thành vấn đề rồi... NetEase nhắm tính trong lòng, bên Sohu thì tốt rồi, còn dữ liệu bên Google thì thực sự có hơi... Bất quá, nếu như bốn người hợp sức mà không có tin tức nào thì NetEase đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để tiến hành biện pháp khác rồi.

Ngẩng đầu sau một chút trầm ngâm, NetEase bỗng phát hiện vẻ mặt của hai đứa đối diện rất là bất thường. “Hai người bị gì vậy?”

MSN ấp a ấp úng, trông hơi hối hận: “À... Thật ra, tôi không nghĩ cậu lại hành động nhanh nhẹn như vậy, tôi vẫn chưa tiếp thu kịp...”

Sina thì thẳng thắn hỏi: “Có phải anh đang nghĩ tới chuyện nếu tìm không được thì sẽ dùng đến đám anh em hắc đạo của anh đúng không? NetEase, anh có chịu sửa cái tật xấu này đi hay không hả? Bộ thế giới này lúc nào cũng u ám như anh tưởng à?”

“Ha ha... Anh nào dám nghĩ như vậy, sẽ không trầm trọng đến thế đâu...” NetEase trên mặt thì cười nhưng trong lòng thì bất đắc dĩ... Sina à, em thật đúng là tiểu bạch mã, nếu không phải anh bảo hộ em vô cùng cẩn thận thì giờ này em đã bị lừa không biết đông tây nam bắc là gì rồi, còn không biết ngượng mà nói thế giới màu này màu nọ với anh sao.

Cơ mà, đúng là mình có nghĩ đến thật. Nhóc nhỏ Tencent kia cũng không quá thu hút, dù sao thì nó cũng không giống mình... NetEase đứng lên chuẩn bị rời đi, Sina và MSN nhìn gã: “Định đi đâu vậy?”

“Thực hiện phương pháp hiệu quả nhất để tìm người...” NetEase đi ra cửa nhà hàng, “Đương nhiên là tìm trên đường rồi! Đến chỗ nhóc nhỏ hay đi tới ấy. MSN, anh quen với đường xá ở đây chứ?”

MSN lắc đầu.

“Vậy Sina đi với MSN đi. Lấy con sông thành phố làm vạch mức, anh đi hướng bắc, hai người đi hướng nam nhé.”

“Đã biết.” Sina đáp lại một tiếng, kéo MSN đi.

.

.

“Bác chủ tiệm ơi, cái này còn có màu khác không?”

“Chờ một chút, để xem nào... Nhóc muốn màu nào?”

“Màu xanh lá cây đậm ấy.”

“Đó là màu lá thông đấy... Ừm, nhóc thấy cái này thế nào?”

“... Không giống lắm.”

“Này thì sao?”

“Đúng là nó đấy! Con mua cái này nhé!”

“Được ~ “

.

.

“NetEase, tìm được chỗ của Tencent rồi.”

“Ở đâu? !”

“Đây là hình ảnh được ghi lại cách đây mười phút, nhưng tôi nghĩ nó cũng tương đối tin cậy. Địa điểm là ...”

36. Chương 36

Chú thích chút: Chính thái thụ = thụ trẻ tuổi/ ngây thơ (= shotaro/ shota bên tiếng Nhật)

“Ừm...” Mop trở mình ngủ tiếp, kết quả là rớt bịch xuống sàn. “Ui da...” Nhe răng trợn mắt.

Tianya quần áo nón nẩy tề chỉnh đi vào: “Tỉnh rồi hả? Tỉnh rồi thì nhanh rời giường thay đồ đi, có việc gấp.”

“Gi cơ... Việc gấp?” May là không bị đụng vào chỗ góc cạnh gì đó. Mà nơi này là nơi nào nhỉ?

“Sohu vừa gọi đến báo Tencent mất tích rồi, muốn chúng ta đi ra ngoài tìm.”

“Ồ?” Mop bừng tỉnh. “Đây là... chuyện gì vậy?”

.

.

“Thưa Sếp, đã phân tích được dữ liệu ạ.”

Yahoo tiện tay đón lấy, lông mày càng nhíu lại: “Cái này là...”

“Nhân viên kỹ thuật nói trừ khi kẻ đó đã từng xâm nhập vào kho dữ liệu của chúng ta, bằng không thì sẽ không cách nào định vị đúng chỗ được. Nếu muốn điều tra rõ thân phận hacker thì nên bắt đầu từ những đợt tấn công trước.”

“Khỏi cần nữa.” Sắc mặt Yahoo âm trầm, “Tôi đã biết nó là ai rồi.”

Cố ý lấy NetEase làm lá chắn, rồi giở trò hề sau lưng tao, mày vẫn cứ chơi chiêu mãi... Google à. Giờ đã biết được mục đích của mày rồi, nếu đã thích ăn dấm chua như vậy thì tao đây cũng sẽ không để mày sống yên ổn đâu.

Vả lại, bộ dạng của bạn nhỏ Baidu cũng không tệ à nha...

.

.

“Gi? Đã tìm được rồi? Ở đâu vậy?”

Mop nắm tay áo Tianya: “Sao rồi?”

“Là Sohu gọi, đã tìm được Tencent rồi.”

“Nhanh dữ vậy? ! Còn chưa được nửa tiếng đồng hồ!”

“Nghe nói là do Google tìm được thông qua video giao thông trên internet đấy.” Tianya thì cảm thấy bình thường thôi, đối với Google thì không gì là không làm được. “Hình như ở một tiệm quà lưu niệm bên phía đông thành phố ấy, chúng ta qua đó thôi.”

“Ừ.”

.

.

“Cái đứa nhóc ranh này...” NetEase chạy ào trong tiệm nắm lấy vật Tencent đang vuốt ve mà gào thét. Sina đi sau vội cứu lấy Tencent. Thằng điên NetEase ... Lẽ nào muốn ẩu đả với MSN mới vui à? Tên ngu ngốc này!

MSN nhìn vẻ mặt bí ẩn của Tencent: “Nhóc... Sao nhóc lại chạy đến đây vậy hả?”

Tencent hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nào biết rằng ba tên đàn ông này và một tá người quen khác vì nó mà đã nghĩ ra đủ mọi cách để tìm nó. Nhóc nhỏ cười hì hì giơ lên vật gì đó trong tay: “Nà... Tặng anh á, thích không?”

MSN đón lấy nùi len kia có bao tay, khăn quàng cổ, còn có mũ trùm đầu. “Sao tự nhiên lại mua mấy cái này?”

“Sắp đến mùa đông rồi.” Tencent cầm mũ tính đội lên cho MSN, nhưng do quá chênh lệch chiều cao nên không thể nào với tới. “À, bữa anh nói tay em rất ấm, nên em nghĩ anh hẳn là cảm thấy lạnh lắm. Nhưng mà bây giờ mọi người đều biết cả rồi...” Tencent có chút hụt hẫng, rõ ràng là định gây bất ngờ cho gã, mà bây giờ ai cũng kéo đến đây hết là sao...

“Được rồi Tencent, sáng sớm hôm nay nhóc bảo là tới tìm anh mà sao không đến công ty anh?” Sina vẫn còn vướng mắc với câu hỏi này.

“Do thấy trên website của anh đó ~~” Ép MSN ngồi xổm xuống, Tencent cố quàng khăn cho gã. “Tính hỏi anh mua ở đâu, nhưng cuối cùng em quyết định tự đi tìm luôn ~~ “

Đại công cáo thành, Tencent thoả mãn nhìn toàn thân MSN được vũ trang hạng nặng, vui vẻ tới cực điểm: “Nhìn đẹp ghê luôn nè! Em cố ý chọn màu xanh như màu mắt anh đó~~ “

NetEase và Sina đứng cạnh bên không khỏi mỉm cười. Ai cũng có thể hiểu được ý tứ trong cái câu “tay em rất ấm” của MSN, chỉ tiếc là Tencent đơn thuần quá, không hiểu được. Nhìn MSN bị quấn một cục như gấu Bắc Cực đang ngây ngô cười, NetEase và Sina nhìn nhau cười, sau đó xoay người rời khỏi tiệm.

Đi ra ngoài cửa, NetEase duỗi lưng thoải mái: “Hê hê... Cuối cùng cũng tìm được nhóc ranh... Thật không ngờ lại là MSN... ha ha...” Sau khi giải toả căng thẳng thì nhiều chuyện trở lại, NetEase nhớ về giọng điệu khó chịu của Google lúc gọi điện ban nãy. “Em biết không Sina, lúc nãy anh gọi điện...”

Giọng Sina vẫn trầm ổn như trước, trông hoàn toàn không bị điệu cười ngây dại của NetEase lây nhiễm: “Ông ngốc, nhìn phía trước kìa.”

NetEase ngừng cười. Trước mặt, Tianya và Mop vội vàng chạy tới.

“Sao... rồi?” Tianya thở hồng hộc, Mop cũng bám vào tay Tianya thở phì phò.

NetEase thú vị nhìn hai người cùng một chỗ: “Không có việc gì, tìm được rồi, MSN đang ở bên trong với Tencent đấy.”

“M... SN?” Tianya không nói gì thêm, sao lại là gã?

“Cậu biết hả?”

“À, lúc trước hình như gã có cảm tình với Google, nhưng Google kiểu nào cũng không chịu. Cơ mà tôi không nghĩ bây giờ gã lại dây dưa với Tencent.”

“Vậy à?” Hứng thú của NetEase càng ngày càng bộc phát. Mọi quan hệ của người này thật đúng là phức tạp quá đi.

Tianya nhìn vẻ mặt hả hê của NetEase, trong lòng “hừ” một tiếng. Anh biết không NetEase, quan hệ giữa bốn đứa đang đứng ở đây cũng rất phức tạp nè, chỉ do anh chuỗi quá nên không nhận thấy thôi.

.

.

Chiều tối, công ty Google.

MSN mang Tencent đến cảm ơn Google, không ngờ bên trong đã có khách, là một cô gái.

“Xin chào ~~” Cô gái lịch sự đứng lên chào hỏi hai người. Sau khi giới thiệu xong, MSN mới biết cô gái đứng trước mặt này là trùm động hủ nổi tiếng trên mạng, Myfreshnet.

Đúng vậy, ánh mắt của cô khi nhìn về Tencent có chút... quỷ dị. Sau khi bình thản hỏi Tencent mấy câu, Myfreshnet yên tâm ngắt đầu: “Thì ra đúng là một tiểu bạch + chính thái thụ a, hại tôi căng thẳng lâu nay, cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi.”

MSN lập tức đen mặt.

“Lần này cảm ơn em nhé, Google.” MSN nói lời cảm tạ từ đáy lòng. Nhớ lại lần quần nhau ngã lăn lóc trên đất... MSN có chút xấu hổ, này cũng là nguyên nhân khiến gã không quay trở lại đây.

“Không cần khách sáo như thế...” Google cũng có vẻ không định so đo với MSN.

“Google, anh dùng thử đoạn gì mà tìm hay vậy, nhanh ghê nơi...” Myfreshnet nhận được điện thoại của Sohu nhờ tìm giúp Tencent, chỉ là vừa mới bước ra cửa thì Sohu đã gọi đến đã tìm thấy người rồi. Có điều đã chuẩn bị lựa là hoa hẹ đang hoàng rồi mà không đi ra ngoài nên có cảm giác tiêng tiếc, thế là cô nàng tung tăng đến chỗ Google chơi.

Google thì chỉ thấy bình thường: “Nhóm kỹ thuật gần đây đang nghiên cứu một chương trình nhận dạng gương mặt, cho nên lấy ra thử một chút. Cũng may là máy quay ghi hình đúng chính diện của Tencent, bằng không thì cứ như mò kim đáy biển luôn.” Một điểm may mắn nữa là tiệm quà lưu niệm đó lại nằm trong phạm vi trọng điểm. Có lẽ nguyên nhân chính là do lần này Tencent chỉ chạy rong trên phố nên mới tìm thấy thôi, chứ làm sao mà dễ ăn như vậy được.

MSN nhìn Google, lòng sinh ra cảm giác sợ hãi. Tên này... thực sự chỉ là một bộ máy tìm kiếm thôi sao? Sợ rằng không chỉ có mỗi việc này, mà hùng tâm của hắn dường như cũng chẳng có điểm dừng.

Lại nói, Myfreshnet tỏ ra cực kì cực kì thích thú với nguyên nhân “mất tích” của Tencent: “A ~~ ra là như vậy à... Oa ha ha ha ha... ~~ “

Google cắt đứt điệu cười khả ố của cô: “Myfreshnet, hình ảnh này khủng bố quá. Cô đừng có dọa con nít nữa.”

“Có sao đâu, nhóc nhỏ căn bản đâu có nghe chúng ta nói chuyện đâu. Hơn nữa, nghe xong cũng đâu hiểu gì đâu, đúng không?”

Sau khi MSN và Tencent rời đi, Myfreshnet tiếp tục đắm chìm trong sự YY.

Google lăm bằm.

“Thật ra tôi lại cảm thấy hứng thú với câu hỏi vì sao Tencent thích MSN đấy.”

“Anh không biết sao?” Myfreshnet tổng kết, “Tất cả những bé shota đều có can đảm khiêu chiến đấy... cơ mà sau đó lại ngơ ngơ để cho người ta tấn công... a ha ha ha a ~”

=====

Một chút thú vị nho nhỏ về Google: Thật ra thì tính đến thời điểm này, đại gia Google đã vượt mặt Microsoft (về khoảng thu nhập) và đang lăm le chiếm ngôi đầu của Apple về số lượt tải ứng dụng. Từ một công cụ tìm kiếm trên mạng, Google đã vươn lên và phát triển thành một công ty đa ngành.

Số công ty mà anh nhà mua về (aka dàn harem của anh) tính đến ngày 11/6/2013 là 127 cục cưng, trong đó có sự góp mặt của các phi tần nổi danh như Youtube, Android, Picasa, Meebo và Pyra Labs hay chính là Blogger...

Tình hình là Cá bị bán Google từ hồi lâu ời là lâu rồi, cho nên rất hay đi tìm thông tin thêm về anh... cho vui, và một phần cũng do đang học bên ngành thương mại nên ... Ke ke...

Hy vọng mọi người thích thú với những thông tin trên.

37. Chương 37

Từ vụ lùm xùm của Tencent đến bây giờ, bất tri bất giác đã được một tháng.

Một tháng này tương đối bình yên.

“NetEase, anh xem này.” Chen ra khỏi đám người nhốn nháo của buổi triển lãm khoa học công nghệ, Sina chỉ tấm áp phích trên cửa cho NetEase vốn đang nhìn ngắm tứ tung.

“Hử?” NetEase không yên lòng quay đầu, sau khi đưa mắt nhìn áp phích thì tức sùi bọt mép: “Ờ ờ! Thằng khốn! !”

“Sau đây là phần cập nhật thông tin khoa học công nghệ. Căn cứ theo tin mới nhất, công ty Yahoo đã quyết định lần bước sang game online. Hiện nay trò chơi mới đang trong quá trình nghiên cứu và thiết kế, sẽ chuẩn bị đưa ra thị trường sau ba tháng. Theo phân tích của các nhà doanh nghiệp, trò chơi sẽ trở thành hạng mục kinh doanh cạnh tranh chủ yếu với các công ty game online, đứng đầu là các đối thủ NetEase, Tencent...v.v...”

“Sau khi công ty Yahoo tiến vào Châu Á thì liên tục hành động. Từ việc tổ chức yến tiệc bành trướng ban đầu đến việc nghiên cứu game online lúc này, hùng tâm của Yahoo được đã thể hiện qua nhiều mặt khác nhau. Theo một số thông tin rò rỉ, mục tiêu tiếp theo của Yahoo là xây dựng một bộ máy tìm kiếm đồ sộ với ý định tranh đua cùng Google vốn luôn độc chiếm thị trường trên phương diện tìm kiếm từ internet...”

“...” Mãi cho đến tin tức kết thúc, mọi người ngồi trước TV cũng không hề nhúc nhích. Tiếp đó là chương trình giải trí loạn xạ, âm thanh truyền ra từ TV ồn ào vô cùng.

“Ôi kia? NetEase, người ta nêu tên của anh ra luôn kìa!” Sohu nâng cốc cà phê, lơ đãng đánh vỡ sự yên lặng.

“Hừ...” NetEase cúi đầu, khoe miệng giật giật ngón tay co rút, “Yahoo... Được lắm, bảo sao một tháng này không thấy có động tĩnh, thì ra là trốn đi tìm đánh... Tao tuyệt đối sẽ không tha cho mày, tuyệt đối sẽ ko bỏ qua cho tên khốn đó, tiền trong túi tao mà cũng dám tranh sao... Không biết tự lượng sức mình!!!”

Tầm áp phích ở buổi triển lãm khoa học công nghệ của Yahoo xém chút nữa đã khiến NetEase lên máu. Nếu không nhờ Sina ngăn lại, NetEase đã sớm xông lên xé tầm áp phích te tua rồi. Sao có thể để cho thằng nhãi đó kiêu ngạo như vậy được chứ!

Tencent đang chơi đùa với ly nước trái cây, vẻ mặt rất ư là bình thường. Sohu tò mò nhìn nhóc nhỏ không ai quản: “Anh nói nè Tencent, có người đang tính giết bánh gato của nhóc kia, bộ không tính nghĩ biện pháp giành lại món ngon à?”

“À...” Tencent lắc đầu, “MSN nói, ai muốn cướp đồ của em, sẽ bị ảnh hành hạ đến chết, sau đó chìm xuống cống nước ở Tokyo luôn!”

“Ồ... !” Quá dã man... MSN à, hồi trước ngài từ đâu chui ra vậy, chẳng lẽ là tổ chức X?

“Google bên kia không có lấy một chút tin tức gì à?” Sina hỏi, “Lần này hành động của Yahoo cũng liên lụy đến hẳn. Hai người các anh có thể liên thủ với nhau cũng là một ý hay đấy.”

“Anh có nghĩ đến chứ, nhưng mà thằng quỷ đó còn chưa trở về nữa, cho nên bây giờ không trông cậy vào nó được.” Đột nhiên muốn uống rượu giải sầu quá, NetEase nghĩ, gã có nên giấu Sina mà trốn ở quán bar uống cho say khướt luôn hay không đây.

Thiệt tình... Chuyện khó chịu gần đây càng ngày càng nhiều rồi.

Sina nhìn sắc mặt xấu xí của NetEase, vươn tay trái vỗ vỗ vai gã: “Được rồi, là chính anh nói, còn chuyện gì mà chưa trải qua... Sao bây giờ lại bày ra vẻ mặt như tự động chịu thua vậy...”

“Anh có tự động chịu thua đâu!” Đương nhiên là phản bác, điểm khác biệt chính là trên mặt lúc này đã nở nụ cười.

“Không là được rồi. Nếu không có nhận thua... thì đánh thằng khốn kia bay về rừng giùm em đi!”

“Chuyện này không cần em nói anh cũng biết mà!”

Nhưng mà, bởi vì có em, nên dù cho chuyện phiền lòng nhiều đến cỡ nào đi nữa, thì cũng chẳng nhằm nhò gì.

Sohu im lặng ngồi một đống kế bên: “Hai tên ngốc... Đều già đầu hết rồi, còn ở bên cạnh nói ba cái lời kịch xàm xí của thanh niên mới lớn, không biết đầu óc hai đứa bây đang nghĩ cái gì nữa...”

.

.

“Ôi...” Than thở, nhìn màn hình máy vi tính. Thời gian này thật nhàm chán chết đi được.

Tianya đi tới ngồi xuống: “Sao vậy, vẫn không có tin tức à?”

“Ừ ừ...” Myfreshnet miễn cưỡng tắt máy tính, “Tên Google đó cũng thật là... tự nhiên rồi đi không một tiếng động... bây giờ một tin cũng chẳng có... rốt cuộc đang làm gì vậy trời...”

Tianya im lặng. Nửa tháng trước, tổng công ty Google tại nước Mỹ bỗng xuất hiện việc gấp, tình thế không mấy lạc quan cho lắm. Google nửa đêm lên máy bay trở về Mỹ, không hề thông báo cho một ai, sau đó bất tin.

“Đã vậy trên truyền thông cũng chẳng đưa tin về công ty Google, chúng ta vẫn không biết gì được hết ráo...” Nhìn ly kem trước mặt, Myfreshnet cũng chẳng muốn ăn. Nửa tháng nay chẳng có chuyện gì để YY, cô quả thực cũng đã bị ghen chết rồi.

Tianya suy nghĩ, ánh sáng phản chiếu trên đôi mắt kính. “Nhưng mà trước đó tôi có nghe hẳn nói một chút...”

“Gì cơ?”

“Lúc Google quyết định đến Trung Quốc, dường như bị đại đa số cổ đông phản đối kịch liệt. Bất quá cuối cùng hẳn vẫn cố chấp tới đây.”

“Ồ? Vậy à?” Myfreshnet thuận miệng trả lời. Thế nhưng hai người chợt bùng tỉnh.

“Tianya... Trước... Tôi nói là trước đó... Anh nghĩ nguyên do Google đến Trung Quốc là gì...?”

“Đương nhiên là làm ăn kinh doanh rồi... Trước đó cô cũng nghĩ như vậy mà phải không, Myfreshnet?”

“Ừm, tôi cũng nghĩ vậy... Thậm chí chuyện hẳn với Baidu, chúng ta đều cho rằng nó chỉ phát sinh sau khi Google đi tới Trung Quốc... Nhưng mà hiện tại xem ra...”

Không sai. Myfreshnet và Tianya song song nhận ra, động cơ thực sự khiến Google đến Trung Quốc có vẻ không giống như tưởng tượng của bọn họ rồi.

.

.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Vào đi.”

“Thưa Sếp ” Thư kí đẩy cửa chạy vào, trên tay cầm một hộp giấy. “Có... có bưu kiện gấp ạ !!”

“Ừ.” Baidu khó hiểu, gấp thì gấp, nhưng mà làm gì kích động dữ vậy?

“Là... Là bưu kiện từ Mỹ của ngài Google ạ!”

“Gì cơ?” Baidu đoạt lấy bưu kiện định mở, lại bị thư kí liều chết ngăn lại: “Chờ một chút! Còn có... một bưu thiếp nữa.”

Baidu đón lấy bưu thiếp vốn được dán trên bao giấy, trên đó có một dòng chữ tiếng Anh thể Gothic rất đẹp:

“Open on Christmas Eve.”

Hai tay Baidu run rẩy cầm gói bưu kiện. Cái tên này... ! Về Mỹ cũng không chịu báo cho người ta một câu, còn bày đặt chơi màn này! Google, anh...

Thư kí nhìn thấy hai dòng nước lấp lánh chảy trên gò má Baidu, luống cuống: “Sếp... Ngài... không sao chứ...?”

“... Tôi không sao.” Nước mắt nhanh chóng biến mất, Baidu cố gắng mỉm cười. “Được rồi, kế hoạch hợp tác với Yahoo ra sao rồi?”

“Đại thể căn bản đã đi đến thống nhất, hiện tại chỉ còn chỉnh sửa vài chi tiết lặt vặt mà thôi.”

“Tốt lắm. Phải chú ý bảo mật, không thể để công ty khác biết chuyện này.”

“Đã rõ.”

38. Chương 38

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Bên kia Thái Bình Dương, nước Mỹ, bang California, San Francisco.

“Rốt cuộc thì ngài vẫn quyết định quay trở lại bên ấy?” Trợ lý đắc lực thay Google quản lý tổng công ty ở Mỹ có phong cách gần giống với Tianya: im lặng, im lặng, cuối cùng bạo phát.

“Biết làm sao được... Tình huống hai bên không giống nhau, nếu muốn tranh được nhiều thị phần thì phải tốn nhiều công sức mới được.”

“Phải không? Được vậy cũng mừng đấy.”

“Sao cơ?”

“Những chuyện làm ăn gần đây đâu cần phải hao tổn tâm tư như vậy đâu... Google, rốt cuộc ngài đang suy nghĩ gì vậy?”

...

“Gi? Sếp lại muốn đến Trung Quốc nữa ư?” Nhân viên trong công ty nghe được tin này, cảm giác đầu tiên là cảm giác thất bại. Bên kia có cái gì hay ho đáng để Sếp chạy qua đó vui đến quên cả trời đất vậy?

Google cười làm lạnh, giải thích cho mọi người: “Trung Quốc có đồ ăn ngon lắm.”

“Vậy mở ngay một cái nhà hàng dưới lầu là được rồi...” Nhân viên nào đó bất mãn, “Nếu sự tình đơn giản như thế thì có gì đáng nói đâu!”

Máy tính ở góc nào đó vang lên tiếng ‘buzz’. Một cô gái bỏ nhào đến kiểm tra tin nhắn, khoe miệng cong cong, nhanh chóng gửi hồi âm.

“Vậy đi, mọi người cố gắng nhé.” Google nói rồi đi ra khỏi phòng làm việc, phía sau truyền đến tiếng gọi to của nhân viên: “Sếp ơi, chừng nào Sếp mới quay về tổng công ty nữa ạ?!”

Các chị gái ngồi trong góc cười nghiêng ngả. “Đương nhiên là... khi bắt được tiểu thụ Baidu rồi ~”

.

.

Myfreshnet cực kì không quen với việc nói chuyện trước nhiều người (mà lại còn là nam giới), cảm giác căng thẳng như đang đứng bảo vệ luận án năm đó... Tuy mấy tên ngồi xung quanh này nhìn cũng được, không giống mấy lão luống tuổi hói đầu kia.

“Cô thực sự nắm rõ được đường đi nước bước của Google sao?” Sohu rất là không phục, “Vậy công sức điều tra mấy ngày nay của tôi tính sao đây? !”

“Như chú mà cũng gọi là điều tra à?” NetEase cười, “Thật tình không biết là từ ‘Google rốt cuộc đã đi đâu’ cho tới ‘Ồi chao có ai biết size áo của Yahoo là bao nhiêu không’ có cái gì gọi là điều tra nữa...”

NetEase mô phỏng giọng điệu và cử chỉ giống y như đức, đám người ngồi ở bàn cười vang, Sohu mặt xanh lét quát tháo om sòm nhưng không ai thèm quan tâm.

Cuối cùng vẫn là Myfreshnet ho khan vài tiếng: “Thôi nào, đã đến giờ nhiều chuyện rồi. Yên lặng một chút, yên lặng một chút.”

“Theo như mặt báo của một đồng nghiệp hủ nữ – là biên tập viên của bên tổng bộ Google, thì ra là do ban giám đốc cố tình làm báo động giả mới lừa Google quay về nước Mỹ được đấy.”

“Nhưng hấn vẫn trở lại Trung Quốc?”

“Đúng vậy, có điều không biết thời gian cụ thể.” Myfreshnet nhìn chung quanh mình, phát hiện có gì đó không thích hợp: “Chờ một chút, tôi quên để ý nữa... Baidu đâu? Cả Mop nữa?”

Những con người xuất hiện trong tầm mắt Myfreshnet lúc này là: NetEase, Sina, Tianya, Sohu. Không thấy Baidu và Mop đâu hết.

“Dạo này Mop không xuất hiện...” Tianya trả lời, “Baidu hả? Là do bọn tôi cố ý không mời nó đến đấy.”

“Hả?”

Sắc mặt NetEase trầm xuống: “Không biết nhãi ranh đó đang lén lút làm trò quỷ gì nữa. Hừ, còn tưởng giấu được chúng ta sao... Đứa ngốc này.”

“Vậy nên sẽ dứt khoát bỏ nó luôn, xem nó có thể nghịch ra màn bịp bợm nào nữa.” Sina khoanh tay, mang một phong cách rất NetEase.

•

Một viên gạch trực tiếp bay ngay vào đầu. NetEase phủi phủi bụi trên tay: “Đừng dài dòng, nói vào trọng tâm cho bố!”

Đúng vậy, bình yên đã trở thành dĩ vãng. Ngày hai mươi tháng mười hai, Baidu Post Bar bạo động.

Nguyên nhân gây ra đương nhiên là lỗi của Baidu. Chín giờ rưỡi, ngày hai mươi, Baidu Post Bar xuất hiện một tin tức, đại ý là Baidu sẽ thực hiện một quy chế đăng bài mới vào năm mới sắp đến, ví dụ như nhập mã xác thực trước khi đăng, để giảm thiểu số lượng tin bài rác... Bên cạnh đó còn một loạt biện pháp ù ù cạc cạc khác, nói chung là khiến cho người người phẫn nộ.

Tin về quy chế đăng bài mới được post lên khoảng chừng vài phút, nhưng khiến toàn bộ diễn đàn sục sôi cả lên.

“Baidu nào tàn rồi sao?! Như vậy làm sao chúng ta dám gửi bài đi? Ai mà biết được bài nào sẽ bị nó nuốt chửng? Cứ như vậy chẳng phải sẽ rối loạn hết sao? ! ! ! !”

“Đậu xanh rau má! Nếu không phải Google không có Post Bar thì bố đây đã sớm dời đô qua bên đó rồi. Baidu, mày nghĩ kỹ lại cho bố nhờ, muốn chết thì nói sớm một tí!”

“Chào mọi người... Chúng tôi là... đại diện của Baidu Anime Post Par.”

“Chúng tôi bên đây cũng đang rất tức giận... Mọi người có muốn liên thủ cùng nhau không?”

“Dạy cho Baidu một bài học đi... Gần đây thực sự là yên bình quá rồi... Thật muốn vận động cho giãn gân cốt ra một chút...”

Nổ bar (Burst The Bar), là liên tục đăng bài viết không nội dung trên Baidu Post Bar (Chú ý: thông thường, độ chính xác của Burst The Bar khi nhắm vào một Post Bar cụ thể là rất cao, khác với thể loại Spam quảng cáo), có thể nhân lên và dán các trang bài sau khi xem qua một bài đăng, còn gọi là dán trang.

92

(Thật xin lỗi... cái này Cá cũng không rõ lắm, chỉ hiểu được sơ sơ là việc Burst the bar này giống như đi spam forum bằng cách dán thật nhiều trang và bài đăng, khiến server xử lý không kịp dẫn đến sập forum. Còn cách thực hiện cụ thể như thế nào thì Cá không biết :> ai=" biết=" thì=" hú=" cá=" với=" nhé!=" *dập=" đầu*=")=" baidu=" post=" bar=" chia=" làm=" hai=" phần=" một=" phần=" là=" trung=" tâm=" quản=" lý,=" một=" phần=" là=" hoạt=" động=" và=" giao=" lưu,=" tổng=" cộng=" hai=" mười=" bảy=" post=" bar,=" là=" vùng=" chính=" điểm=" mà=" việc=" dân=" bài=" quy=" mô=" lớn=" này=" sẽ=" nhắm=" vào.=" trọng=" tâm=" là=" bảy=" post=" bar=" nằm=" trong=" phần=" trung=" tâm=" quản=" lý.=" bởi=" vì=" phần=" trung=" tâm=" quản=" lý=" post=" bar=" này=" là=" do=" baidu=" thiết=" lập,=" nếu=" không=" tập=" trung=" tấn=" công=" vào=" đây=" thì=" còn=" vào=" đâu=" nữa.=" mặt=" khác,=" còn=" có=" phần=" hoạt=" động=" và=" giao=" lưu=" trên=" baidu,=" tuy=" nó=" nhỏ=" hơn,=" thao=" tác=" cũng=" khó=" thực=" hiện=" hơn,=" nhưng=" đã=" làm=" thì=" làm=" cho=" hết,=" bằng=" không=" cũng=" chẳng=" có=" ý=" nghĩa.=" đúng=" mười=" một=" giờ=" sáng,=" công=" cuộc=" nổ=" bar=" chính=" thức=" bắt=" đầu.=" trên=" thực=" tế=" thì=" những=" cuộc=" nổ=" bar=" trên=" baidu=" cũng=" không=" phải=" cảnh=" tượng=" hiếm=" thấy.=" cứ=" một=" ít=" post=" bar=" không=" được=" xử=" lý=" kịp=" mà=" dồn=" lại,=" biện=" pháp=" cuối=" cùng=" chỉ=" còn=" một=" từ=" nổ.=" có=" khoảng=" năm=" mười=" chủ=" đề=" trên=" mỗi=" post=" bar,=" sau=" khi=" nổ=" bar=" đạt=" được=" tốc=" độ=" nhất=" định,=" thì=" chủ=" đề=" đã=" hoàn=" toàn=" bị=" đổi=" mới=" thậm=" chí=" chỉ=" trong=" một=" giây,=" bởi=" vậy=" có=" thể=" thấy=" được=" độ=" ăn=" ý=" và=" số=" người=" tham=" gia=" nổ=" bar...=" chẳng=" hạn=" như=" lần=">

39. Chương 39

Phiên ngoại: Sự kiện bí ẩn trước và sau khi Google rời Trung Quốc.

Baidu đang ngồi trong phòng làm việc, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Thưa Sếp, bên ngoài có ngài Yahoo nói muốn gặp ngài.”

“Hử?” Kinh ngạc ngẩng đầu, Baidu không nhớ rằng mình đã từng có hẹn gặp Yahoo khi nào.

Thư kí cũng tỏ vẻ khó xử: “Ngài Yahoo là đột xuất... đột xuất đến đây... cho nên...”

Baidu thở dài, đành tắt máy tính: “Thôi, để anh ta vào cũng được.”

Chân bắt chéo ngồi trên sofa như đảo khách thành chủ, vẻ cười như có như không của Yahoo khiến Baidu phát hỏa.

“Cuối cùng là có chuyện gì? Anh mau nói đi.”

“Tôi muốn hợp tác với cậu.”

“Hợp tác?”

“Tôi muốn tăng cường năng lực tìm kiếm trên mạng của website Yahoo, nên muốn liên kết với sức mạnh của cậu, vay mượn một tỉ lệ nhất định các kết quả tìm kiếm theo tỉ lệ của web Baidu. Chiến lược cụ thể có thể sẽ được thông qua sau khi thương lượng. Cậu thấy thế nào?”

Phản ứng đầu tiên của Baidu là thấy cái kế hoạch này nghe quen vô cùng.”Xin lỗi, chỉ là... kế hoạch hợp tác giữa anh với Google trước đây cũng như vậy mà phải không?”

“Đúng.” Yahoo thừa nhận, “Nhưng hợp đồng giữa tôi với Google đã sớm bị huỷ rồi, nguyên nhân thì đã kể cho cậu rồi nhỉ? Tôi đã cân nhắc việc này lâu lắm rồi, vẫn cảm thấy hợp tác cùng cậu là tốt nhất, Baidu à.”

Nghe thấy những lời như vậy, Baidu cảm thấy có chút khó xử. Suy nghĩ nửa ngày cũng không biết phải trả lời như thế nào, vậy mà lời nói từ đời tám hoánh của Google lại đột ngột hiện lên trong đầu cậu:

“Bài văn kia nói chúng ta đều là những bộ máy tìm kiếm, thay vì chỉ làm việc ở một vùng cố định thì hãy hợp tác cùng nhau, mở rộng địa bàn, làm ít ăn nhiều, mọi người cùng vui...”

“Thật ngại quá.... ” Baidu né tránh ánh mắt của Yahoo.”Về chuyện hợp tác... Tôi nghĩ, cần phải họp lại với các nhân viên trong công ty rồi mới có thể đưa ra quyết định cho anh được...”

“Phải như thế này sao... Thật tiếc quá...” Tuy nói thế, nhưng trên mặt Yahoo cũng không có thái độ gì gọi là buồn bã cho cam. Hắn ung dung đứng lên định rời đi: “Bất quá, thật hy vọng cậu sẽ không thẳng thắn từ chối ý kiến của tôi như thế a...”

Baidu sững sốt, gì chứ?

“Tuy nhiên, nếu như cậu thay đổi quyết định... thì nhớ báo tôi biết nhé.”

Hôm sau, Google lặn mất tăm.

“Hình như là tổng công ty Google ở Mỹ gặp phải vấn đề lớn, cho nên hắn mới vội vàng rời khỏi Trung Quốc đấy.” Giọng Sohu truyền qua ống nghe cũng không rõ lắm âm thanh xung quanh đình tai nhức óc, thật không biết thằng quỷ này đang náo loạn ở đâu nữa. “Baidu, trước khi đi Google không có liên lạc với cậu sao?”

Lặng yên buông điện thoại.

Cứ như vậy... mà rời đi sao?

“Yahoo hả?”

“Baidu? Có chuyện gì thế?”

...

Lâu lắm rồi Baidu không có ghé thăm diễn đàn chúng hủ, sau khi bàn bạc dự án hợp đồng cùng Yahoo, ma xui quỷ khiến thế nào lại kí tên xác nhận.

.

.

.

“Ô kìa~ Thánh Điệp, ngài ngoi lên rồi kìa ~~ Ta sắp khóc thành hai dòng kênh xanh luôn rồi đây... kích động quá đi kích động quá đi ~~ ”

“Chứ biết sao giờ... Gần đây bị bệnh suốt... thành ra đang nghĩ đây có phải là kết quả oán niệm lâu năm của mọi người hay không đây... Thế là đành lên update vậy.”

“... Giải thích thật bá cmn đạo - - ”

“Tất cả mọi người trông có vẻ an phận thủ thường quá nhỉ ~~ không có tin tức gì ư?”

“Ý phía trên là nói về Google và Baidu á hả?”

“Đúng vậy! Lâu quá không thấy tin mới.”

“Ừm... Google về Mỹ rồi.”

“Cái... gì ~~? ! !”

“Hình như tài chính công ty có vấn đề nên vội vàng quay về rồi.”

“Google thật vô tình quá đi mà...”

“Ô? Sao lại nói vậy?”

“Cứ cho là lúc trước hai người không có quan hệ gì đi, nhưng sau khi bị hủ nữ chúng ta YY như vậy cũng phải không tự giác mà sinh hứng thú với đối phương chứ? Google vậy mà rời đi nhơn nhơn như thế, thật khiến ta có cảm giác nói không nên lời...”

“Nghe nàng nói như thế... Ta cũng thấy nản nản sao ấy...”

“Ta cũng vậy... Lẽ nào phải buông tha sao? Cặp đôi hoàn hảo như vậy...”

.

.

“E hèm...”

“Chuyện là sao thế? Nghe nói ban giám đốc vừa thông qua kế hoạch Baidu đề xuất à?”

“Nó đó... Trọng điểm là việc mã xác thực khi đăng bài trên Baidu Post Bar... Thật không biết ngài Baidu đang suy nghĩ gì nữa, vốn đã mang tiếng vụ nuốt bài gì gì đó rồi, giờ lại còn định hợp lý hoá hành động điên khùng của mình nữa cơ...”

Hai nhân viên vừa trò chuyện vừa theo dõi con số đang nhảy liên tục trong khi chờ thang máy. “Đỉnh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, người ở bên trong thiếu chút nữa dọa hai nhân viên xỉu tại chỗ.

Mang gương mặt nghiêm trọng rời khỏi thang máy, Baidu không nói không rằng, băng qua mặt hai nhân viên đầu gỗ của mình, đi thẳng về phòng làm việc.

Chuyện gì vậy nè?

40. Chương 40

“Baidu thật có phúc nha...”

Sohu khoái trá rê chuột, hai mắt lấp lánh ký hiệu đồng tiền (\$ \$). “Mua ha ha ha ha ~~ lượng truy cập diễn đàn trong vòng một ngày tăng 0.5% ... Cậu em Baidu à, cuối năm anh sẽ xem xét chia hoa hồng cho cậu nhé ~~ ”

Sina và Tianya ngồi một bên, trăm miệng một lời: “Gian thương.”

“Dù sao cũng đỡ hơn cái đứa bị dân mạng gọi là ‘Dâm môi’ nha...” Sohu nhìn phía đầu bàn, tên nào đó vẫn không hề nhận thức mà tiếp tục uống trà.

“E hèm!” Sohu ho khan hai tiếng, “Nói anh đó, NetEase!”

“Gi?” NetEase khó hiểu, “Liên quan gì đâu... Nói chung thì tỉ lệ phần trăm có tăng là tốt rồi.”

Và như thế, có bốn kẻ đang tụ tập.

“Hầu như trang mạng nào cũng bắt gặp tiếng oán giận về chế độ đăng bài mới của Baidu cả. Tôi đang suy nghĩ có nên thành lập một chủ đề để bàn về chuyện này hay không đây...” Tianya nói, “Kỳ này hình như bạn Baidu thực sự đã chọc giận nhiều người lắm rồi.”

“Còn phải nói...” Sina tiếp lời, “Không biết rốt cuộc nó đang làm trò mèo gì nữa?”

Ba người còn lại không hện mà cùng nhau lắc đầu.

“Xí...Thằng này bộ không muốn sống trong giới mạng truyền thông nữa sao?” NetEase tổng kết. “Uây, các chú nói xem chuyện này có liên quan gì đến Yahoo không?”

“Liên quan gì chứ? Chế độ đăng bài mới này hoàn toàn là do Baidu đề ra mà.”

“Quái thật...” NetEase lâm vào trầm tư, nếu dân mạng bắt mẫn như vậy, thì sao không tắt mợ nó web luôn đi. Suy cho cùng thì người chèo chống trang web vẫn là dân mạng mà.

“Mấy giờ rồi? Thằng này dám cho tụi mình leo cây à?” Sohu nhìn thời gian, đã gần bảy giờ rưỡi, ngay cả cái bóng Baidu cũng chẳng thấy. “Dạo này nó có bị đả kích gì không vậy? Hoàn toàn khác với Baidu hồi trước nha!”

“Đả kích thì có thêm một đứa nữa đó...” Tianya nhìn nhìn NetEase, hừ lạnh một tiếng: “Mop cũng không có tới.”

“Nè, Tianya...” NetEase bực mình với ánh mắt của Tianya, “Tôi có hận thù gì với cậu vậy? Thái độ đó là sao? Nói rõ ra cho tôi!”

“Chuyện gì? Giữa tôi với anh có chuyện gì? Muốn choảng nhau đúng không?” Tianya tập trung chỉnh sửa áo quần, hoàn toàn không xem NetEase vào mắt.

“Hừ!” Lăn lộn nhiều như thế, vậy mà đây là lần đầu tiên gây lộn ra mặt. NetEase đứng lên đuổi đuổi tay chân, “Được. Mà ngon lắm. Bây giờ đấu tay đôi, dám không? !”

“Được rồi, được rồi, hai người đang làm gì vậy...” Sohu và Sina giằng hai người lại, “Còn sợ chưa đủ loạn sao? Sao kì vậy... hai người này...”

NetEase vẫn đang tức giận: “Chú hỏi thằng này xem có chuyện gì xem?! Nó còn không chịu nhìn lại anh kìa! Sina, em buông tay, hôm nay anh nhất định phải dạy dỗ nó một trận...Dám thái độ với cán bộ à...”

“Xác... Anh nghĩ anh là ai? Không phải chỉ lăn lộn nhiều hơn tôi có vài năm thôi sao?? Đi ra ngoài hỏi thử đi, ai chẳng biết web portal hạng nhất là Sina, còn NetEase anh là cái thá gì...” Dù bị Sohu ôm chặt cứng, Tianya vẫn giãy dụa không ngừng, đã vậy còn giơ ngón giữa khiêu khích NetEase Tianya ơi, anh bị đột biến rồi...

Ôm lấy NetEase, Sina đen mặt: “Liên quan gì đến tôi...”

Cửa bị đẩy ra, người bước vào khẽ lên tiếng: “Kia... Xin lỗi đã tới chậm...”

Mặc kệ là ai, Sohu trong lòng cảm ơn người này trăm ngàn lần luôn. “Mop hả ~~ thật tốt quá thật tốt quá ~~ người cứu mạng cuối cùng cũng tới ~~ ”

Và như thế, kẻ đầu sỏ gây hỗn loạn – Mop – tham gia thảo luận.

“Đầu tiên, hãy khai thật đi...” Sohu nắm mặt Mop, dùng sức kéo, “Trong khoảng thời gian này đã đi đâu? Lẽ nào... Bị đại thúc bắt cóc như nhóc ranh nào đó rồi?”

“Nào có nào có...” Mop chạy trốn ma trảo của Sohu, “Em chỉ ở trong nhà, không có đi ra ngoài mà thôi...”

“Trốn ở nhà hơn mười ngày? Em không sao chứ Mop, lẽ nào tính trở thành otaku sao??” Sohu kéo mặt Mop đối diện mình, này chính là thời điểm tốt để nhiều chuyện nè! “Nào nào, tới tới kể anh nghe chi tiết xem nào~”

“Đủ rồi nha!” Tianya gạt móng vuốt dây dưa không ngớt của Sohu ra, “Ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia không được sao? !”

“Này!” Sohu nhìn Tianya như nhìn quái vật, thằng điên này hôm nay chắc chắn ăn phải thuốc nổ rồi, bao luôn...

Mop sợ hãi liếc nhìn NetEase đang hầm hầm ngồi ngoài biên. Quả nhiên không ngoài dự đoán, Sina ngồi cạnh bên đang khuyển nhủ gã gì đó. Chần chừ thu lại ánh mắt, Mop lại rơi vào lặng yên.

Tianya để ý thấy tất cả, trên mặt đan xen những biểu cảm phức tạp.

“Đến chậm rồi, xin lỗi.” Ngoài cửa vang lên giọng nói máy móc lạnh như băng.

Những kẻ đang ngồi không hện mà cùng phản ứng: Đây là ai? Là người quen của chúng ta ư?

Baidu đi vào phòng, chọn bừa một chỗ mà ngồi xuống. “Lần này... có chuyện gì vậy?”

Và như thế, người bị đột biến thực sự là càng ngày càng nhiều.

Bởi vì sự im lặng vụn vụn của Mop do khó hiểu vì sao NetEase lại giận dữ Tianya và gương mặt lạnh băng của Baidu, toàn bộ bầu không khí rất ư là trầm trọng. Chỉ còn có hai đứa bình thường, mà lại không thể trông cậy vào Sina vốn luôn kiêu ngạo, nên chỉ còn lại có mỗi Sohu một thân một mình cầm cự.

“Ồ, Baidu này... Gần đây... Công ty thế nào rồi?” Sohu làm mặt cười, nhưng ngực đang không ngừng lẩm bẩm: Để tao chết đi, để tao chết đi, biết nói mẹ gì bây giờ, lao thẳng ra khỏi căn phòng vẫn hơn a... Khoan đã, này là quán cà phê của mình mà, có lao ra cũng vô dụng thôi... Vẫn là để tao chết đi, để tao chết đi...

“Mọi người thắc mắc về chế độ đăng bài ở Post Bar đúng không?” Baidu nói một cái trúng phóc.

A... Nếu đương sự chủ động nói, vậy thì...

“Thật ra thì do em cũng hết cách, nhưng mà có mấy bài đăng quá phạm, đăng lên mà không chịu suy nghĩ ấy. Em cũng là lọt lại môi trường trên Post Bar, cho nên...”

Đối với loại thao thao bất tuyệt này thì NetEase chỉ cười cho qua. Mèn đét ơi, Baidu ơi, chắc chú bị tẩy não rồi ha, ngay cả mấy chị em phụ nữ cũng dám dắc tội... Đã bị dán cho cái mác biệt nữ thụ rồi, chú còn muốn bị gán thêm tên gì nữa đây?

“Nhưng mà nghe nói hôm nay phần Trung tâm quản lý trên Baidu Post Bar bị nổ mà...” Sohu nhỏ giọng hỏi.

“Đó không thành vấn đề. Toàn bộ bài đăng khi tiến hành nổ bar sẽ bị loại bỏ sạch sẽ. Cho dù có gặp trường hợp như vậy lần nữa thì em vẫn xử được trong vòng nửa giờ.” Baidu tự tin mười phần, hoàn toàn mặc kệ phản ứng của người nghe.

Sina thì thầm với NetEase: “Ê, có thấy Baidu đổi khác không?”

“Thấy lâu rồi...” NetEase cười nhạt, “Rõ ràng là đang cố tỏ ra nguy hiểm đây mà. Xem ra đây là kết quả của việc xóa dán đám bài đăng nè, bị ám đầu mất rồi...” Nói xong móc điện thoại di động, chuẩn bị nhấn tin.

“Giờ này còn nhấn tin cho ai nữa?” Sina chồm qua, khi thấy dây số thì hết hồn. “Đừng... đừng nói là...? !”

“Tìm một người có khả năng đối phó với thể loại này cũng tốt mà đúng không? Chúng ta cũng có thể tiết kiệm được không ít sức lực...” NetEase gửi tin, khi nghĩ đến hình ảnh sẽ xuất hiện thì đã cười đến không thấy mặt trời rồi. Chỉ còn lại Sina bên cạnh còn chút lương tâm mà lo sợ bất an.

“Nhưng mà... như thế vẫn quá độc ác nhĩ... ?”

41. Chương 41

Điều Baidu trăm triệu không có ngờ tới chính là, ba tiếng sau khi cậu nói với NetEase “em vẫn xử được trong vòng nửa giờ”, số người tấn công vào mục quản lý ngày càng mãnh liệt, một vòng nổ bar mới chính thức bắt đầu.

Sau ba mươi phút, bảy Post Bar trung tâm của Baidu đã hoàn toàn tê liệt. Quản trị viên đành phải phong tỏa chức năng đăng bài và ngăn chặn phản hồi. Kế hoạch xóa dán của Baidu hoàn toàn kết thúc trong thảm hại.

.

.

“Đến đến đến... nói xem thế nào mà làm được vậy?” Sáng hôm sau, Myfreshnet được Sohu mời đến quán cà phê và được đối đãi theo tiêu chuẩn thánh nữ.

“Có chi mà rườm rà dữ vậy?” Myfreshnet rất kinh ngạc, “Tôi chỉ tìm vài người bạn, rồi bọn họ tiếp tục rủ rê thêm nhiều người nữa thôi mà.”

“...”

“Cơ mà... Baidu, thực sự biến thành trai mặt lạnh như lời NetEase sao?” Myfreshnet rõ ràng hứng thú với việc này còn hơn cả chuyện đánh sập Baidu Post Bar nữa. Cũng đúng, tiểu thụ phản công cũng không hiếm thấy, có điều dường như thành công rất ít. Hơn nữa, nghĩ đến việc Baidu luôn được mọi người nhất trí là biệt nữ thụ mà bây giờ lại phản công... Myfreshnet vô cùng tò mò không biết tiếp theo là màn gì nữa đây.

“Ai biết đâu, tự nhiên mặt lạnh vậy đó, chắc bị tẩy não rồi.” Sohu lộ ra vẻ mặt nhiều chuyện.

Myfreshnet sửa sai: “Sai rồi... Chính xác mà nói thì, bạn trẻ Baidu sắp bị tẩy não rồi.”

NetEase chợt mở miệng, khiến mọi người giật mình: “Tôi thì cứ nghĩ...”

“Sao cơ?”

“Vì sao mấy ngày nay Yahoo yên tĩnh thế nhỉ?”

“Lại nữa rồi...” Sina chán ghét nhìn NetEase, “Em nói anh hoang tưởng cũng có chừng mực giùm em cái.”

“Em ngẫm lại xem...” NetEase vươn ngón tay đẩy quả đầu đang kê sát quá đáng của Sina, “Sau khi Google rời Trung Quốc thì bên Baidu cũng không có động tĩnh, rồi thì tin Yahoo tham gia vào mảng game online, rồi lời đồn Yahoo tăng cường bộ máy tìm kiếm nữa... Lúc trước Yahoo liên kết với Google thì bây giờ nó cũng có khả năng lập lại chuyện này với Baidu chứ nhỉ?”

Mọi người lặng yên một lúc. Sau đó...

“NetEase, anh đen tối quá rồi.” Sohu nói xong liền kéo ghế cách xa NetEase, “Sina, cậu nên nhanh chóng tránh xa tên này đi, anh biết cậu rất trong sáng, đừng để bị ô nhiễm.”

“Tôi thấy NetEase nói có lý nha~” Myfreshnet nghiêm túc, “Quan hệ lúc này giữa Yahoo và Google không được tốt cho lắm, cho nên Yahoo liên thủ với Baidu, kinh doanh thu được nhiều lợi nhuận hơn sẽ khiến Google tức giận. Hơn nữa cướp tiểu thụ cũng là tình tiết thường xuất hiện trong truyện, tiểu thụ thường dùng để bị người ta bắt cóc đó~”

Myfreshnet, suy nghĩ của cô có hơi quá đà rồi...

“Nói chung là chỉ có thể chờ Google trở về...” Myfreshnet quét mắt nhìn ba người trước mặt, sửng sốt: “Sao thiếu người rồi?! Tianya đâu?”

“Hừ, đừng có nhắc đến thằng ranh đó trước mặt tôi nữa!” NetEase nghe thấy cái tên này liền bực mình đánh vào không khí. “Hôm nay nó mà dám vác mặt đến tôi sẽ đá nó bay bẹp dí lên tường ngay.”

“Chuyện gì nữa vậy?” Myfreshnet càng hứng thú, muốn biết bước đầu tiên của “trở mặt thành thù” là như nào.

Sohu kể sơ về việc xảy ra đêm qua cho Myfreshnet, cuối cùng vẫn khó hiểu chèn thêm một câu: “Rốt cuộc là sao?”

“Cái này cũng nhìn không ra nữa hả? ! Vậy anh làm cách nào mà nhiều chuyện được hay vậy?!!” Myfreshnet nhảy dựng lên, tâm tình kích động, nói năng lộn xộn: “Cái bọn ngu ngốc này...!”

NetEase, Sina, Sohu đều bị dọa cứng người.

“Kia... Kia...” Myfreshnet vuốt vuốt tóc, sắp xếp lại tư tưởng: “Đầu tiên, đêm qua Tianya cực kỳ hung hãn, đúng không?”

“Đúng.” NetEase vẫn còn hận đến ngứa chân ngứa tay.

“Sau đó, hần không chỉ phát hỏa với NetEase mà còn khó chịu với Sohu nữa đúng không?”

“Ồ, tôi cũng không biết sao nó biến thành vậy nữa.”

“Sao lại không?! Một kẻ là người trong lòng của người kia, một kẻ là người nhiều chuyện muốn moi móc thông tin của người kia, Tianya sao có thể không tức giận được?! Hắn là ghen đó, ghen đó! !”

“Người trong lòng...” Sắc mặt Sina lập tức đen kịt, “Hắn... thích NetEase hả?”

“Không phải không phải...” Sohu bắt đầu phản ứng, “Đứa Myfreshnet đang nói... là Mop, là Mop đó!”

“Không sai!” Myfreshnet kêu to, “Tianya cho tới bây giờ đều luôn bình tĩnh kinh khủng... Đừng một cái lại kích động như thế, ngay cả tôi cũng thấy không thích hợp nữa! Cuối cùng vẫn không thể che giấu được tâm tình của mình rồi kìa... Oa ha ha ha ha... Quả nhiên, IQ của những kẻ rơi vào biển tình đều tự động tuột về 0 hết trơn...”

“Tôi nói này...” NetEase nhớ đến các loại tình tiết giữa Tianya và Mop, cười đến xấu xa con ma. “Thật đúng là khó hiểu mà. Không được, phải đòi nó trả phí tổn thất tinh thần mới được.”

“Phải cái đầu ấy, anh là oán phụ hả? ! Chuyện này là lỗi của anh đó!” Sohu nói thẳng không chút lưu tình.

“Sao lại dính đến tôi? !”

“Nếu Mop không thích anh thì làm gì có chuyện này xảy ra? Tên vô lại nhà anh rốt cuộc đã hại đời bao nhiêu thiếu nam thiếu nữ nhà lành rồi hả?! Anh là thằng khốn kiếp... !” Nói đến cuối cùng, Sohu bật khóc nức nở, khiến NetEase vốn bị mắng thê thảm lại thêm bối rối.

“Thôi...” Sina nhún nhún vai, “Thông cảm cho thím ấy sống ngần ấy năm mà vẫn còn chán đơn gối chiếu, anh cứ để Sohu thím ấy rít gào một lần cho thoả đi.”

“Vì sao? Vì saoooo?! ! !” Sohu gào to nắm áo NetEase. NetEase và Sina cùng mang gương mặt bất lực, chỉ có thể mặc gã lắc tới lắc lui.

“...” Myfreshnet không nói gì. May là điện thoại di động vang lên. Tiếng kêu gào của Sohu thật đáng sợ mà.

“A lô ~ Ồ, Google!”

Ba người còn lại dừng động tác.

“Anh đã trở lại rồi sao? Ồ? ... Cái này... cái này ấy à... Ồi, nói chung thì không phải một hai câu là có thể nói rõ được. Nói chung thì... anh hãy đến quán cà phê của Sohu đi đã, còn tình huống cụ thể thì... Gì chứ? Ê? Ê, Google...”

“Nó cúp máy rồi hả?” NetEase gạt tay Sohu ra.

“Ừm. Đầu dây bên kia ồn ào quá, hình như có người bên cạnh hắn nói gì đó, cơ mà hắn vẫn không để ý tới, tôi nghĩ hắn chắc chắn đã bị lời nói đó kích động rồi.”

Nhưng cuối cùng là nói cái gì thế nhỉ... Myfreshnet vội vã mở máy tính xem lướt qua các trang mạng. Nếu như là chuyện về internet, nhất định sẽ có tin đầu đề. NetEase, Sohu, Sina, Ya...

“Tin độc quyền mới nhất từ Yahoo: Yahoo chính thức bắt tay Baidu, thế giới mạng lại dậy sóng.”

...

Bốn người nhìn chằm chằm màn hình lâu thật lâu mới bắt đầu phản ứng. NetEase ho khan một tiếng: “Tiêu đề chuẩn quá. Nửa câu đầu ý vị thâm trường, nửa câu sau vừa vắn nói rằng những ngày tháng tốt đẹp sắp sửa kết thúc. Thật là bội phục, bội phục.”

Sohu cười gượng: “Khá khen cho một tiêu đề có thể làm anh bội phục... Tôi không lời nào để nói.”

Sina thì im lặng. Lòng vô cùng ước ao có được bản lĩnh đăng tin như Yahoo, chỉ là sợ nói ra lại bị chúng nó giận chúng nó ném đá, nên không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng.

Myfreshnet thì thích thú xem kịch vui. Còn đầu trường thương nghiệp người chết ta sống của bọn kia thì... đến lúc đó chỉ cần đổi kênh là được... ha ha ha...

42. Chương 42

Trợ lý đi phía sau cách Google vài bước, né tránh dòng người chen chúc nơi sân bay. Rất nhanh, Google đã biến mất khỏi tầm mắt anh ta.

Thiệt tình... Vất vả và đợi tới trưa, trợ lý quan sát bốn phía một cách vô mục đích. Nhìn dáng của Sếp xem, đừng nói là định đi thanh toán bữa nào nha.

.

.

“Xin chào các bạn và các phóng viên. Sau đây, ngài Yahoo sẽ nói rõ cho quý vị công việc hợp tác lần này.”

Yahoo đi lên đón lấy micro từ người dẫn chương trình rồi từ tốn phát biểu, còn Baidu ngồi cạnh có chút khó xử. Cậu hoàn toàn không ngờ rằng Yahoo lại công bố chuyện hợp tác này hoành tráng như vậy, Baidu vẫn cảm thấy do dự dù đã hạ quyết tâm trở nên mạnh mẽ hơn.

“... Vậy nên, việc hợp tác với Baidu có thể nói là kết quả thúc đẩy từ ba yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Đúng không nào?” Yahoo nói đến cuối liền quay qua cười với Baidu, tiện tay đưa microphone.

“A? Vâng, đúng vậy...” Baidu cười áy náy với Yahoo, cậu lại thất thần nữa rồi. Yahoo chỉ nhẹ nhàng gạt bảo không sao. Tiếp theo là phần phỏng vấn của các phóng viên.

“Thưa ngài Yahoo, về phương diện tìm kiếm trên mạng lúc trước, ngài vẫn duy trì quan hệ hợp tác với Google, nhưng vì sao lúc này lại đề xuất hợp tác với Baidu? Chẳng lẽ hợp tác giữa ngài với Google xuất hiện vấn đề sao?”

“Google là một cộng sự tốt, ” Yahoo đeo lên gương mặt vẻ tươi cười, “Sự hợp tác giữa tôi và anh ấy cũng vô cùng tốt đẹp. Đến nỗi lần hợp tác này với Baidu...” Yahoo quay đầu nhìn về Baidu, vươn tay trái, như là muốn ôm lấy cậu: “Là kết quả sau khi tôi cân nhắc thật lâu đấy.”

“Xin ngài nói rõ một chút được không ạ?”

“Nếu như Google là ông trùm trong lĩnh vực tìm kiếm, thì Baidu bắt quá chỉ là tên nhóc mới ra đời mà thôi.” Yahoo làm mặt quỷ với Baidu rồi nói: “Cậu đừng giận nhé”, tiếng cười bên dưới nhất thời nổi lên. “Thế nhưng Baidu vừa trưởng thành đã thể hiện ra tiềm năng vượt trội. Tôi muốn nắm lấy cơ hội lần này, cùng với Baidu, cố gắng đưa công ty của mình ngày một mở rộng và phát triển.”

“Vậy thì ngài Baidu, ngài nghĩ thế nào về quan hệ cạnh tranh giữa ngài và Google?” Lại có nhà báo đặt câu hỏi.

Có lẽ là do nhiệm phải lời nói dạt dào tình cảm của Yahoo, Baidu thoáng thả lỏng bờ môi căng cứng. Tuy vẫn chưa quen với dáng vẻ “không vui không buồn” này, nhưng đây là con đường phải đi qua để lại quá khứ sau lưng —Baidu nghĩ vậy, kiên định cất tiếng, nói rõ từng chữ trước giới truyền thông:

“Tôi rất hy vọng được cạnh tranh cùng ngài Google, đồng thời, tôi cũng sẽ không để mình rơi vào thế hạ phong.”

Baidu ra khỏi phòng họp báo mang theo cơn uể oải tốt độ. Đầu óc cậu rối mù, không cách nào phân biệt rõ phương hướng, chỉ máy móc nương theo dòng người đi về phía trước.

Rời khỏi cửa khách sạn, gió lạnh buốt xương thoáng lừa vào đầu, khiến Baidu tỉnh lại không ít. Muốn tạm biệt Yahoo, nhưng phát hiện kẻ đã lôi mình đến giờ không biết đã đi đâu, đã không còn thấy bóng dáng.

Một mình một người rong ruổi dưới vòm trời hiu quạnh mịt mờ, cậu chợt cảm thấy trái tim mình đã bị hư vô đào trống rỗng một mảng.

Mình... đến tận cùng đang làm gì thế này?

Người kia chỉ là rời đi mà thôi, đâu cần bị ảnh hưởng lớn đến như vậy chứ?

Không, không phải như thế. Baidu nhủ thầm. Mình muốn thay đổi, để trở thành một người mạnh mẽ hơn, vì vậy mới thay đổi. Không liên quan đến hắn.

Chỉ là... đeo chiếc mặt nạ bằng giá này thật mệt mỏi.

“Vâng, xin mời người kế tiếp.”

Đưa tay đón lấy, là một ly hồng trà. Baidu quay đầu, vừa lúc bắt gặp dáng cười ôn hoà của Yahoo: “Trông cậu mệt chưa kìa, có cần tôi đưa về nhà không?”

“Không, không cần.” Hoang mang từ chối, Baidu bỗng thấy mình đóng kịch dở tệ.

Cầm ly đồ uống nhưng không hề mở ra, Baidu không chút do dự tạm biệt Yahoo: “Về trước nhé.” Bóng dáng xoay người nhanh chóng rời đi khiến Yahoo nhú mày.

Biểu cảm này... Cậu là đang trốn tránh sao? Yahoo suy nghĩ. Nhưng tôi sẽ không để cậu chạy thoát đâu.

Con mắt vô thức lia nhanh bốn phía, kẻ đứng lặng nhìn từ lâu rốt cuộc cũng rơi vào tầm mắt Yahoo. Nhìn vẻ hờn hển hiềm thấy của hắn, lòng Yahoo dâng lên một cảm giác thật yomost. Đang định tiến lên nói móc hắn vài câu, nhưng không đề phòng được động tác bất ngờ của hắn.

Google vùng vẫy, đánh trúng ngay vào ngực phải Yahoo. Yahoo kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức nhin đau, trở tay tấn công.

.
.

Một giờ sau khi tin nóng xuất hiện, Yahoo và Baidu tổ chức họp báo công bố việc hợp tác của hai bên. Những người không đến kịp đến khi buổi họp kết thúc, đành quay trở về. Ngày mai giới internet sẽ tan vỡ thì thế nào? Sáng nay có rượu sáng nay say — Được rồi, những lời này không thích hợp để ghi ở đây, bắt quá cảm giác của mọi người không khác gì tận thế cho cho lắm.

Myfreshnet cuộn trên sofa mà xem TV trực tiếp, thờ dài tắt TV. Cô quyết định đêm nay phải tỉnh táo một chút. Sự tình hiện tại đã hoàn toàn vượt qua dự đoán của cô, cô cần phải chỉnh đốn lại suy nghĩ một chút, rồi nhân tiện nghĩ ra đối sách sau này. Lỡ như Google khai chiến với Yahoo và Baidu, mình chắc chắn sẽ về phe Google... chỉ là — việc này có ý nghĩa không?

Sao quả tạ ời là sao quả tạ... Myfreshnet chỉ cảm thấy đau bụng, lâu rồi chưa gặp phải thể loại thích ăn đấm như Yahoo. Myfreshnet định thầm sẽ kêu gọi những hủ nữ ủng hộ Google x Baidu, phải ăn tươi nuốt sống kẻ làm loạn kia cho hả giận mới được. Khoan đã... Chờ một chút.

Hủ nữ... ôi chào?

Myfreshnet vọt tới trước máy tính, nhập địa chỉ vào, chọn chuyên mục, nhập từ khoá, ấn OK —

.
.

Sina và NetEase xem tin trực tiếp từ TV, không hẹn mà cùng thờ dài. Sau đó, phản xạ đầu tiên của NetEase là: “Không ngờ tâm linh tương thông của cục cứng và anh đã đạt tới cảnh giới này rồi... Anh thật là hạnh phúc...”

“Đi chết đi!” Sina trừng NetEase, bây giờ đã là lúc nào rồi mà còn giỡn mặt nữa. “Về vô cảm của Baidu là sao? Em thấy nó không ổn chút nào.”

“Có quỷ mới biết.” NetEase gác chân lên bàn trà, “Đừng bảo là thằng bé nghĩ Google sẽ không bao giờ quay lại nữa nên đột biến tính tình đi à nha...”

“Ồ, lại nói... Lẽ nào bọn mình chưa nói cho nó biết Google đã quay lại rồi sao?” Sina mờ mịt, “Lẽ nào bọn mình thực sự chưa nói cho nó?”

“Hình như chưa...” NetEase thờ ơ, chẳng chút nào nhận thấy đây là nguyên nhân khiến Baidu đột biến.

“Vậy anh chuẩn bị biện pháp trả đũa chưa thế? Bị Yahoo quấy nhiễu như vậy, giới mạng phỏng chừng sắp sập rồi... Huống hồ Yahoo còn thề son sắt muốn tiến quân vào ngành công nghiệp trò chơi nữa.”

“Hừ, anh mà sợ nó à...” NetEase thật sự không ngại đến tột cùng có bao nhiêu người muốn cướp miếng bánh béo bở của gã. “Lần này nhất định sẽ có bão tố rất lớn, nhưng Yahoo nó đâu có chịu cân nhắc đến kiểu hành động tùy tiện thiếu kế hoạch như thế này đâu, đảng nào cũng thua thôi.”

“Sao anh chắc vậy?” Sina khó hiểu.

“Chuyện cũ ấy mà.” NetEase từ tốn nói, “Vận mệnh của một trang web không chỉ nằm trong tay những người như chúng ta, mà còn phải chú ý đến phản ứng của cộng đồng mạng nữa. Ví như chế độ đăng bài mới đưa ra của Baidu không được ưa chuộng, nên gặp phải việc nổ bar là chuyện bình thường. Vận hành một trang web còn phải có cái tâm suy nghĩ cho người dùng nữa.”

“Không thể tưởng tượng được những lời này là từ ‘Dâm môi’ như anh thốt ra...” Ánh mắt trêu chọc của Sina bắn xuyên qua tròng kính.

Bàn tay vốn nằm im của NetEase đã sớm quẩn quít ở hông Sina. “Ủ ôi... Hình tượng của anh trong lòng em thối nát đến vậy sao... Thôi, anh đây phải làm chút chuyện cho xứng với cái danh ‘Dâm môi’ mới được...”

“Này! NetEase, anh bỏ móng vuốt ra cho em! !”

“Ồ? Chuyện gì vậy nhỉ... Âm thanh gì thế nhỉ... Anh không nghe thấy gì hết nha...”

43. Chương 43

“Lập cập lập cập lập cập...”

Myfreshnet quần áo đầu tóc hoàn tất đi ra cửa, bị gió lạnh thổi qua biến thành đá.

“Khí trời sao mà lạnh thế này...” Nhìn những quầng mây đen trên đầu, nghĩ đến việc hai ngày nữa là đến Giáng sinh, Myfreshnet không nói gì. Tối hôm qua bàn bạc phương án giải quyết tình trạng của Google Baidu với đám bạn trên mạng, thế nhưng hội hủ nữ tám tới tám lui rồi lạc đề hồi nào không biết, kết quả bỏ cả đêm mà không nghĩ ra được biện pháp nào hết. Sau khi tạm biệt một bầy mắt gấu mèo online lưu luyến không rời, Myfreshnet nhận được điện thoại từ Sina.

“Sao vậy, bên Google có động tĩnh rồi hả?”

“Ừ, cô tới đây mau lên.”

Thế là Myfreshnet rời nhà mà không hề chớp mắt. Suýt nữa thì ngủ quên trên taxi, cũng may lúc đến công ty Sina, đã có người chờ cô bên ngoài.

“Sao cô... Mất đồ hoe vậy?!” Myfreshnet, bộ thức suốt đêm hả gái? !” Sohu ngạc nhiên nói không thành lời.

Myfreshnet xoa xoa mắt. Gió lạnh quả nhiên giúp thanh tỉnh cả người mà. “Lạ lắm hả?”

“Cày game à??”

“Dĩ nhiên là không phải...” Cô theo Sohu vào cao ốc. Ngay cả thời gian đọc truyện tôi cũng không có, còn cày game cái gì.

“Chút nữa có thấy Sina thì ngàn vạn lần miễn nhắc tới NetEase nha...” Trong thang máy, Sohu nói với Myfreshnet, nét mặt nghiêm túc hiếm thấy. Myfreshnet mơ hồ: “Vì sao?”

“NetEase mất tích từ hôm trước rồi.” Về nghiêm túc của Sohu càng khiến Myfreshnet hoảng sợ, thật không quen với kiểu mặt này của gã...

“Gã đi đâu thế?”

“Biết thì đã đâu nói mất tích làm chi...” Sohu khoát khoát tay, “Nói chung bây giờ Sina cực kì nôn nóng, có chết cũng đừng kích động nó nha. Nhớ nha.”

Sohu đã bắt đầu cảm giác được lực công kích cường đại bên trong cái từ “Hủ nữ” này như thế nào rồi. Nếu Myfreshnet cứ dùng kiểu YY vô hạn như đối với Google x Baidu... Sina mà bạo phát lên thì kinh khủng lắm, gã không muốn thấy tí nào đâu.

“Biết rồi, biết rồi.” Myfreshnet nhìn dạng vẻ Sohu, cảm thấy việc này cũng khá nghiêm trọng, hướng hồ giọng của Sina qua điện thoại cũng có chút không ổn, phải thu lại ham muốn nhiều chuyện, im lặng theo Sohu bằng qua dây phòng làm việc ngoằn ngoèo, cuối cùng đến phòng của Sina.

“Đêm qua Google thấy Yahoo rồi.”

Vẫn như bình thường: Âu phục cẩn thận, kính mắt sáng loáng, nhìn không ra biểu cảm. Myfreshnet bắt đầu nghĩ có phải Sohu đang làm quá hay không. Thằng nhóc kia không phải đang trò chuyện rất bình thường sao...

“Sao mò tin hay thế?” Myfreshnet tiếp lời.

“Google gọi điện cho Tianya mà.” Tianya gần đây cũng hơi kì lạ, một mực trốn tránh không lộ đầu ra. “Tianya bảo có việc, không rảnh đến, cho nên kể sự tình cho tôi nghe.”

“À... Là vậy à...” Myfreshnet cố nhấn nhay, cuối cùng cũng không nói ra cái tên “NetEase”. Chỉ là do không thể nói nên lòng buồn bực khôn cùng.

“Cái kia... Tôi không hiểu...” Myfreshnet giơ tay lên như học sinh chăm ngoan, “Cơ mà cử động lần này của Yahoo ảnh hưởng đến mọi người lớn đến thế sao?”

“Đúng vậy. Yahoo tuyên bố hành động trên toàn bộ lĩnh vực như vậy, trên thực tế là hạ chiến thư với các website của chúng ta đây.”

Nhìn Myfreshnet vẫn đang khó tin, Sina tiếp tục bổ sung.

“Từng trang web đều có đặc điểm của riêng mình, chẳng hạn như chuyên môn của Sina là thông tin – tin tức, còn Tencent thì chú trọng trò chơi và trò chuyện online. Thế nhưng bây giờ Yahoo lại muốn gom lại hết đặc điểm của các trang web khác, liên thủ với Baidu chỉ là bước đầu tiên của hấn mà thôi. Động thái tiếp theo chắc chắn sẽ rất lớn đây.”

“Đúng vậy.” Sohu bên cạnh vội tiếp lời, “Không phải có tin nói rằng Yahoo muốn vào ngành công nghiệp game online, trực tiếp uy hiếp Net...”

Myfreshnet tức giận trừng Sohu đang vội che miệng lại: Thím mới tài lanh đó! Còn phiền hơn chị em phụ nữ nữa!!

Quái lạ chính là Sina cứ nhiên không phản ứng, thậm chí chưa từng liếc nhìn Sohu. “Bây giờ có tính liên lạc với Google không?”

Myfreshnet lắc đầu: “Tên Google kia luôn luôn tự mình giải quyết, nếu chúng ta xen vào sẽ khiến hấn cực kì mất hứng đấy. Đứng một bên xem là được rồi.”

“Thật không có vấn đề gì sao?” Sina nhíu mày, “Lần này không chỉ có là bọn hấn phân tranh mà còn có dính đến chúng ta nữa đó.” Cứ buông tay mặc kệ như thế này thì...

“Yên tâm đi.” Myfreshnet cười tự tin, “Dù sao Google cũng đến từ nước Mỹ. Chủ nghĩa anh hùng cá nhân của Mỹ... Nói chung là nhất định không sao đâu!”

.

.

Mơ màng mở mắt, trong phòng có chút tối tăm. Đang tự hỏi thì đầu nhức như bưng, chẳng lẽ là do lâu rồi chưa bôi dầu bôi trơn?

Xời, mình đâu phải người máy đâu. Sau khi khinh bỉ mình một cái, đầu óc NetEase tỉnh lại không ít. Rèm cửa sổ hầu như ngăn hết ánh sáng, bất quá vẫn có thể mờ mờ nhìn ra hình dạng đồ đạc trong phòng. Đường như mình chưa từng đến căn phòng này thì phải. Vậy đây là đâu?

Chờ một chút, trong lòng hình như có người.

NetEase chậm rãi cúi đầu, nhìn con người nhỏ nhỏ cuộn mình ngủ ngon lành trước mắt, đại não như bị sét đánh.

Thế này... Thế này là thế nào?

Đưa tay đẩy mạnh tên nhóc đang ngái ngủ: “Mop, em ngồi dậy cho anh!”

Lâu lâu vài câu rồi định ngủ tiếp, Mop chợt cảm thấy lạnh lẽo, muốn kéo chăn lên nhưng kiểu nào cũng không kéo được, đành mở mắt ra: “... Net... NetEase? !”

Cậu lập tức giật lấy tấm chăn che lấy người từ NetEase đang hoá đá, đôi mắt sợ hãi cùng mê man nhìn NetEase rồi hợp một ngụm khí lạnh. Biểu cảm này quá vô tội, nhìn vào cũng đủ thấy cậu chẳng biết gì hết...

Đứng dậy nhảy xuống sàng, nhẹ nhàng xốc chăn lên—— không dám làm Mop sợ hãi —— vết tích trên tấm trải giường khiến cho NetEase kích động, lần đầu tiên từ trước đến nay.

Ôm đầu gối bên giường, NetEase suy sụp đến chết: Sao vậy nè? Vì sao lại như vậy chứ?

Mop nhẹ nhàng huých vai NetEase: “NetEase, sao vậy...?”

NetEase quay đầu lại, trong mắt hiện lên vẻ yếu ớt vốn chưa từng xuất hiện. Trầm mặc hồi lâu, Mop nắm chặt góc chăn khiến các ngón tay trở nên trắng bệch. “Anh...”

Anh nói một câu đi mà.

Cuối cùng NetEase ngẩng đầu, như đã hạ quyết tâm, như một đi không trở lại: “Mop ... Đừng lo lắng, anh sẽ chịu trách nhiệm với em.”

Mop rõ ràng sửng sốt. Đây là... Lẽ nào... NetEase...

Đây là minh chứng của việc... NetEase đã tiếp nhận mình rồi sao?

44. Chương 44

Giáng sinh đến gần, không khí trên đường phố ngày càng nhộn nhịp háo hức. Tuy Giáng sinh không phải ngày lễ truyền thống của Trung Quốc, nhưng mấy năm gần đây, càng ngày càng nhiều người biết rằng vào ngày hai mươi lăm tháng mười hai ở phương Tây có một ông già râu bạc áo đỏ sẽ cưỡi xe tuần lộc bay khắp nơi để tặng quà cho trẻ em ngoan ngoãn. Huống hồ so với lễ tình nhân, Giáng sinh thích hợp hơn hẳn về khoản tụ tập vui chơi của mọi người.

Đúng vậy, có đôi khi ngày lễ kiểu này, chỉ là một cái cớ để tụ hội mà thôi.

“Thư mời dự tiệc á?”

“Vâng ạ. Bên trên có mời Sếp đến dự, thời gian là chiều tối ngày hai mươi bốn.”

“Ai gửi đến thế?”

“Là ngài Google ạ.”

“...”

Trợ lý nhìn Sohu, ánh mắt nhất thời .

“Rốt cuộc có nên đi hay không đây? Ồm... Nếu như có chút kịch để xem thì cũng đáng... Cơ mà chỉ số mạo hiểm hơi bị cao...”

Trợ lý không chút tâm tình nào để nghe Sohu diễn một tuồng Xuý Vân giả dại. “VẬY... thưa Sếp, tôi giúp ngài viết lịch công tác nhé.”

“Myfreshnet à, Google có gửi thiệp mời dự lễ Giáng sinh cho cô không?”

“Có a...”

“Sao lại xà rần như thế nhỉ?”

“Vừa nghĩ đến việc chứng kiến cái Hồng Môn Yến kia là tôi thấy sợ không muốn đi rồi...”

“Ôi! Nghe giọng buồn nôn quá! ! !”

“Đạo này bị chúng nó vờn qua vờn lại riết mệt quá, ngồi ở nhà viết văn dễ chịu hơn nhiều... Thật tình là không cách nào biết được suy nghĩ của đám trẻ manh động kia, không biết chúng sẽ còn diễn những trò gì nữa!”

“Nhưng nơi đó cũng thú vị mà, đúng không?”

Myfreshnet lẳng lặng nhìn hàng chữ trên màn hình máy. Không sai, chính là như vậy.

Sau khi được đồng đạo network cổ vũ rủ rê, Myfreshnet cố vực dậy ý chí chiến đấu lần nữa. Tốt lắm! Lần này cho dù chiến tranh hạt nhân có bùng nổ cũng sẽ không lùi bước!

Dù sao cũng chỉ là một buổi tiệc mà thôi, sao ai cũng bày ra tư thế lâm trận thế kia?

Có ba nguyên nhân:

1. Tiệc lần này là do Google tổ chức.

Lại nói, Google không thích tiệc tùng cho lắm, tuy rằng hẳn vẫn có thể chuyện trò vui vẻ cùng những người khác, nhưng nếu hẳn tự mình tổ chức tiệc mời người đến chuyện trò vui vẻ —— loại chuyện này có vẻ như rất khó tưởng tượng đấy nha. Khi Google đến Trung Quốc cũng không có tổ chức tiệc chào mừng, lý do cũng là đây.

2. Hẳn mời Yahoo.

Thù cũ thù mới, kình địch gặp lại. Chỉ tám chữ này thôi cũng đủ để biểu đạt tất cả ý nghĩa rồi.

3. Hẳn không mời Baidu.

Cái này... Thật sự là đoán không ra.

Cho dù là đến dự tiệc, cả đám đứa nào cũng căng thẳng hẳn ra, trông hoàn toàn nghiêm túc. Myfreshnet chỉnh tóc tai lại lần nữa, nhẹ giọng hỏi Sohu tay cầm ly rượu không ngừng run rẩy: “Này! Thím bị trúng gió hay sao mà run đến như vậy hả?”

“Tôi... Tôi có cảm giác cực kì xấu...” Giọng Sohu đúng chuẩn âm rung vibrato.

“Ế?”

“Buổi tối hôm nay... Giống như rất nhiều chuyện sẽ đụng độ với nhau... Ôi tôi không chịu nổi cảm giác này nữa đâu, tôi phải chuồn đây!” Nói xong, Sohu buông ly rượu định chạy trốn ra cửa sau.

“Anh chờ một chút xem ——” Myfreshnet muốn kéo gã, không ngờ lại có người xuất hiện bên cạnh Sohu:

“Anh làm cái gì vậy?!”

Đã lâu không gặp, Tianya huynh...

Sohu lập tức lệ nóng doanh tròng ôm cổ Tianya: “A a a...”

Myfreshnet đen mặt. Tianya lặng câm.

“NetEase với Sina đâu rồi?”

Không biết có phải ảo giác hay không, Myfreshnet cảm thấy Tianya vừa nghe đến tên ‘NetEase’ liền hiện ra một tia đắc ý trên mặt.

“Không biết nữa... hai người đó ở đâu nhỉ?” Tianya nhìn xung quanh, một bóng người chậm chậm đi đến chỗ bọn họ.

Myfreshnet đã bội phục đến cực điểm nụ cười trên gương mặt của người đang tiến đến kia. Không hề có bất kì vẻ uể oải nào, nét cười này của Google xuất phát từ sự tự tin sâu thẳm bên trong.

Chỉ là có chuyện cô vẫn chưa hiểu. “Google, vì sao không mời Baidu...Lẽ nào anh buông tha em nó rồi sao?”

“Dĩ nhiên là không.” Nụ cười ung dung của Google khiến Tianya và Sohu thấy lạnh cóng cả người. “Mọi người không đọc kĩ thư mời sao? Mỗi người đều có thể mang theo một người đến dự mà.”

“Ồ?” Không biết hẳn đang bày trò gì, chỉ nói như thế...

Bên cạnh truyền đến giọng nói bị đè thấp. “Nhìn kia, Yahoo kia.”

Google mời cả Yahoo sao? Myfreshnet lộ đầu dò xét. Không nhìn còn đỡ, nhìn rồi liền bị dọa đến phát ngốc luôn ——

“Yahoo, đã lâu không gặp!” Google tiến lên chủ động bắt chuyện.

“À...” Ngược lại, Yahoo trông rất cẩn thận, như sợ bị Google đùa giỡn: “Chào.”

Tiếp theo, Yahoo lướt mắt, sức nhớ tới gì đó: “Đúng rồi, tôi có dẫn bạn đến.”

“VẬY À?” Một tia lửa điện trong mắt Google phóng ra, dừng lại trên người bạn nhỏ đang im lặng vò tay áo vest không ngừng bên cạnh Yahoo, “Xin chào, Baidu.”

Tianya bên này nói nhỏ: “Lẽ nào Google biết Yahoo sẽ mang Baidu đến... cho nên mới không gửi thiệp mời Baidu?”

Myfreshnet lắc đầu: “Hoặc là nhân cơ hội này thử xem ‘tình bạn’ giữa Yahoo và Baidu đã đạt đến trình độ nào rồi chăng?”

“Còn có một khả năng nữa, ” Sohu dè dặt, “Google mất trí nhớ, quên Baidu rồi?”

“Không thể nào!” Tianya trợn mắt, “Anh không nghe thấy hẳn gọi tên Baidu lúc nãy sao?”

Myfreshnet xụi vai. Chắc Sohu bị nhiễm phim truyền hình nhiều quá rồi.

“Nói chung là không ngờ rằng Google anh lại mở tiệc đấy.” Yahoo khôi phục trạng thái bình thường, “Từ khi nào mà nhân rồi sinh nông nổi như này thế?”

“Chỉ là kế hoạch kinh doanh mà thôi.” Google nhẹ nhàng cười, nghiêng đầu hạ giọng bên tai Yahoo, “Giống cậu vậy đó.”

Gì cơ? Yahoo có chút là lạ, tên Google này...

Sao hẳn giống như thay đổi cả người vậy?

Baidu vẫn im lặng ngẩng đầu, nói với Yahoo: “Xin lỗi, có người bạn ở bên kia gọi, tôi qua đó một chút.”

“Ừ...” Yahoo thuận miệng trả lời. Kỳ quái thật, mình có nghe thấy tiếng gọi nào đâu.

Lúc đi qua Google, Baidu thoáng dừng chân. Google cảm giác thời gian như dừng lại, đầu bắt giắc quay về hướng ấy.

Chỉ tiếc là Baidu trầm mặc tiếp tục bước đi, không hề cho anh nhà bất cứ cơ hội nói chuyện nào.

Lướt qua nhau.

Hiện tại chỉ còn lại Google và Yahoo mặt đối mặt. Hai người cuối cùng lộ ra biểu cảm thích hợp. Lớp nguy trang vừa nãy có thể cho là một đẳng nói một nẻo cũng được, dù sao thì đó cũng chỉ là món rượu khai vị trước bữa tiệc mà thôi.

“Sao vậy... Google? Anh định thừa dịp các trang web khác chưa kịp động thủ mà ra tay với tôi à? Anh quản nhiều chuyện lắm rồi nha.”

“Một câu cuối cùng này cho cậu thôi...” Google tiến lên một bước, “Tham tâm bắt túc xà thôn tượng*, sắp chết đến nơi rồi đó, Yahoo.” (*Lòng người không đủ như rắn nuốt voi: Lòng tham của con người không bao giờ biết đủ, ý bảo tai vạ sắp ập đến.)

“Tôi không lo lắng cái này.” Yahoo mỉm cười, “Xây dựng website thường dừng lại ở một trình độ nhất định, như là trò chơi, chat messenger, tìm kiếm. Tôi chỉ là muốn trang web của mình tổng hợp lại tất cả lĩnh vực trên mà thôi.”

“Ý kiến hay đấy. Vậy là không cần quan tâm đến cảm nhận của các trang web khác trong suốt cả quá trình ư?” Google trả lời lại một cách mỉa mai, “Kết hợp web là tốt, thế nhưng việc này cùng với tranh giành thị trường của website người ta là hai chuyện hoàn toàn khác nhau đấy.”

“Anh có tư cách gì...” Yahoo chưa nói xong đã cảm nhận được một bàn tay trên vai mình, phải dừng lại mà quay đầu nhìn. Thành ra hẳn cũng không thấy được biểu cảm xem kịch vui trên gương mặt Google.

Ha... Vậy thì... tiếp theo đành nhờ anh rồi.

45. Chương 45

Bàn tay đặt trên vai Yahoo giống như nặng ngàn cân. Yahoo cảm giận xoay người, trợn mắt nhìn MSN vốn đã thề son sắt với hắn rằng ‘Tuyệt đối sẽ không đến sự kiện lần này’: “Tên khốn, anh có nhớ mình đã nói gì không hả?”

“Đương nhiên...” MSN cười cười, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ lo lắng, “Nếu như cậu đừng khăng khăng đòi cướp sinh ý của Tencent...”

“Ha!” Cười ngắn một tiếng, Yahoo thật sự là thua dưới tay người này. Không ngờ gã đó lại xem trọng người tình đến như vậy, cho dù hẳn chẳng thấy được thằng bé shota kia đáng yêu chỗ nào cả.

“Lúc đó để cho bọn tôi thu mua là được rồi, đỡ cho cậu phải vất vả công đến đây giờ này. Đúng không Yahoo?” Cánh tay MSN ấn mạnh xuống.

Yahoo thoát ra. Không đề cập tới thì tốt rồi, hai chữ ‘thu mua’ kia chính là cái gai đâm sâu trong lòng Yahoo. “Anh còn có mặt mũi để nhắc đến ư? Bây giờ tôi đang nghĩ cái tiết mục thu mua đó có phải là do hai người các anh hợp tác dàn dựng lên hay không đấy!”

‘Hai người các anh’ đương nhiên là chỉ Google và MSN. Đến lúc này, Yahoo cuối cùng cũng hiểu được, vì sao lúc bàn việc hợp tác với nhau Google lại đáp ứng một cách sáng khoái đến như vậy. “Đầu tiên là tổng công ty MSN của anh đột nhiên lên tiếng muốn thu mua công ty tôi, thế là buộc tôi phải hợp tác cùng Google, sau đó Google đá tôi qua một bên... Là như thế này sao? Hai người các anh...”

Google lắc đầu cắt lời Yahoo: “Bọn tôi đâu có bức cậu... Là do lúc đó cậu nâng giá mình lên khiến Microsoft từ bỏ nên mới tìm tôi hợp tác mà? Nếu như hạ giá mình xuống thì không phải đã không bị bọn tôi lừa sao?”

Cái thằng này... Yahoo đã tức đến độ nói không ra lời. “Anh lừa người khác rõ ràng mà còn nói năng hùng hồn...”

“Đỡ hơn cậu bị hoang tưởng.” MSN vỗ vỗ vai Yahoo. “Yahoo à, cậu cứ như thích bị đâm chọt ấy. Hiểu tôi nói gì không?”

“Tôi ghét quan tâm.” Yahoo hung hăng bước qua MSN, bỏ đi một mạch không quay đầu lại. Cách bỏ chạy thật chặt vật quá đi thôi.

Nhìn bóng Yahoo, rồi nhìn Baidu phía xa xa, MSN nhún nhún vai, vẻ mặt vô tội: “Sao thế nhỉ? Hắn bỏ mặc người mình dẫn theo luôn à?”

“A...” Google mỉm cười nâng ly rượu, “Như vậy chưa đủ sao?”

Sohu vừa nhìn Baidu đang đi tới chỗ bọn họ, vừa nhỏ giọng hỏi: “Sao rồi, sao rồi, sao rồi...?”

“Ui da thím phiền phức quá đi... !” Myfreshnet ngó ngó xung quanh bàn tiệc buffet rồi nhét nguyên xâu sa lát chanh vào cái miệng bà tám. Giống như phản ứng của đa số, Sohu ôm miệng chạy về phía WC.

Baidu vừa lúc đi tới trước mặt Myfreshnet và Tianya.

“Sohu bị gì vậy?”

Tuy rằng vẫn dùng câu nói bình thường để hỏi, thế nhưng hiệu quả sau khi Baidu tận lực hạ giọng tạo thành một hiệu ứng trầm thấp vẫn khiến Myfreshnet hoảng hốt, cô cảm thấy Baidu như đã quá độ từ tầng lớp tiểu thụ rồi. Tianya cạnh bên nghe tiếng cũng kinh ngạc nhảy dựng.

“À... Không có gì đâu, gã ăn nhầm món mình ghét ấy mà.” Myfreshnet hời hợt cho qua. “Đúng rồi, cậu có thấy NetEase, Sina với cả Mop ở đâu không?”

Myfreshnet chỉ không muốn tạo thành một cục diện ba người không ai có gì để nói, nhưng không nghĩ tới Baidu thực sự trả lời: “Hôm nay bọn họ đều không tới được.”

“Thế á?” Bản năng Myfreshnet đánh hơi ra điểm không ổn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hình như là mấy hôm trước, NetEase và Mop ngủ chung một giường. Sau đó NetEase nói kiểu chú rể rằng gã sẽ chịu trách nhiệm với Mop, cho nên Sina với NetEase đã triệt để gỡ mặt.”

Myfreshnet trợn mắt há hốc mồm mà nghe. Không phải là do nội dung chấn động như thế nào, mà do người kể là Baidu khiến cô kinh hoàng. Lúc trước Google đã nói với cô một lần, nói cái gì mà Baidu bị đam mỹ doạ chết khiếp, còn trách móc chị em hủ nữ làm hỏng mắt tổng thụ của hần, khiến hần khó chịu bấy lâu nay...

Nhưng mà... nhưng mà bây giờ... đối với một Baidu kể chuyện lưu loát không hề chớp mắt như thế, Myfreshnet bắt đầu hoài nghi sức phán đoán của chính mình: Google, đối mặt với Baidu như vậy, có thật là anh sẽ không có vấn đề gì chứ?

Tianya liều mạng lắc vai Baidu: “Cậu... Vừa nói cái gì?”

Baidu giãy không xong, đành để mặc Tianya phát rồ: “Anh không biết ư?”

Về khó tin cùng biểu cảm bị lừa gạt của cậu nhà chứng tỏ Tianya không hề biết gì hết.

Myfreshnet đứng tư lự một bên, lẽ nào NetEase là kiểu người vì ngủ chung giường với kẻ khác mà vứt bỏ Sina sao? Hần là không phải vậy đâu. Vậy thì... Chuyện thật sự là thế sao?

Nhưng NetEase nổi tiếng đào hoa, số người biết cũng không phải một người hai người, sao gã lại cố chấp đòi phụ trách Mop thế kia? Sao không phụ trách luôn đám trai gái trước kia luôn đi?

Vậy với vẻ mặt hiện tại của Tianya... chắc hần không biết chuyện Mop với NetEase rồi. Ôi, cứ tưởng đồ ăn đã tới tay, thế nhưng cuối cùng lại phát hiện mình đã bị lừa. Tianya, tôi chia buồn với anh nhé.

Ba người yên lặng một hồi lâu, không một ai lên tiếng.

Google nhìn bóng dáng xa xa đang đứng chung với Myfreshnet và Tianya, bắt giác giờ ly rượu lên uống một ngụm.

“Uống mừng sớm vậy?” MSN kề bên cười nhạo hần, “Nên suy nghĩ tới việc thằng Yahoo bị em chọc điên trả thù như thế nào vẫn tốt hơn đấy.”

“Không cần khổ não như thế đâu.” Google cười. “Hacker gì đó là nó hết dùng được nữa rồi. Huống hồ, quyền chủ động đang trên tay chúng ta. Có khi nó lại ngoan ngoãn buông tha đấy.”

“Chắc thế?” MSN hăng hái, “Rốt cuộc em định như thế nào? Nói nghe tí đi.”

“Chỉ cần làm cho nó mất ngủ là được.” Google vẫn để kế hoạch của mình kín bưng như cũ, nhưng MSN lại bình tĩnh đại ngộ. Gã biết Google muốn làm gì rồi.

“Chỉ là hiện tại có chút phiền phức. Sina bên kia...”

“Sao vậy?” MSN không ẩn tượng mây với tên này.

“Nghe nói là... Sina bảo với NetEase rằng sau này sẽ không đội trời chung này nọ với gã. Tóm lại, nếu như chúng ta liên hiệp với NetEase, nói không chừng Sina vì vậy sẽ về phe Yahoo mất.”

“Người này thật không trưởng thành gì cả...” MSN nhú chặt mi, “Sao có thể đơn giản nói ra mấy lời quyết liệt như vậy được...”

“Ha.” Đến phiên Google cười nhạo MSN. “Là ai vừa nghe Yahoo muốn cướp sinh ý của Tencent liền thẳng thừng bắt tay hợp tác với tôi thế nhỉ?”

MSN, thằng quỷ này dám khui chuyện ra. Bất quá gã rất tin tưởng rằng hai kẻ rơi vào bể tình kia chỉ là hai kẻ ngốc. Cơ mà đừng có lấy gã ra làm ví dụ chứ!

46. Chương 46

Buổi tiệc mau đến hồi kết. Cuối cùng Google vẫn không tiến tới trò chuyện với Baidu. Myfreshnet đi tới cửa chuẩn bị ra về, thuận miệng nói nhỏ với Google.

“Này, giọng điệu của tiểu thụ Baidu thật không bình thường tí nào. Lẽ nào thực sự biến thành tiểu công rồi ư?”

“...” Google đưa mắt nhìn Baidu đang đứng phía xa cùng Sohu, không nói gì.

Quên đi, mình không rảnh đâu mà quản mấy chuyện này. Myfreshnet nghĩ vậy bèn nhanh chóng rời đi.

Hôm sau, mấy trang web hình như đã hẹn trước với nhau, đều đưa lên trang chính một tiêu đề như nhau, chủ đề là một loạt hoạt động thương nghiệp sắp triển khai bởi Yahoo. Lời văn âm thầm mang hàm ý lo lắng rằng hành vi của Yahoo có khả năng dẫn đến lũng đoạn kinh tế. Sohu thậm chí còn kể ra toàn bộ kế hoạch kinh doanh của Yahoo, giống như đã có tính toán từ trước vậy.

Dân mạng vẫn chưa thoả mãn với chủ đề về hành động của Yahoo, thậm chí có thánh còn lên thẳng forum Yahoo lập thớt thảo luận, gần như đăng tất cả các bài tin về Yahoo lên trang Yahoo.

“Không cần phiền phức như vậy đâu.” Có kẻ nhắc nhở, “Theo tình huống hiện giờ thì chỉ cần dời chuyên đề của một mình Sina qua là được rồi.”

Sau khi suy ngẫm thì mọi người nhận ra đúng là thế. Thế là toàn bộ chiều sâu chiều rộng của các chuyên mục tin tức của Sina vượt lên cách xa các trang web khác. Tin tức của Sohu cứ thế mà sao chép từ bên đấy, có đầu tin còn liên kết với trang của Sina.

“Ngài Sohu, ngài thì cứ, mọi người cũng hiểu mà, có cần thiết phải lười đến mức dẫn link thẳng qua bên Sina luôn không? Thối nát đến thế là cùng...”

Ở phần phản hồi dưới mục tin tức của Sina, các post sỉ vả như thế còn rất nhiều.

“Ôi...” Sohu sờ sờ cái trán, “Tính sai có một chút thôi mà, với lại Sina cũng đâu có phản nản gì mình đâu...” Nghĩ tới đây đột nhiên cảm thấy mình có nên tìm Sina lặng mất tầm mấy ngày nay không, cơ mà nó ở đâu mới được chứ??

Nắn bóp ngón tay suy nghĩ một chút, hình như bây giờ vẫn có thể hỏi và có thể biết tung tích Sina đấy... Hình như...

“Tencent, nhóc biết giờ Sina ở đâu không??”

“Ở đây nè anh!”

“Ế? ! Là ở đâu? !”

“Ồ chung với em nè anh!”

Sao thấy càng ngày càng loạn quá vậy... “Bớt giỡn, mấy đứa đang ở đâu?”

“Văn phòng của Sina á!”

“... Gì? !”

.

“Google nhờ tôi chuyển lời cảm ơn đến cậu, hẳn vốn nghĩ rằng cậu sẽ không giúp đấy.” Trong phòng làm việc, Tencent ngồi cạnh bên MSN, một hồi ngẩng đầu nhìn Sina đối diện sau chiếc bàn, sau đó cúi đầu rồi loay hoay nghịch ngón tay của MSN.

“Có gì đâu mà cảm ơn?” Sina mặc Âu phục trắng thớm, tóc tai thẳng nếp, kính mắt loang loáng, mặt không biểu cảm.

“Cái này... E hèm...” MSN ho khan một tiếng không biết nói chuyện này thế nào, nhưng... “Ban đầu Google nghĩ sau khi cậu cùng với... NetEase trở mặt nhau nên sẽ không giúp, thành ra... Tóm lại là cảm ơn cậu thật nhiều nhé.”

Thứ làm MSN khó tưởng tượng chính là sau khi Sina nghe đến cái tên kia thì chẳng có phản ứng gì nhiều.

“Không phải kế hoạch liên thủ để đối phó Yahoo đã thương lượng tốt từ trước rồi sao...?” Sina nâng mắt kính, “Tôi chỉ dựa vào kế hoạch ban đầu mà tiến hành thôi, không cần cảm ơn đâu.”

Đúng vậy, kế hoạch ban đầu. Bằng không sao Sina, NetEase, Sohu, Tencent, Tianya, Mop có thể đồng tâm hiệp lực hại người từ từ mờ sáng như thế được... ?

MSN nhìn vẻ bình tĩnh tự nhiên của Sina, thấy không còn gì để nói. Người này... giọng điệu cứ nhắc lại thêm gương mặt lạnh lùng, tuy Baidu cũng muốn bày ra điệu bộ này, nhưng thằng bé căn bản không phải cục đá như này mà! Như vậy xem ra... Sina thật đúng là điển hình của ‘tâm tính như nước’.

MSN định mở miệng nói gì đó, điện thoại di động bỗng vang lên. Vội vội vàng vàng nói tiếng “Xin lỗi”, MSN đi khỏi văn phòng nghe điện thoại.

Tencent ngồi trên sofa chớp mắt mấy cái, trông có vẻ rất buồn chán. Vẻ mặt của Sina thoáng thả lỏng đôi chút. Cậu đứng lên đi tới rồi ngồi xuống cạnh Tencent: “Tencent, MSN vẫn luôn luôn bên cạnh nhóc ư?”

“Đúng vậy.” Nhóc ranh này... vừa nghe đến ba chữ kia liền tươi như hoa, thật không biết nó đang suy nghĩ cái gì nữa.

“... Sina à...” Tencent đột nhiên nhìn Sina chằm chằm, khiến cậu kinh ngạc nhảy dựng lên: “Sao vậy?”

“Anh thực sự không để ý tới NetEase sao??”

Bộ dạng Sina tựa như bị gì đó châm vào.

“Không phải anh không để ý tới anh, là do anh muốn đi chăm sóc người khác thôi.”

“Mop phải không anh? ?”

“... Ừ.”

“Vì sao thế ạ? ?”

“Mop cậu ấy...” Sina tựa hồ không phải tức giận, mà chỉ là rất bất đắc dĩ. “Lúc trước anh Mop đã từng bị... tổn thương, cho nên bị ám ảnh tâm lý. Lần này hoàn toàn là trách nhiệm của NetEase, vậy là...”

“Trông cậu thấu hiểu... NetEase ghê!” Ngoài cửa chợt truyền đến một giọng nói khác.

Bởi vì chờ thang máy quá chậm nên Sohu phải bò lên từ tầng một, rồi tê liệt té đùng ngay cửa ra vào, đằng sau là MSN cầm điện thoại di động nhìn chòng chọc vị khách không mời mà đến này.

“Nhưng mà... chuyện của Mop không phải là lý do để hai người đó bên nhau nha!” Sohu vất vả điều chỉnh hô hấp, có điều mặt vẫn tái mét, đây là cảnh giới của việc n năm lưỡi biếng lại đột ngột leo lầu nè.

“Anh cũng... biết ư?” Sina không tin cho lắm.

Sohu vẻ mặt thất bại: “Dù gì thì anh cũng mang tiếng là nhiều chuyện mà! Anh chỉ không nghĩ rằng chuyện giữa cậu với NetEase lại như thế, cho đến đêm qua nghe Baidu kể xong anh mới ngó ra được đó.”

“Rốt cuộc là sao vậy?” MSN cái hiểu cái không chen vào.

“Nhưng ... ngoại trừ như vậy thì còn có thể làm gì được nữa?” Sina cười nhạt, “Đều đã làm ra loại chuyện này rồi, tên vô lại đó không có lý do nào để trốn tránh trách nhiệm được cả.”

“Cậu nào tàn hả Sina? !” Sohu quát, “Cứ chấp tay tổng gã đi như vậy đó hả? Cậu có nghĩ tới tâm tư của NetEase không?”

“Gã có thể có tâm tư sao? Không phải gã đã nói chịu trách nhiệm với Mop trước rồi mới cho tôi biết sao? Nếu chính gã đã quyết định như vậy rồi thì còn tìm tôi làm gì? !”

“Nhưng cậu cũng không thể buông tay mặc kệ như vậy chứ? Cái gì cũng không thềm nói thì hiểu lầm của hai đứa sẽ càng chồng chất đó!”

“Lặp lại lần nữa nhé... Nếu gã đã quyết định như thế thì đừng có đổ chuyện lên đầu tôi! Làm như tôi rảnh hơi lắm nên nghĩ ra chuyện tuyệt giao với gã vậy, tôi không có liên quan!”

Sohu lần đầu tiên thấy trạng thái nổi bão của Sina, không khỏi há hốc. Tencent đã sớm chạy đến bên MSN mà nắm chặt tay gã. MSN bảo vệ Tencent, định qua loa tạm biệt Sina rồi mang Tencent rời đi.

Thật lâu sau tiếng thở dài, dáng vẻ Sina chợt trở nên uể oải: “Xin lỗi chuyện lúc nãy nhé. Xin mọi người về trước đi, tôi muốn ở lại một mình.”

.

.

Điện thoại reo lên một tiếng, đã bị Yahoo bắt máy: “Ai vậy?!”

“A a, thấy quà Giáng sinh thế nào...?” Giọng Google vô cùng nhân nhã, có thể nghe được âm thanh rung trời lở đất qua microphone, “Bọn tôi đang tổ chức sinh nhật cho nhân viên ở quán bar đây này. Sinh nhật của cả ba người luôn đấy, vui ghê... Yahoo cậu có muốn đến không?”

Người ta bảo, nếu bị khiêu khích quá nhiều, người bị khiêu khích sẽ bị đơ toàn tập, thật giống như chuyện đó không xảy ra với mình vậy. Yahoo hầu như muốn bóp nát ống nghe điện thoại, nhưng giọng lại lạnh lùng như gió bắc vi vu ngoài cửa sổ: “Cảm ơn nhiều nhé, Google, tôi sẽ không quên món quà này của anh đâu.”

“Yahoo, có thể nghe tôi nói một câu không?” Google bỗng trầm giọng.

“Nói.”

“Nếu cậu rảnh thì nên lên mạng xem chuyên đề với bình luận đi. Không thể cứ mãi xù lông như vậy, thỉnh thoảng mềm yếu một chút cũng không ai trách cậu đâu. Tổ ra mạnh mẽ hoài cũng chẳng ích gì đâu.”

Bên này Yahoo chưa kịp trả lời, Google đã vội nói tiếp: “Thôi tôi cúp máy đi thôi nể đây, muốn xem chuyên đề thì lên trang Sina còn bình luận thì tìm NetEase là được.” Thế là cúp điện thoại. Yahoo cầm ống nghe, ánh mắt phần hận chậm rãi nhìn về phía màn hình máy tính.

47. Chương 47: Phiên Ngoại: Đây Là Chuyện Cũ Nhắc Lại

“Năm nay người lại đông hơn một chút...” NetEase cố ý tìm một góc hẻo lánh ngồi xuống, bốn phía đều là thanh niên sắp thi triển tay chân gia nhập mạng lưới. Tuy gã chỉ dấn thân vào nghiệp và hiểu biết sớm hơn những người khác khoảng hai ba năm, nhưng hiện tại đã không còn mang dáng vẻ bon chen như ngày trước nữa. Hiện thực này khiến gã vẫn còn chút buồn bực.

“Đang suy nghĩ gì đó?!” Sohu ngồi cạnh căn ống hút, nói năng không rõ. “Không nghĩ mấy năm trước nhà cửa mạng mẽo vắng tanh như chùa Bà Đanh, giờ đột nhiên bắt đầu được hoan nghênh. Ha ha, dự là cạnh tranh sau này sẽ càng thêm khốc liệt a.”

“Vậy mà chú còn cười được.” NetEase cầm nín. Sohu đang ngó nghiêng lung tung bỗng đứng lên ngoắc ngoắc phía cửa chính: “Ê ê! Bên này bên này! !”

“Ai thế?” NetEase nhìn theo, vừa lúc thấy một chàng trai cũng tầm tuổi bọn họ đi tới.

“Giới thiệu với anh, NetEase...” Sohu kích động kéo chàng trai ngồi xuống. “Vị này chính là Sina, mấy ngày hôm trước mới quen đó. Sina, anh là NetEase đấy.”

Gì mà “Anh là NetEase” ... NetEase ngồi một bên khó chịu, dường có làm ra vẻ như anh với chú thân nhau lắm vậy.

Chàng trai tên Sina vậy mà chủ động vươn tay phải: “Có nghe Sohu kể về anh, xin chào.”

“A...” NetEase lập tức có cảm giác thụ sủng nhược kinh, cuống quýt bắt tay: “Xin chào.”

Trên mạng bảo rằng thông tin tin tức của Sina nổi tiếng trên khắp đại lục, ngày hôm nay lại gặp được ở đây...

Ba người tán gẫu quên cả trời đất ở một góc hội trường, bất tri bất giác một buổi chiều cứ như vậy mà trôi qua. Lúc cuộc gặp gỡ sắp kết thúc, NetEase và Sina đã như bạn già lâu năm không gặp, còn Sohu thì bị cho ăn bơ.

“Cho nên để xây dựng một website tốt, quan trọng nhất là phải hình thành đặc điểm của riêng mình. Nếu mù quáng chú ý đến mọi mặt thì ngược lại có thể khiến nó trở nên bình thường.”

“Nhưng chỉ chú ý đến bản thân như vậy cũng chưa đủ, phải quan tâm đến nhu cầu của người dùng nữa. Dù sao trang web là để cho người ta xem, cứ khăng khăng làm theo ý mình và không đáp ứng được yêu cầu của người dùng thì sớm muộn gì cũng bị vứt bỏ mà thôi.”

Sohu đứng phía sau nhìn hai đứa thao thao bất tuyệt, có khi còn tranh luận do bất đồng quan điểm, hai Sohu thấp tha thấp thỏm mà lo rằng chúng nó sẽ nhao nhao lên. May là hai bạn trẻ lập tức điều hoà lại một chút rồi tiếp tục thảo luận.

“Thật là... Bộ dạng thân mật kia trông thật đáng ghét quá đi...” Sohu không ghen, chỉ nghĩ lần đầu tiên gặp mặt còn chưa đến mấy tiếng mà hai đứa nó đã thân quen đến mức này... Quả đầu lăm chuyện của Sohu xoay tròn tròn, lúc này nên dùng từ nào để hình dung đây nhỉ ??

Nhưng đã đến đường lớn rồi, nháy mắt đã phải chia tay nhau ra về. NetEase không cùng đường với Sina và Sohu, tuy NetEase vẫn muốn trò chuyện tiếp với Sina, cơ mà đến cuối đường đành phải chào tạm biệt hai người kia, một mình đi về hướng đông.

Ha ha... NetEase dù hứng phải mấy đợt gió lạnh đến rút gân do chạy vội, nhưng lòng nóng như lửa đốt, vô cùng ấm áp. Không ngờ quen được Sina lại vui đến vậy, xem ra số mình hôm nay thật là tuyệt vời ông mặt trời...

Vừa mới rẽ qua góc đường đi vào ngõ nhỏ, NetEase chợt nghe thấy vài tiếng người. Gã cảm thấy có chút bất ngờ. Nhà cửa ở đây đã sắp bị phá dỡ và chuyển đi nơi khác rồi, hẳn là không có ai sống chứ nhỉ! Hôm nay sao lại... ?

“Này, sao thằng nhóc không phản ứng gì hết vậy...?”

“Bất tỉnh con mẹ nó rồi! Thôi khỏi quản nó đi. Dù sao thì hôm nay phê thật đấy.”

“Ha ha... Chuẩn đấy. Ôi kìa, nó tỉnh lại rồi kìa. Thằng nhóc kia, có biết chúng ta là ai không?”

“Đừng... Đừng đến đây!”

“Thật chẳng có chút tinh thần nào hết... Chúng ta làm lại lần nữa đi...”

“Thả ra... Buông tay ra! !”

NetEase nghe thấy không ổn, suy nghĩ một chút liền rời khỏi ngõ nhỏ, chạy ra tiện tay nhặt một mảnh kim loại trong thùng rác ngoài đường lớn rồi trở lại, nện xuống kẻ đầu tiên đang đứng.

Kẻ còn lại trợn mắt há hốc, vừa định chạy đi thì bị NetEase nắm cổ đập vào tường. Đến lần thứ ba thì tên khốn ấy đã hết còn biết trời trăng mây gió.

Cho đến lúc này NetEase mới dừng lại thở phào, sau đó liền phát hiện cậu nhóc ngồi phịch ở cạnh cửa, vẻ mặt kinh hoàng nhìn gã.

NetEase nghĩ cậu có thể chỉ chừng mười tám tuổi, vậy mà... Thở dài ngồi xổm xuống chỉnh lại quần áo giúp cậu, ngón tay vô tình đụng phải khuôn ngực trần trụi, cậu nhóc lập tức giống như bị điện giật cả người.

“Đã không sao rồi...” NetEase không thói quen an ủi người khác, nhưng với tình cảnh này thì không thể không lên tiếng được. Cởi áo khoác mình phủ lên người cậu, rồi cẩn cẩn dục dục ôm lấy cậu. Ừ... Sau đó, “Nhà cậu...”

Trong lòng cảm thấy nặng nề. Cúi đầu nhìn, cậu nhóc đã nhắm mắt lại, không biết đã ngất hay đã ngủ, cứ vậy mà ngã vào lòng gã.

Căn phòng vốn đã không lớn lại còn bừa bộn, thành ra khi điện thoại vang lên, NetEase đang dọn dẹp chồng sách báo, vừa dọn vừa cầu nguyện tiếng chuông đừng tắt trước khi mình tìm thấy điện thoại.

May ghê. NetEase bắt điện thoại: “Xin chào tôi là NetEase.”

“Tôi là Sina đây.”

“Ồ...” Chẳng hiểu vì sao NetEase cảm thấy trái tim đập liên hồi, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. “Xin hỏi có gì không...”

“Cũng không có gì...” Bên kia cũng bắt đầu ập a ập ứng. “À, định hỏi anh gần đây có thể...”

“Ấy...” NetEase đổi tay cầm ống nghe, “Gần đây sợ là không được rồi. Tôi bên này...” Nhìn nhìn phòng ngủ, lẽ nào nói rằng tối hôm qua nhặt được một thằng nhóc trên đường về nhà, cả đêm không ngủ mà chăm sóc sóc nó, nên bây giờ vẫn chưa thể thoát thân?

Vậy thì kỳ quá. NetEase quyết định tính lược một đoạn này. Bất quá gã không nghĩ tới Sina lại chủ động hỏi: “Anh bên kia có việc à?”

“...”

“Đây là cậu nhóc anh nhặt được hôm qua ư?” Nhẹ nhàng mở cửa phòng nhìn bên trong một chút, Sina lui ra, khẽ hỏi.

“Đúng vậy...” NetEase đau đầu, chắc mình bị điên rồi, tự nhiên nói địa chỉ nhà cho Sina biết, mặc dù nói chuyện rất ăn ý với nhau, nhưng mình vẫn chưa có thăm dò lai lịch của cậu ta, sao lại tin tưởng người ta như thế nhỉ...

“Anh đi ngủ một lúc đi. Để tôi trông cho.” Sina nhìn đôi mắt đầy tơ máu và gương mặt nhăn nhoe tiều tụy trước mắt, thở dài, “Anh coi vậy mà để tâm đến cậu nhóc này ghê.”

NetEase chẳng biết phải nói gì mới tốt. Nhưng khi Sina đề cập tới, cơn buồn ngủ liền kéo đến toàn thân. “Vậy thì đành nhờ cậu nhé...” Vừa nói xong, đầu không tự giác ngã về phía sau.

Ế... Sina đen mặt đỡ lấy quả đầu đang rơi tự do xuống mặt đất của NetEase, dùng hết sức dúi gã nằm xuống chiếc ghế sofa nho nhỏ. Giờ thì hay ho ra phết, mình hết chỗ để ngồi rồi. Nhìn gian nhà lung tung beng hết cả lên, Sina nhúu mày.

48. Chương 48

“Rồi sao? Rồi sao??” Myfreshnet ngồi nghe mê li, “Cậu nhóc đó hẳn là Mop đi! Oa ha ha ha... thì ra chuyện là như vậy... Thật không ngờ NetEase lại thuộc loại gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ đấy ...”

Người kể chuyện MSN nhìn Myfreshnet cười tà, khó hiểu vô cùng: “Tôi nói nè... Mop bị NetEase phát hiện trong tình trạng kia đấy. Cô... lẽ nào không có nghe thấy hả?”

“Bình thường như cân đường hộp sữa thôi...” Google tỏ ý bảo MSN cứ việc kể tiếp, “Hủ nữ chúng nó không có lương tâm ở phương diện này đâu.”

“Ồ.” MSN nhìn nhìn Myfreshnet, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn vì không có dắt Tencent theo. Sau này tuyệt đối không được để con bé này tiếp xúc Tencent, bằng không sẽ xảy ra chuyện mất...

“Sohu chỉ nói nhiều đó thôi.” MSN nhớ ngày đó trên đường cùng Sohu rời công ty Sina, Sohu kể về chuyện của gã. “Do được NetEase cứu, Mop luôn rất thích NetEase, cứ thế sau khi kết thúc việc học liền không chút do dự mà dấn thân vào giới internet.”

NetEase đã phát hiện tâm ý Mop từ lâu, chỉ là không cách nào tiếp thu, còn Sina thì không lên tiếng, thái độ mơ hồ. Quan hệ mập mờ của ba người vẫn kéo dài đến tận bây giờ.

“Nhưng chuyện hôm trước đã hoàn toàn đánh vỡ thế cân bằng ấy rồi.” Google suy tư, “Bất quá, NetEase vẫn chọn Mop sao?”

“A... Gã cảm thấy Mop dường như đáng thương hơn.”

Google thấy trên mặt Myfreshnet lộ ra dáng cười mỉa, hỏi cô: “Tìm ra được cách gì chưa, chị hủ?”

“Sai lầm ngu ngốc và thường gặp ấy mà.” Myfreshnet nói mà không lưu tình chút nào. Thật là, nhìn kiểu gì thì ba tên kia đều ngu ngốc, hơn nữa lại còn siêu cấp ngu ngốc.

“Lại nói tiếp, mấy ngày nay yên tĩnh hơn hẳn nha.” MSN chuyển chủ đề. “Ngoại trừ NetEase bên này, Yahoo với Baidu cũng không thấy tin gì. À mà này, Baidu bị cuốn vào cuồng phong luôn rồi à... ?”

“Ồi chào?” Dạo này Myfreshnet bận sửa chữa trạm kết nối, căn bản không rảnh bận tâm những chuyện khác. Lần đầu nghe tin tức như thế thật bất ngờ.

Tình huống chi tiết thì chỉ sợ rằng ngoại trừ Baidu ra thì chẳng ai hiểu được... Myfreshnet cảm thấy Google mặc dù hơi lo lắng, nhưng trông cũng không muốn nói về chuyện này, thế là cô và MSN không hẹn mà cùng chọn cách im lặng. Nhưng thật ra hình ảnh hai người bạn tốt sờ sờ mũi tìm chủ đề khác lại khiến Google thấy thú vị, thế là nói ra tin tức vừa mới nhận được cách đây không lâu, điều tiết bầu không khí: “Thư kí vừa nói cho tôi biết, hợp tác giữa Yahoo và Baidu đã âm thầm bị huỷ bỏ rồi.”

“Gi? !” Suy nghĩ đầu tiên của Myfreshnet là tiểu tử Yahoo này đã đùa giỡn Baidu rồi.

“Chẳng lẽ là do gần đây Baidu xuất hiện tin tiêu cực...” MSN suy nghĩ, “Nói như vậy thì thằng ranh Yahoo này thật đáng chết! Có vẻ như hắn càng ngày càng quá phận.”

“Hình như không phải. Nghe bảo khi Yahoo xóa bỏ hợp đồng với Baidu sau lễ Giáng Sinh thì Baidu cũng không tỏ ra phiền muộn gì cả.”

“Ồ?” MSN sững sốt, đột nhiên cười rộ lên: “Google, có phải Yahoo đã bị lời nói của em đã động rồi hay không thế?”

“Gi chứ?!” Biết thế Myfreshnet đã không bỏ lỡ nhiều thông tin như vậy, cơ mà nghe MSN nói thế, lại thêm thứ mình vừa xem trên mạng vài hôm trước nữa, hình như càng ngày càng thấy có mùi gian tình thì phải...

“Nói cách khác, hẳn thực sự ý thức được tài năng của mình đã quá mức, cho nên muốn làm người bình thường rồi sao?” MSN tiếp tục cười, còn Google thì có chút suy tư: “Vậy thì sau này thiếu mất một đối tượng tiêu khiển rồi, chi bằng cứ để hắn tiếp tục khổ nạn như vậy đi, để sau này chơi chiêu với hắn cũng tương đối còn lạc thú.”

Ha... MSN đột nhiên phát hiện một vấn đề, hàm ý nhìn về phía Myfreshnet cách đó không xa: “Tôi nói...”

Myfreshnet ngoài cười nhưng trong không cười: “Tôi cũng phát hiện ra rồi, bạn học Google à, có một vấn đề rất nghiêm trọng...”

“Ồ?”

“Anh thật giống như chỉ khi nhắc tới Yahoo mới có cảm giác phức tạp nhà... Sao tôi chưa từng chứng kiến anh lộ ra giọng điệu, dáng vẻ với cả biểu cảm kiểu này với Baidu vậy...?”

Vậy hả? Google không hề nhớ rằng mình có nói cái gì đặc biệt lúc này. Cơ mà ngay cả MSN cũng mang vẻ mặt ngằm đồng ý nữa...

“Thôi đi mấy chú, cho dù như vậy thì sao?”

“Anh như vậy thì dễ rồi...” Trái với ý nghĩ của MSN—— gã còn tưởng rằng Myfreshnet sẽ chỉ trích Google hoa tâm này kia nọ, nhưng mà Myfreshnet chỉ vọt tới máy vi tính phía trước với tốc độ ánh sáng mà nhập vào một đường dẫn: “Nếu vậy thì trang web này siêu cấp thích hợp với các anh đấy!”

“Ặ ặc...” Google kinh ngạc một trận, “Cô cô cô... tìm đâu ra được trang web loại này vậy...”

“Sức tưởng tượng của con người là không giới hạn mà... Oa ha ha ha...” Giọng cười chuẩn nữ vương của Myfreshnet vang lên, “Ngài Google, ngài không biết tôi sáng khoái thể nào khi tìm thấy trang này đâu... Mua ha ha ha...”

Công nhận là quá sáng khoái luôn đấy. MSN nhìn chằm chằm máy tính mà cảm thấy khí lạnh cuộn cuộn không ngừng. Thế giới này... cái gì cũng có thể... đúng không nhỉ...

.

.

Một năm mới buồn bực nữa lại đến.

Quả thực là thời buổi rối loạn, trên cơ bản không ai có tâm tình đón mừng năm mới, bạn bè thường xuyên liên lạc giờ đây cũng bất tin. Hơn nữa dạo này luồng khí lạnh bủa phủ tràn qua, không một ai muốn chạy tới chạy lui dưới khí trời lạnh cóng cả, ngoan ngoãn ở nhà mới là chính đạo.

Nhưng đến ngày thứ hai của năm mới, Google gửi cho NetEase một tin nhắn. Đúng là chuyện lạ có thật.

“Tìm tôi chi vậy?” Tuy nói là ở quán cà phê Sohu, nhưng kể cả mãi cũng chẳng thấy cái bóng của thằng chủ quán đâu hết. Người phục vụ cẩn thận quan sát NetEase và Google, hơi lấy làm xấu hổ: “Ày.. ông chủ bị cảm... Xin lỗi ạ...”

“Ủầy...” NetEase không yên lòng uống ly cà phê. Trốn bố thì cứ nói thẳng ra, nhờn nhờn như thế làm gì.

Google nhìn kẻ trước mặt đang cố gắng trấn định: “Anh bên đó cứ tính như vậy đó hả?”

“Sao thế, ngay cả anh cũng đến để chỉ trích tôi à?” NetEase dùng giọng điệu cà khịa người người chán ghét mà trả lời, “Hay là... muốn nhiều chuyện hả Google?”

“Không phải vậy mà.” Google sớm biết rằng người này bất quá chỉ đang tỏ ra mạnh mẽ, bày ra vẻ mặt này chỉ là vì che giấu lòng mình mà thôi, nên hẳn không thêm so đo. “Chỉ là gần đây có một tin, ngấm lại chắc anh không biết cho nên...”

“Tôi không có hứng thú với mấy việc khác.”

Google bỗng tò mò nhân viên công ty NetEase làm thế nào để cầm cự mấy ngày nay, nghe nói NetEase đã nửa tháng không tới công ty trình diện, nhưng trang web dường như không gặp bất cứ vấn đề gì, thật có thể nói rằng đây là kỳ tích.

“Nghe bảo Sina bị trang web bên Hồng Kông mua.”

“...”

“Sina bên kia tựa hồ gặp phải khủng hoảng tài chính nghiêm trọng, chi nhánh tại Hồng Kông của tổng công ty MSN muốn nhân cơ hội này thu mua Sina. Chuyện tình cụ thể thì tôi không biết, chỉ là nghe nói gần đây bọn họ đang đàm phán mà thôi.”

“... Sao lại thế được... Lại nói Baidu gần đây cũng bởi vì sai lầm loại bỏ tin tức dẫn đến thông tin giả tạo tràn lan khiến cho đại chúng bất mãn kìa, Google anh sao không quan tâm bên kia đi?”

Thằng vô lại này nói chuyện như muốn đâm vào mặt vậy.

“Baidu bên kia đã bắt đầu chỉnh lý nội bộ. Còn Sina một khi bị mua thì không chừng lại phải dời công ty ra khỏi Trung Quốc...”

Còn chưa nghe nói hết câu, NetEase đã đứng dậy bỏ đi. Google nhìn bóng dáng vội vội vàng vàng, nở nụ cười.

Xem cái dáng vẻ đi ra cửa kìa... Thật đúng là thảm hại a.

=====

Lời tác giả:

Điểm tâm nho nhỏ: Trang web mà Myfreshnet tìm được...

Địa chỉ: . baigoohoo.com/

Nói chung là ngôi nhà chung của ba bộ máy tìm kiếm Baidu + Google + Yahoo hợp lại đó...

Ôi chào mọi người hẳn biết ý nghĩa của ngôi nhà chung đi nhỉ??

Cái tên siêu cấp cường thế (bách cốc hổ, ôi ôi...) Ta cười đến phát điên luôn rồi... ha ha...

Ồ, Cá cũng kiếm rồi, trang này có thiệt đó =))))))

49. Chương 49

Cho dù như vậy... Dù đã biết nhưng sao lại có thể như vậy... Các ngón tay giữ tay lái của NetEase trắng bệch, gương mặt đã trở lại vẻ trầm mặc ban đầu. Dù anh có ý muốn giúp nhưng sao lại có thể như vậy, bây giờ tôi lại bị mọi người phỉ nhổ, có ai chịu hỏi thăm tâm trạng của tôi như thế nào đâu!

Ha... NetEase cười nhạt. Nếu thực sự giống như lời Google, có khi sẽ bị mắng thảm hại hơn nữa đi nhỉ! Chẳng hạn như “Anh còn không biết xấu hổ để cho người khác quan tâm anh” các loại...

Gió bắc thổi phần phật trên con đường không có bao nhiêu xe cộ, NetEase chỉnh âm lượng đài to nhất, trong radio là bài Saving Me của Nickelback, NetEase dờ khóc dờ cười chờ đèn đỏ: Này, không cần phải hợp với tình hình đến thế chứ!

.

.

“Thưa Sếp, đây là bản báo cáo khảo sát mới nhất.”

“Cứ đặt ở đây là được.”

Mấy ngày nay nội bộ công ty Baidu thay đổi liên tiếp. Trong quá trình tìm kiếm xuất hiện một tin tức giả khiến ấn tượng của Baidu trong lòng dân mạng giảm xuống rất nhiều. Tuy mười mấy ngày nay đã liên tục xử lý, Baidu nhưng vẫn cảm thấy vấn đề chồng chất, không thể nào gạt bỏ cảm giác áp lực đi được.

Cứ kết thúc... như vậy sao? Ngắc đầu đặt tay lên mắt, Baidu vô cùng uể oải, chẳng muốn làm bất cứ điều gì, thậm chí mong được nghỉ ngơi thật tốt một chút. Thế nhưng đại não vẫn như dây đàn dương cầm, mỗi lần nhắm mắt lại vang lên tiếng phím gỗ, âm thanh này đã làm cậu mất ngủ bốn năm ngày nay.

Mệt mỏi quá đi mất... Cầm cự không nổi nữa rồi, chẳng có ý tưởng nào trong đầu cả, ánh sáng chói lòe nổ lổp bốp rồi nhanh chóng lặn át toàn bộ tư duy.

Có tiếng gõ cửa.

“Thưa Sếp, có ngài Google gọi điện thoại đến mời Sếp ăn tối ạ.”

Baidu kinh ngạc. Đường như đã lâu lắm rồi không liên lạc với những người khác—— nói đúng ra là, bọn họ cũng không liên lạc với mình. Lại nói, hầu như ai cũng có chuyện phiền lòng của riêng mỗi người. Baidu đang tiêu hoá hai từ “Google”, hai mắt nhìn thẳng tầm tắp về phía trợ lý báo tin, bác trợ lý nhìn cậu rồi lùi ra ngoài cửa một bước. “S...Sếp, có cần từ chối hay không...”

“Không cần.”

Baidu nói xong liền sững sốt, cứ như câu nói “Không cần” kia không phải là từ miệng mình nói ra vậy. Có điều bác trợ lý đã cấp tốc rời khỏi hiện trường và hẹn thời gian địa điểm với Google, khiến cho Baidu bất đắc dĩ đến cực điểm. Sao vậy nè, trả lời lưu loát đến như thế sao, lẽ nào... mình thực sự muốn gặp hẳn?

“Không nghĩ cậu có thể đến đây được đấy.”

Nhà hàng Tây. Baidu nhìn trai lẫn gái đang nhỏ giọng nói chuyện, tâm tình thả lỏng không ít. Nhưng dưới sự đàn áp của tiềm thức, cậu nhà vẫn giả vờ lãnh đạm: “Ồ.”

Google thì ngược lại, thảo luận một ít tin tức thú vị phát sinh gần đây, hoàn toàn không hỏi về nguy cơ suy giảm tín nhiệm trên Baidu dạo này. Baidu trả lời câu có câu không. Thế nhưng dù cậu cố tiếp tục làm mặt lạnh, trong lòng cậu cũng đã quá rõ: sau khi nói chuyện phiếm với Google như vậy thì tâm trạng tốt lên rất nhiều. Nét mặt căng cứng rốt cuộc cũng có chút buông lỏng, đến cuối cùng, Baidu đã nhoẻn miệng như sắp cười.

Bất quá ba chữ ‘sĩ diện ảo’ này rất mạnh. Baidu đem hết toàn lực kéo khoé miệng về một đường thẳng, làm ra vẻ lạnh lùng: “Đúng rồi, bên NetEase như thế nào rồi?”

“Cũng không tồi.” Google thờ ơ nâng ly rượu, “Sắp giải quyết xong rồi.”

“Vậy hiện tại... là kết cục cuối cùng đó hả?” Baidu hơi giật mình, khoan nói về NetEase, Sina rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy, không lẽ cứ cam tâm tình nguyện chấp tay dâng hạnh phúc cho người như thế à?

Google nhún vai: “Đó là chuyện của bọn họ, chúng ta nhúng tay vào là không tốt đâu, đúng không?”

“Ngược lại... cũng thế...”

Google nhìn kiểu muốn nói lại thôi của Baidu mà không khỏi buồn cười. Thật tình... như không lại giả bộ lãnh khốc, bé cưng này căn bản không biết lãnh khốc là gì mà. Tuy cố ý đè thấp giọng điệu rồi giấu hết tất cả biểu cảm trên mặt, thế nhưng cách thức nói chuyện với cả dùng từ đặt câu còn phải sửa lại nhiều lắm, chỉ cần mở miệng là biết ngay tính cách thực của em rồi.

“Cơ mà... mới đầu còn tưởng Tianya với NetEase còn đánh qua đánh lại một hồi, nhưng tôi đã nghĩ sai rồi.” Google tiếp tục.

“Ồi chào?” Baidu khó hiểu.

“Tự nhiên chạy đi du lịch, thằng này chắc bị nảo rồi...” Google cười nói, nhìn vẻ mặt mê man của Baidu, giả vờ kinh ngạc: “Ủa? Cậu không biết chuyện của Tianya ư?”

“Tôi không biết...” Baidu ngơ ngác lắc đầu.

“Chuyện là như này...”

“Hic!” Hai người rời khỏi nhà hàng Tây, run rẩy vài cái vì cơn gió bắc lạnh buốt thổi trúng. Vì chỗ này rất gần nhà Baidu nên Google nằng nặc đòi tiền em nó về nhà.

“Mùa đông ở đây... vẫn lạnh như thế này à?” Google vừa đi vừa hoạt động tứ chi. Trời ạ, mới ở bên ngoài được có vài phút thôi mà toàn thân như bị đóng băng vậy, tay chân co duỗi khó khăn cực kì.

“Đúng vậy... Nhưng chỉ cần làm quen là được. Anh không sao chứ?” Baidu chợt nhận ra Google không chịu nổi cái lạnh này, vội vã quay đầu đi: “Có cần tôi cho mượn khăn quàng cổ không?”

“Cậu cứ dùng đi...” Google lắc lắc đôi tay trong túi áo — thật không muốn vươn ra tí nào, lạnh muốn chết. “Cậu nói làm quen là được, tôi đang làm quen đây.”

Nghe thế, Baidu cuối cùng nhịn không được cười rộ lên. Cái tên này... Lạnh đến mức nói chuyện không dám há miệng làm giọng nói bị ong ong mà còn ráng cái bướng. Cậu tháo khăn quàng cổ xuống rồi quần lên cho Google: “Dẹp anh đi, vừa nhìn là biết sắp chết cóng đến nơi rồi đây này...”

Google giữ lấy đôi tay đang định quàng khăn cho mình của Baidu: “Vậy còn cậu?”

“Tôi... gì cơ?” Baidu phản ứng, thấy đôi mắt thâm thuy của Google, ánh mắt cậu bắt đầu mất tự nhiên.

“Tôi lạnh cóng thì cùng lắm là cảm mạo mà thôi. Baidu, còn cậu?”

Baidu cắn cắn môi, quyết tâm kiên trì. “Tôi thì sao?”

Có lẽ do cái cắn môi của Baidu, có lẽ do thời gian chờ đợi thực sự quá dài, hoặc có lẽ đơn giản chỉ do đầu óc bị đông lạnh đến rạn nứt — Google xoay đầu Baidu lại, nhìn cậu thật sâu, sau đó cúi đầu —

“Về mặt này không thích hợp với em, hiểu không...”

=====

Cá: Nhóm Nickelback còn có bài “When we stand together”, giai điệu và lời hay lắm, mọi người nghe thử đi nhé :3

Cuối cùng thì chúng nó cũng hôn nhau *chấm nước mắt*

50. Chương 50

Người ta bảo, cho dù có thật là thần Cupid đáng yêu mang cái mũi trần bay loạn khắp nơi vẫn giành lấy dây tơ hồng mà tự xưng là thiên hạ đệ nhất nguyệt lão, thì đó vẫn chỉ là trò đùa vui trên đầu mấy tên biệt nữ mà thôi. Nhiều khi may mắn, hai người có thể làm rõ sự tình rồi đoàn tụ với nhau tạo nên một kết cục đẹp đẽ. Cơ mà theo đại đa số trường hợp, cảnh tượng tốt đẹp như này sẽ không thể nào xảy ra chớp nhoáng được.

“Google, môi anh bị sao vậy? ?”

Myfreshnet lướt quanh Google vài vòng, tiếc rằng Google che kín mít các bộ phận từ mũi trở xuống, Myfreshnet cho dù có tinh mắt cỡ nào đi nữa cũng nhìn không thấy. MSN và Sohu ngồi cười khúc khích hai bên, Google cuối cùng chịu hết nổi, ra sức trừng mắt hai kẻ nhiều chuyện kia.

“Tóm lại là sao?” Myfreshnet quay đầu hỏi MSN.

“Ha ha...” MSN ngừng cười, xoa xoa mặt, cố gắng khôi phục vẻ mặt bình thường. “Là quà tặng á... quà tặng.”

“Hà?” Myfreshnet quay đầu, có chút khiếp sợ nhìn Google: “Thành công rồi? Áp được rồi? ! Có làm hay không? ! !”

...

Quán cà phê ấm áp như bị dòng nước lạnh bất ngờ dội qua, ngoại trừ bạn hủ nữ bá đạo vẫn đang không ngừng xoay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, thì hết thảy nhân viên đều hoá đá...

“Cô nhỏ giọng lại giùm tôi một tí...” Google xám đen mặt mày, khoảng cách đến thời điểm bộc phát chỉ còn một bước ngắn.

Myfreshnet lúc này mới phát hiện giọng mình quá lớn, cứ thế tất cả mọi người trong quán đều nhìn về phía bọn họ. Tuy có kính thủy tinh phân cách trùng trùng điệp điệp, cơ mà hình như... hình như... vẫn có thể suy ra ý nghĩa thực trong những từ ngữ kia thì phải... ?

Bàn tay Sohu đông cứng giữa không trung: “My... Myfreshnet, tôi còn muốn làm ăn buôn bán mà, đừng có dùng từ ngữ mạnh bạo như vậy giữa chốn công cộng chứ...” Lực sát thương thật lớn quá đi thôi, gã với MSN mắt to trừng mắt nhỏ, đơ toàn tập.

“Xin lỗi xin lỗi...” Myfreshnet vội vàng cúi đầu, “Tôi tôi tôi... kích động quá... Ôi, mọi người không hiểu cảm giác của kẻ ngoài cuộc như tôi đâu. Hai cái kia lẽ mà muốn chết, thành ra chỉ cần có tiến triển một chút thôi cũng đủ để làm tôi phát điên lên rồi...”

MSN nghe mà buồn nôn trong lòng: Vì sao lại dùng từ “cái” để đếm người bình thường, hơn nữa... Thứ cô vừa nói căn bản không phải “tiến triển một chút”, thứ cô nói là đánh một nước thắng luôn ván cờ được tôn làm anh hùng, hoặc là lần đầu tiên trong đời chơi mạt chược mà mò được Thiên hồ bài trở thành nhân vật huyền thoại được lưu truyền muôn đời đấy chứ... Mấy thứ như vậy... làm sao có thể phát sinh trên người Google được chứ...

Ôi... Myfreshnet lỗ miệng cắn thận nhìn MSN: “Vây rốt cuộc là sao?”

“Là...” MSN lại bắt đầu cười, “Cô nghĩ xem, trời đã lạnh đến vậy, nhiệt độ buổi tối hạ xuống dưới âm độ, lại thêm gió bắc thổi vù vù, đứng KISS trên đường như vậy thì sẽ có chuyện gì?”

Myfreshnet cười giả tạo nhìn về phía Google: “Ha hã... Thì ra là thế, môi bị đông lạnh rồi chứ gì. Hai người các anh dám hy sinh như vậy luôn kia... thật hâm mộ quá đi thôi... Oa ha ha ha...”

Tiếng cười đặc trưng của hủ nữ quả nhiên danh bất hư truyền, Google rung mình toàn thân một chút rồi lập tức cấp tốc trả lời lại một cách mỉa mai: “Lạy cô, cô nghe vào trọng điểm là được rồi.”

Ý của Google là muốn Myfreshnet chú ý đến việc KISS, không ngờ Myfreshnet hung hăng trừng mắt: “Anh còn không biết xấu hổ! Lâu như thế mà mới lết được tới màn KISS, bộ anh không cảm thấy mất mặt sao? ! !” Tiếp theo bắt đầu oán trời trách đất, chẳng hạn như: “Áp dụng cái phúc hắc trên người Yahoo kia lên Baidu không được sao?”, chẳng hạn như: “Cần gì phải lo lắng cho tiểu thụ Baidu đến vậy, cứ xông tới mà [Beep——] cho tôi nhờ” (Sohu kịp lúc cảnh cáo con bé không được tùy tiện phun châu nhả ngọc), chẳng hạn như: “Google à, điểm này không giống phong cách của anh tí nào, có muốn tôi xóa tên anh ra khỏi danh sách phúc hắc công không hã?” ... Từ ngữ phong phú, kết hợp nhiều dạng, mọi người xem như vậy là đủ rồi.

Chờ tới lúc Myfreshnet nói xong mớ trên kia, chuẩn bị dừng lại lấy hơi thì phát hiện Google vẫn đang cầm điện thoại di động trên tay, trông như muốn dán nguyên con mắt vào màn hình điện thoại vậy. Mọi người trao đổi ánh mắt, đồng loạt “Ồ ~” lên một tiếng, Sohu và MSN mỗi người vịn một bên vai của Google: “Thành thật khai báo đi, đang đợi điện thoại của người ta phải hơn?”

“Hử?” Google ngẩng đầu khó hiểu nhìn cả đám.

Myfreshnet nhìn thấy tình cảnh này thì cảm thấy trái tim sao mà buốt giá... Thôi bỏ xừ, Google hiện tại đã hoàn toàn không còn khí thế cường hãn như trước đây rồi, thằng này có phải sau khi được hôn hít no nê xong liền tự động biến thành công dân năm tốt – ôn, lương, cung, kính, kiệm – rồi chẳng? Đừng mà đừng mà, Google, anh trong lòng tôi không phải là cái dạng này đâu mà...

“Đoán nhăng đoán cuội cái gì thế? Tôi đang đợi điện thoại của Tianya mà. Hôm nay hần đáp máy bay về đây đấy.”

“Là cái đi du lịch đó hã?” MSN bắt tri bắt giác bị Myfreshnet đồng hóa.

“Hần đi du lịch làm gì vậy trời??” Sohu cùng lúc đặt câu hỏi. Thật tình là không thể hiểu nổi thanh niên sến chuối đó nữa rồi.

“Từ trước đến giờ hần vẫn thế đấy.” Google xoay xoay điện thoại di động, “Khi bọn tôi còn bé thì mọi thứ đã như vậy rồi. Khi ấy chỉ cần có đứa trẻ nào nhiều muốn đoạt đồ chơi của hần, hần đều thành thành thật thật nhường cho người khác, và lần nào cũng là tôi giành lại cho hần.”

“Ồ... ? !” Sohu mở rộng tầm mắt, đây là cái gì với cái gì đây?

“Tên kia không thích tranh giành này đồ đạc này nọ với người khác, cứ cảm thấy nếu người khác khăng khăng là thích thứ đó, thì nhất định sẽ bảo vệ thật tốt. Thế nhưng hứng thú của trẻ con thường thường chỉ thoáng qua, cho dù món đồ chơi tốt trong tay chúng như vậy, chúng cũng không quý trọng.”

Nhưng Mop không phải đồ chơi mà là con người, huống hồ NetEase cũng không giống như là... MSN nâng ly, cứ thế mà nuốt những lời này và hồng trà vào trong bụng. Còn Myfreshnet thì một mảnh âm đạm trong mắt. Kể ra thì cô là người đầu tiên phát hiện Tianya có cảm giác với Mop, cho đến giờ phút này, rất khó nói cô không phải là kẻ khó xử nhất.

(Myfreshnet tự thuật: thành ra mấy ngày nay tôi luôn tự kỷ ở nhà xem diêm văn, cơ mà vẫn không vực dậy tinh thần nổi, nước mắt ròng ròng...)

Bốn người lặng lẽ chìm vào tâm sự riêng của mình. Điện thoại di động chợt vang lên.

Google bắt máy: “Về rồi hả, Tianya?”

“Ồ.” Bên này sáu cặp mắt nhìn Google đắm đuối, anh nhà đành thở dài một tiếng rồi mở chế độ loa ngoài.

“Baidu nghe được thì có phản ứng gì không Google?”

“Khá tốt.” Google dừng lại một chút, “Baidu nói muốn nghỉ kỹ lại lần nữa rồi mới đưa ra quyết định.”

“Ừ... Sao em nó giống tiểu tức phụ quá vậy...” Tâm trạng Tianya trông cũng không tệ, Myfreshnet và Sohu nghi hoặc nhìn nhau, ánh mắt hé ra chung một câu hỏi: Tiểu tử này lại muốn tặng đồ chơi cho người ta nữa à?

.

.

Lại nghe Google bảo sau khi biết Sina rất có khả năng rời khỏi đây để đến Hồng Kông, có một đoạn thời gian NetEase thậm chí muốn buông tay để Sina tự quyết định. Thế nhưng không lâu sau gã lại thay đổi suy nghĩ. Đúng vậy, gã không có cách nào rời khỏi Mop lúc này, nhưng cũng không có biện pháp nhìn Sina cứ như vậy mà rời đi. Thế là gã quyết định, dù có thế nào — cho dù bị Sina chán ghét đến tận xương tủy — gã vẫn muốn giữ cậu lại.

Vậy là trong vòng ba ngày, NetEase xuất ra tất cả thủ đoạn “quấy rối” mà mình biết, không ngừng truyền ra tin tức muốn gặp lại Sina. Những thủ đoạn này bao gồm gọi điện thoại, gửi thư điện tử, ủy thác viên chức giả dạng nhân viên quan hệ xã hội chạy đến thuyết phục Sina, dán giấy ghi chép lên kính xe của cậu, vân vân và mây mây... Tóm sập lại là dùng bất cứ thủ đoạn tởm tẻ nào gã có thể nghĩ ra.

Lúc đầu Sina còn có thể miễn cưỡng bảo trì tâm tình bình ổn, không so đo tính toán gì với NetEase cả. Không tiếp điện thoại, không hồi âm thư từ, dùng “gậy ông đập lưng ông” mà phái viên chức đánh đuổi nhân viên PR của đối phương, gọi điện nhờ bác bảo vệ dọn sạch những thứ chướng mắt trên xe mình trước khi xuống tầng hầm đỗ xe — thế nhưng loại bình tĩnh giả tạo này bị đánh vỡ nhanh chóng.

Chiều tối hôm nay, Sina chuẩn bị cho xe về nhà từ bãi đỗ xe ngầm thì phát hiện một người đang đứng ngay lối ra cổng duy nhất.

NetEase đứng đó, mang vẻ lười nhác như ngày thường cùng tư thế “Đâm chết anh, anh cũng không màng”. Lập tức lửa giận trong lòng cậu bốc cao ba trượng.

Chỉ là cậu không hề thấy ánh mắt NetEase tràn ngập thâm trầm và cố chấp cho cuộc đánh cược cuối cùng. Chỉ tiếc khoảng cách giữa hai người quá xa, NetEase lại đứng nơi ngược sáng, hai người chỉ là hai chiếc bóng trong mắt của nhau, không thấy rõ biểu cảm, không nhìn ra nội tâm.

Âm thanh từ điện thoại NetEase chợt vang, là một tin nhắn mới, đến từ Mop. NetEase không hề nhìn đến tin nhắn, dứt khoát gọi điện, nói một câu đơn giản: “Nếu may mắn thì tí nữa gặp.”

Hầu như cùng lúc đó, xe của Sina lao thẳng đến chỗ NetEase với tốc độ vượt quá quy định. NetEase lẳng lặng tắt điện thoại, đứng ở tại chỗ không hề cử động.

Nhìn vào mắt anh đi, Sina... Nhìn vào thứ trong ánh mắt của anh đi...

51. Chương 51

Tiếng phanh xe thật to, phẳng phát như xé rách không trung.

Hai người khiến cho con đường đông đúc trở nên hỗn loạn. Xe của Sina dừng ngay giữa đường, xe cô tới lui phải dừng lại để chờ bọn họ di chuyển. Một lúc sau liền vang lên tiếng kèn xe inh ỏi cùng tiếng quả trách của các tài xế.

Sina ngồi trong xe tức giận nhìn NetEase. Chân NetEase thiếu chút nữa đã chạm vào biển số xe đằng trước.

“Anh có chuyện muốn nói với em.”

Giọng NetEase bình tĩnh, không giống như kẻ vừa lăn ra khỏi bánh xe.

Sina cúi đầu, tay cầm lái run run.

Cậu cho xe quay về bãi đỗ xe lần nữa. Hai người tùy tiện tạt vào một quán cà phê gần đó.

Trầm mặc thật lâu. Cho đến lúc ly cà phê trước mặt sắp tan hết hơi nóng, Sina mới buồn bã nói một câu.

“Tôi hận anh.”

Cho dù gặp phải chuyện gì, anh đều chỉ mang một bộ dạng vô cảm, chưa từng có lấy một sự vui mừng, càng không nói đến một cái giạt mình hoảng hốt. Cho dù có chuyện gì, anh đều sẽ tìm được hướng giải quyết cho mình, nhưng chưa bao giờ nhìn đến cảm nhận của những người khác.

Nói cho tôi biết đi, cuối cùng anh muốn gì? Cuối cùng là vì sao?

Sina gào thét trong lòng, nhấn chìm con người trước mặt này trong vô vàn những vấn đề chôn sâu dưới đáy tim. Khi NetEase gọi điện thoại tới, sau khi biết chuyện của gã với Mop, lòng Sina bất chợt dâng lên một cảm giác mệt mỏi xa lạ.

Cậu biết. Cậu đã kiệt sức rồi.

NetEase không phải người có thể mang đến cho cậu cảm giác an toàn. Gã hành động quá sức mình, thỉnh thoảng sẽ ôn nhu nhưng lại càng làm cho người ta không chịu nổi — gã luôn luôn cho rằng ôn nhu kia sẽ mang đến hạnh phúc cho người khác, lại không biết nó chỉ có thể khiến cả hai rơi vào tình trạng càng thêm mệt mỏi.

Tôi trong mắt anh chỉ là kẻ có thể bị vứt bỏ tùy ý sao?

Nếu như vậy, vì sao lúc trước lại cho tôi hy vọng, cho tôi cảm giác rằng mình đã có được anh?

Những điều muốn nói thực sự nhiều lắm. Bao nhiêu con chữ trong đầu, để rồi cuối cùng, chỉ còn lại ba từ ngắn ngủi này đây.

Nói xong câu đó, trái tim Sina co quắp mãnh liệt. Ra là đau đến vậy, nhưng mình vẫn chưa nói hết mà...

“Anh xin lỗi.”

Ồ... Anh nghĩ những lời này là đủ sao?

Sina đang định nói với NetEase hết một lần cho xong, lại chợt thấy bóng dáng nho nhỏ đứng bên bàn. Ấy?

Gương mặt Mop đầy nước mắt vô cùng thâm trầm. Cậu vừa khóc thút thít vừa nhìn xuống nước mắt. Sina kinh ngạc nhìn cậu, bỗng phát hiện NetEase cũng đang mang một bộ dáng khó hiểu.

Mop tiếp tục ôm mặt, khóc lóc thảm thiết, cứ thế mà nói không ra lời. Lúc này lại chui ra một vị khách bất ngờ.

Yahoo vỗ vai Mop, nhìn về NetEase và Sina: “Cậu ấy có chuyện muốn nói với hai người.”

Ờ?

“Em... xin lỗi...” Giọng Mop nức nở nghẹn ngào, “Net... NetEase... Em đã... lừa gạt anh, giữa hai người chúng ta... không có gì hết.”

NetEase sững sốt. “Không thể nào, vết tích trên tấm trải giường...”

“Là... là do em cố ý làm... sợ anh không tin...”

Hự... NetEase thật muốn đâm cho nó một đấm, thẳng ranh chết tiệt! ! Hại mình bị hiểu lầm đến mức này... Tên nhóc ranh em cố ý để anh bị phỉ nhổ đến tận cùng thể này mới chịu phải không? ! !

Yahoo nhìn gân xanh nhảy nhót trên trán NetEase, vội vàng kéo Mop ra. Quay đầu nhìn cửa, đại đội nhân mã nhiều chuyện kia cũng nên tới rồi chứ nhỉ, sao bây giờ còn không thấy bóng ma nào hết vậy, đang làm cái gì vậy trời?

NetEase như trút được gánh nặng, quay đầu lại nhìn về phía Sina, không kìm được vui mừng trong giọng nói: “Sina, em hẳn đã nghe thấy...”

Thật bất ngờ, Sina mặt không biểu cảm đứng dậy chuẩn bị rời đi. “Mop có lỗi của nó. Nhưng NetEase...”

Nâng mắt lên, Sina tự nhủ với chính mình, đây là lần cuối cùng... lần cuối cùng nhìn gã.

“Người tôi càng không thể tha thứ chính là anh.”

.

.

“Mấy người đến cũng ít có trễ lắm...” Mãi đến khi Sina rời quán cà phê được hai mươi phút, “đại đội nhân mã” vốn cấm cọc ở quán cà phê Sohu mới tìm ra được chỗ này. Yahoo bất mãn trừng mắt nhìn đám người đến trễ, “Sao vậy, không tin tôi tới mức này luôn à?”

“A ha ha ha... dĩ nhiên là không phải...” Sohu cười xối lỏi, “Tại bị kẹt xe, rồi lạc đường nữa...”

Myfreshnet nhìn Mop với ánh mắt cảm thông. Thằng nhóc lại giả trò hạ lưu đến nhường này chỉ để giữ lấy NetEase, thảo nào đến bây giờ cậu vẫn co rúm, không dám nhìn thẳng vào NetEase đã sớm đông đá.

MSN nhìn Yahoo: “Sao cậu có thể dính vào chuyện này thế nhỉ?”

“Nếu như anh đi tới cổng công ty, đột nhiên chứng kiến tổng giám đốc cao ốc đối diện chuẩn bị đâm xe vào người ta, thì có hiểu kỳ không?”

Ồ... Lúc này cả đám mới nhớ, công ty Sina đối diện Yahoo mà.

“Còn cậu này...” Yahoo chỉ chỉ Mop, “Là tôi gọi điện thoại cậu ta đấy.”

Trùm thật, trong thời gian ngắn như thế mà đã tra được chân tướng. Phỏng chừng Mop đã bị sốc sau khi nhận được điện thoại, bằng không cậu ta cũng sẽ không nước mắt ngắn dài mà kể ra sự thật.

Nhưng Sina đã đi mất rồi. Ban đầu mấy thiên tài lắm chuyện còn đang suy nghĩ tìm biện pháp, nhưng giờ thì nhẹ nhõm rồi. Mọi người trao đổi ánh mắt, chuẩn bị thay Sina dạy dỗ cái đứa hiện tại vẫn chưa biết mình đã làm sai điều gì cho ra hồn một chút.

Quyết định xong rồi liền rút về hang ổ. Sohu điện thoại hẹn Tianya đến quán cà phê của mình, MSN kéo NetEase vào chỗ ngồi trên xe ý bảo gã theo mình, còn Myfreshnet kéo Mop vào taxi trên đường. Google đi cuối cùng, nhìn Yahoo đang đứng gốc bên cạnh và cũng không có ý định đi theo cả bọn, nói: “Đứng ngơ ở đó làm gì, đi chung đi.”

“Hả?” Yahoo còn chưa kịp lấy lại tinh thần.

“Lần này phải cảm ơn cậu rồi.” Google cười nói. Hắn biết Yahoo trước mặt đã không giống như ban đầu nữa rồi. Từ khi nào đã thay đổi thế nhỉ...? Thằng ranh luôn luôn háo thắng này...?

“Có hứng thú gia nhập với bọn tôi không? Nếu nằm trong nhóm nhiều chuyện của quán cà phê Sohu thì dĩ nhiên là cậu có thể chưa quen với bầu không khí này đây.”

“Ha ha...” Yahoo nhìn Google đang cười như tên trộm, “Ngay cả anh cũng thích ứng thành công với chốn hỗn loạn đó thì đối với tôi mà nói cũng chẳng có vấn đề gì đâu!”

Cách Tết âm lịch còn hơn những mười ngày, nhưng quán cà phê Sohu đã sớm treo ***g đèn đỏ Trung Quốc gì đó, trông rất có không khí hân hoan. Đối với mấy thể loại nghi vấn đại loại như “Trong quán cà phê bình thường cũng trưng mấy thứ này ư?”, Sohu lập tức bày ra dáng cười đều như mấy tên nhà giàu mới nổi: mọi người vui vẻ là tốt rồi, tính toán chi mấy đồng tiền này a...

(Tác giả: Ê ê, mọi người đang bàn về vấn đề tinh thần mà, Sohu anh sao lại hiểu thành vấn đề vật chất rồi...)

Ly cà phê nóng hồi trước mặt mỗi người, đúng vậy, đã đến lúc giải bày khúc mắc câu chuyện rồi.

“Chuyện này hoàn toàn là lỗi của anh đấy NetEase. Thành tích phong lưu đã đạt kỷ lục rồi đó...” Sohu từ trước đến nay vẫn chưa nếm được mùi vị tình yêu cuối cùng cũng tìm được cơ hội phát tiết sự tức giận cho thứ mà mình chưa có cái gì gọi là kinh nghiệm.

Yahoo thì đồng cảm: “Thôi, gã cũng thảm quá rồi, bây giờ còn đang trong trạng thái đầu gỗ kìa, căn bản chưa phản xạ được kìa.”

NetEase ngồi trên sofa, cúi đầu, không có biểu cảm, gian nan nhấn rõ từng từ: “Uầy, mệt mỏi quá...”

Mọi người im lặng. Ai cũng biết gã với Sina rất khó để làm lành. Tính cách Sina lại luôn giữ mọi thứ trong lòng... Vậy mà lần này, NetEase thực sự đã chọc giận Sina. Nếu lúc đó NetEase không tự ý quyết định “phụ trách Mop”, nếu gã chịu bàn với Sina... thì đã không có kết quả như hôm nay.

Chỉ tiếc là không có “nếu”.

“Vậy chút tính sao?” Sohu đẩy đẩy NetEase, nhìn gã trông không giống ngày thường thế này thật là khó chịu.

“Không biết.” NetEase lão đảo đứng dậy. Câu nói ban nãy của Sina vẫn còn vang trong đầu gã. Khi cậu nói “Tôi hận anh”, NetEase còn nghĩ đó chẳng qua chỉ là đùa vui, rằng mình sẽ tìm được cách giải quyết. Khi Mop nói ra sự thật, NetEase thực sự nghĩ rằng chuyện này có thể cho qua như thế, Sina và mình còn có thể trở về như lúc như trước, còn có thể sống như chưa hề xảy ra chuyện. Thế nhưng... với lời cuối cùng mang theo vẻ lãnh đạm và cả vô vọng của Sina, gã mới hiểu được, có một số việc không cách nào có thể vãn hồi được nữa.

Vậy là, mỗi người một ngã như vậy sao?

Khi ra phía cửa chuẩn bị về, sóng mũi NetEase dần cảm thấy cay cay. Không tốt rồi, phải rời nhanh nhanh mới được.

“NetEase... !” Âm thanh yếu ớt ngăn cản bước chân của NetEase.

Mop đứng dậy, gặp người thật sâu với một NetEase không hề nhìn lại mình.

“Em xin lỗi... Thật... Xin lỗi.” Giọng nói nghẹn ngào đến mức không nghe rõ.

NetEase lắc đầu. Quên đi, Mop, đúng là em sai, có điều giữa anh và Sina đã có một khe nứt thật dài, em chỉ khiến khe nứt ấy hiển hiện ra mà thôi. Có lẽ, bọn anh thực sự không phải cùng một dạng người. Hoặc có lẽ, gặp nhau vốn dĩ đã là sai lầm?

“NetEase... Anh đừng quá bi quan.” Myfreshnet thừa dịp NetEase chưa cất bước mà vội nói: “Kia... Đừng trách tôi nhé, tôi chỉ nghĩ rằng anh cho Sina quá ít cảm giác an toàn... cho nên... Quan hệ giữa hai người không có móng manh đến vậy đâu, giải thích với cậu ấy một lần nữa đi, đừng bao giờ buông tay... !”

52. Chương 52

Sau khi NetEase rời đi thì gian phòng rơi vào trạng thái ngưng ngáp không ai biết nói gì. Mop vẫn đang khóc thút thút một mình, bộ dạng thật đáng thương khiến hết thấy những người khác không dám đụng chạm đến tâm trạng của cậu.

Google nhìn Sohu: “Sao thế, Tianya không đến à?”

Sohu nhún vai: “Lúc gọi điện, tên kia làm như chuyện không liên quan đến hắn mà trả lời ‘Là như thế à’, sau đó thẳng tay cúp máy. Chẳng biết hắn có đến hay không nữa.”

Những người còn khả năng suy nghĩ thì ai thán một tiếng trong lòng: Rốt cuộc thì như này là như nào?!

“Baidu cũng không tới, chưa ai gọi cậu ấy à?” Myfreshnet nhìn về mặt của những người khác, “Để tôi gọi điện thoại cho cậu ấy.”

Chuông điện thoại vang lên, là từ điện thoại di động MSN. “Bây giờ anh... đang ở chỗ Sohu, em đang ở đâu? ... Gì cơ? Ừm, biết rồi... Vậy nhé.”

MSN tắt máy, đứng lên chuẩn bị đi. “Tencent đang đợi, tôi đi trước nhé.”

“Ồ.” Sohu thờ ơ đáp lại. Cho tới bây giờ thì có hai đứa này là ngoan nhất, may là không liên lụy đến mấy chuyện lộn xộn này. Đúng rồi, cuối cùng thì làm sao hai người bọn họ quen nhau được nhỉ?

“Xin lỗi tiểu thư Myfreshnet... Sếp đang họp, có chuyện gì không ạ? Tôi sẽ chuyển lời đến ngài ấy sau khi kết thúc cuộc họp.” Myfreshnet ngạc nhiên nhìn điện thoại di động, đây hẳn là số điện thoại di động Baidu chứ nhỉ? Sao nhân viên tiếp tân lại bắt máy thế?

“À... Cái đó.... cũng chẳng có gì đâu... Bảo cậu ấy họp xong gọi cho Sohu là được rồi.”

Lòng Myfreshnet thoáng xuất hiện cảm giác bất an: “Google, anh thật sự đã bàn bạc với Baidu rồi chứ?”

“Ồ. Cậu ấy bảo sẽ trả lời tôi sau khi xem xét kỹ, có gì không?”

“Không... Không có việc gì, tôi chỉ hơi nghi ngờ suy nghĩ này nọ của quả đầu bột nhão kia thôi.”

Yahoo hận không thể giơ hai tay tán thành: “Google, may là anh ra tay trước đấy. Cỡ mà tôi dứt khoát thổ lộ với Baidu, nói không chừng cậu ấy cũng sẽ lo lo lắng lắng đáp ứng đấy.”

Ánh mắt giết người phóng thẳng tắp vào Yahoo. Vậy mà thằng bé vẫn giả ngu: “Gì? Tôi nói sai chỗ nào à? Bạn trẻ hay ngơ ngơ ngác ngác kia trông dễ đối phó thật mà.”

Google vỗ vai Yahoo “đầy thiện cảm”: “Lại nói, có nhiều chuyện tôi chưa tìm cậu tính toán sổ sách thì phải. Được rồi, bắt đầu từ đâu đây nhỉ...”

Sohu tiếp tục thêm dầu vào lửa: “Nếu không bị chuyện của NetEase cuốn lấy, phỏng chừng hẳn là người đầu tiên bầm thây vụn đoạn cậu đó. Yahoo huynh, huynh nên dọn đồ qua Mỹ tị nạn một thời gian đi là vừa.”

Yahoo một đầu mồ hôi lạnh: Ừ nhỉ, quên mất rằng vài ngày trước mình còn đối lập với đám người này kia mà...

Myfreshnet vẫn luôn chăm chú trông ra cửa chợt giơ tay phải lên thủ thế: “Ai da, có khách quý đến.”

Mọi người trông về phía cửa, Tianya đang đứng đó, hai tay cho vào túi quần, nhìn Mop cúi đầu sục sục ở xa xa.

Dưới ánh nhìn khác nhau của mỗi người, Tianya đi tới bên người Mop, vỗ vỗ bờ vai của cậu, kéo cậu ra khỏi phòng, chẳng biết đi đâu.

Sohu đuổi đuổi người: “Rất tốt, đôi trẻ kia hẳn sẽ không sao cả rồi.”

Yahoo khó hiểu: “Như vậy là được ư? Sẽ không có vấn đề gì thật chứ? ?”

“Cậu còn muốn như thế nào nữa... Nội dung vở kịch tiêu chuẩn lúc này là hai người chọn bữa một nơi để cùng nhau tâm sự, sau đó làm hòa, KISS, nói không chừng cái nơi chúng nó chọn lại là... Khúc khúc, cho nên á, không sao đâu.”

“Là sao... Làm ầm ĩ lâu như thế mà cho tới bây giờ tôi vẫn chưa thấy mấy người diễn theo nội dung vở kịch kia kia...” Myfreshnet cười nhạt, “Nếu đây mà là tiểu thuyết với nội dung làm con người ta co giật mãi thế này thì tôi đã cầm chuột đập chết đứa tác giả từ khuya lơ khuya lắc rồi.”

Im ắng ba giây.

Google đứng dậy, có thể nói bây giờ hẳn chẳng còn phiền muộn gì nữa rồi: “Tới giờ giải tán rồi, gần cuối năm cũng chẳng bận gì nhiều. Đúng rồi, có ai tính tụ tập đón giao thừa không?”

Toàn bộ ba người ở đây đều gơ tay.

“Quyết định vậy đề.” Sohu vui vẻ lập kế hoạch, “Vậy ai xung phong cung cấp địa điểm đàn đúm đề, cấm cộc ở quán cà phê của tôi riết cũng chán.”

Myfreshnet cự tuyệt: “Uầy... Nơi duy nhất tôi biết chỉ có quán vỉa hè, cơ mà nếu đem các anh tới đó thì... Đương nhiên nếu các anh không ngại bị bọn tôi YY thì...” Nói đến đây đôi mắt cô xoay một cái rồi liền thay đổi chủ ý, cực lực đề cử, “Đi thôi đi thôi, nơi đó có đồ ăn ngon lại có kiểu nữ đẹp như phim nữa... Ôi, để tôi gọi điện bàn vị trí với bọn họ đã...”

Google, Yahoo và Sohu đồng loạt ngăn cản động tác lấy điện thoại trong túi của Myfreshnet. Yahoo vẻ mặt “Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục” mà hùng hồn bi tráng: “Đến nhà hàng gần công ty tôi đi, không cần phiền đến cô đâu.”

Vàng trán của ba anh trai đều bị phủ một màu đen tuyền: nếu bị Myfreshnet kéo đến quán vỉa hè đó thật, thì phỏng chừng sẽ bị nhóm hủ nữ đó YY tới bởi mất thôi...

.

.

Dòng sông uốn quanh thành phố buồn hiu hắt. Mùa rét đậm, bạch dương trồng hai bên đường rụng hết lá, những nhánh cây khẳng khiu đã bị nhân viên môi trường cưa mất hồi cuối thu, lúc này chỉ còn lại thân cây trơ trọi. Đàn bồ câu nơi quảng trường cũng chẳng biết đã bay về đâu, bình nước trống không bơ vơ lẫn lốc trên sân giữa gió lạnh.

Tencent chạy chậm chậm đuổi theo chiếc bình, thật vất vả mới bắt được trong tay, sau đó nhìn xung quanh tìm kiếm thùng rác.

MSN cùng Sina ngồi trên băng ghế dài ở quảng trường.

“Không cần vào tiệm cà phê bên kia thật à?” MSN hỏi. Nếu Tencent không đi ra từ trung tâm thương mại gần đó và bắt gặp Sina cô đơn đứng lặng giữa quảng trường, thì có lẽ đã không ai tìm được cậu. Tencent gọi điện cho MSN, và vì Sina không muốn người khác biết cậu ở chỗ này, nên sau khi MSN nhận được điện thoại cũng không nói cho những người khác biết chuyện Tencent gặp Sina.

Sina lắc đầu, gương mặt nhuốm vẻ mệt mỏi. Thở dài một hơi thật sâu, ánh mắt cậu chuyển sang hướng Tencent đang chậm rãi đi đến: “Nhóc con này ngoan lắm, đúng không?”

“Ừm.” MSN nghe Sina nói, mỉm cười. Tencent cười hì hì nhào đến ngồi vào lòng MSN, MSN đẩy đẩy Sina, giọng trêu chọc: “Hắn là không kích thích cậu nhí?”

“Ha ha...” Sina cuối cùng cũng cười rộ lên.

Có một số việc... luôn luôn phải nói ra mới tốt

MSN ôm suy nghĩ như vậy, đắn đo mở miệng: “Tôi nghĩ... cậu không giống như lời nói... không thể tha thứ cho NetEase.”

“Vậy phải nói như thế nào...” Sina gỡ kính mắt xuống, ngẩng đầu nhìn trời. “Người kia luôn luôn mang cái vẻ như nắm bắt được mọi thứ, rất kiêu ngạo đúng không? Thế nhưng kiêu ngạo là tất cả những gì hắn có.”

Bỏ kính mắt ra, gương mặt Sina trông rất ôn hòa. Phảng phất như vừa tháo gỡ rào chắn của nội tâm vậy.

“Tôi tiến vào giới mạng truyền thông đã lâu, và đạt được thành công khi những kẻ khác chỉ vừa mới bắt đầu. Nhưng thật ra chỉ do vận khí tốt mà thôi. Mà NetEase vẫn không có tiếng tăm gì, cho đến mấy năm gần đây mới dần dần thu hút được sự chú ý của mọi người. Tính ra thì cũng có liên quan đến tính cách của gã.”

Thế nhưng tôi vẫn nghĩ gã thích hợp với loại vẻ mặt này, từ lần đầu tiên gặp gã đã nghĩ như vậy rồi...

“Tính cách hai người bọn tôi hoàn toàn tương phản, ngay từ ban đầu, tôi căn bản không biết gã thích tôi... Nhưng từ đầu đến cuối tôi vẫn nghĩ đó là đùa giỡn. Khi tôi thực sự nghĩ cảm giác đó là thật, thì gã lại nói với tôi rằng, gã phải chịu trách nhiệm với một người khác, đồng thời cảm thấy có lỗi với tôi...Thật buồn cười, đúng không?”

MSN không cười, nhìn Sina đồng dạng không cười, trong một lúc không biết nói gì.

“NetEase thích anh lắm đấy.” Tencent bỗng lên tiếng.

Hai người lớn đều ngây ngẩn cả người.

“Anh Sohu nói, NetEase khi thích anh thì có thêm một phần ngưỡng mộ, bởi vì anh ấy không thể nào giống như anh được...” Tencent nghiêng đầu nhớ lại từ ngữ Sohu đã sử dụng. “Bình gì đó... Tự gì đó... Với cả gì gì nữa ấy...”

“Chắc là bình tĩnh và tự chủ đi...” MSN trông Tencent lao lực suy nghĩ, không khỏi cười khổ, sờ sờ quả đầu nho nhỏ của nhóc con. “Cậu xem đi, cậu có vị trí rất quan trọng trong lòng NetEase đấy. Còn Mop thì... Bởi vì cậu ấy có quá khứ như thế, NetEase hẳn là sợ mình sẽ làm tổn thương cậu ấy lần nữa nên mới có thể đi đến quyết định này. Nói thật, may mà lần này chỉ do Mop giả vờ, chứ nếu là thật thì...”

Ba người bọn họ sẽ còn đau khổ dài dài.

Sina ngẩng bầu trời xám xịt, mịt mờ qua đôi mắt cận. Thật giống như mối tơ vò hỗn độn trong lòng cậu, luôn có một bóng hình mơ hồ ẩn hiện. Gần gũi tựa hồ có thể va chạm vào trong gan tấc, thế nhưng ——

Cậu không dám vươn tay.

53. Chương 53

Tianya vừa kéo Mop ra khỏi quán cà phê của Sohu thì liền hối hận. Gió bắc rét căm thổi vù vù trên đường, cơn lạnh kia quả thực đã vượt quá sức chịu đựng của con người. Dưới tình thế cấp bách Tianya không chút do dự tháo khăn quàng cổ của mình xuống rồi quấn vòng quanh khuôn mặt Mop, ngăn lại dòng lệ đang rơi, thuận tay ngăn một chiếc taxi để hai người ngồi vào.

Sau khi lên xe thì trầm mặc n phút. Hai người cũng không biết phải đi đến đâu. Bác tài xế đánh vào tay lái: “Rốt cuộc mấy đứa muốn đi nơi nào vậy?! Đừng để chú chạy vòng vòng trên đường mãi thế chứ!”

Cuối cùng Tianya nói ra địa chỉ nhà Mop.

Tới khu chung cư của Mop, đến tầng trệt dưới nhà, Tianya đẩy đẩy lưng Mop ý bảo cậu về phòng: “Tôi đưa đến đây thôi. Vào nhà nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Nhưng Mop vẫn đứng ngốc tại chỗ như cũ. Tianya nhìn tấm lưng nho nhỏ trước mặt, ***g ngực nhói đau. Hắn vươn tay đặt lên vai Mop, giọng điệu giả vờ thản nhiên như không có gì.

“Em biết không, sau khi biết chuyện của em, toàn bộ đại não của anh như bị format lại vậy...”

Mop cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười, sau đó quay đầu, nỗ lực nháy mắt mấy cái cho rơi hết nước mắt, vẻ mặt chân thành nhìn về phía Tianya: “Ây... đừng nói với tôi anh vẫn chưa reload lại nhé...”

“Ấy...” Thằng nhóc này, ngay cả lúc buồn mà cũng có tinh thần dữ. Tianya lấy khăn quàng cổ lau lau gương mặt tèm nhem như diễn viên hí khúc của Mop, hình tượng này thật thê thảm vô cùng... “Sao thế, em cho rằng anh không phải người có thể dựa vào à?”

Đôi mắt Mop trở nên ảm đạm, có phần tự giễu: “Tôi chỉ không quên được anh ấy mà thôi...”

Từ năm mười tám, người kia đã chiếm toàn bộ tâm hồn mình. Trái tim vốn chỉ to bằng nắm tay, liệu có thể chứa thêm một người nữa được không?

Tianya nâng cằm Mop lên, để cậu nhìn về phía mình, giọng nói rất nhẹ: “Như vậy, từ giờ trở đi, chậm rãi quên gã đi, dùng anh thay thế gã, có làm được không?”

Mop nhìn vào đôi mắt lấp lánh, nhìn vào sự kiên định và cố chấp trong đôi mắt ấy, cuối cùng chậm rãi gật đầu.

.

.

Đến Tết Âm lịch rồi, đến rồi... Lúc này phải nên nghỉ ngơi, nằm úm ở trong nhà, thả lỏng thể xác và tinh thần, sẵn tiện kiểm món gì ngon ngon mà nhâm nhi... Lúc này có ai lại rảnh đến nỗi chạy đi mua vé máy bay giữa tiết xuân thế này mà bay từ nam ra bắc, mang giày thể thao không chút sức lực mà lê lét giữa biển người bao la, chỉ để tìm hai cái hạt gạo kia đâu.

“Ở cái nơi rộng lớn này lại có hai đứa thiếu muối, ngu ngốc, thiên nhiên ngốc...” Myfreshnet tay trái ôm ba lô, tay phải rút ra khăn tay, hung tợn nhìn đoàn người nườm nượp trên đường, mang theo mười phần oán niệm. “Tại sao tôi phải theo các anh cùng tìm tên oắt Baidu khốn kiếp kia chứ... Hơn nữa tại sao chỉ có mỗi tôi là bị bệnh do chênh lệch nhiệt độ thế này?!”

“Đó là tại cô lẩm lời quá đó Myfreshnet...” Sohu nhìn kỹ dòng người đi đường qua lại: “Nhưng chúng ta làm như vậy có tìm được Baidu không? Bây giờ tôi đã cảm nhận được làm bộ máy tìm kiếm khổ thế nào rồi, chỉ có mấy từ khoá mà phải tìm trong lượng tin tức dày đặc...”

Trước Tết Âm lịch, Baidu vẫn duy trì liên lạc với Google, thẳng đến hai mươi tám âm lịch — đột nhiên bốc hơi mất tiêu, nhân viên công ty đã được phân công nhiệm vụ, vậy nên cầm cự mười ngày nửa tháng cũng không là vấn đề... nhưng mà... nhưng mà — Google còn chờ câu trả lời của Baidu mà, không lẽ cứ biến mất như vậy sao?

“Không xui bằng tôi là tốt rồi...” MSN đáp lại, “Tôi ở văn phòng Google lúc hẳn biết chuyện này... Ôi, cô cậu không tưởng tượng nổi cảm giác khi độ ẩm bị kéo xuống hơn mười độ là thế nào đâu...” Ánh mắt trực diện đáng sợ kia khiến gã hoàn toàn không còn can đảm để chạy trốn, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống gọi điện thoại kêu gọi đám hồ bằng cầu hữu cùng nhau tìm người.

“Năm mới tới nơi rồi mà cứ...” Sohu thống khổ ngửa mặt lên trời thét dài, “Thằng khốn Baidu này, tìm được nó thì đừng cử động gì hết nhé, tôi phải là người đầu tiên xử đẹp nó mới được! Đánh cho ba má nó nhìn hết ra luôn ! !”

Lại nói, hồ bằng cầu hữu mà MSN tìm được chỉ có Sohu, Myfreshnet, Tianya và Mop. Khi cả đám sáu đứa chạm trán tại sân bay, cùng leo lên máy bay, Tencent tò mò nhìn năm người còn lại: “NetEase với Sina đâu ạ?”

Lắc đầu.

“Bọn họ cũng mất tích ạ? Có cần đi tìm không?”

Tiếp tục lắc đầu.

Nhân sinh hà xử bất tương phùng. Thành thử ra khi sáu bạn trẻ tìm mãi không thấy người, phải đi về khách sạn, rồi kinh ngạc phát hiện nhân vật bị truy lùng đang ngồi trên sofa ở đại sảnh mà an tĩnh uống cà phê thì... cảm xúc kia phải gọi là trăm mối ngổn ngang.

Bất quá ngồi bên cạnh uống cà phê cùng Baidu chính là Google, vì vậy mọi người đều ngẫm hiểu mà lục tục tiến vào thang máy, tranh thủ di cư trước khi chiến trường (sắp sửa) bùng nổ trong thời gian ngắn nhất.

“Tôi quên mất, đám bạn sát cánh của anh cũng rất nhiều.” Baidu có chút bất đắc dĩ, nên biết rằng cậu chỉ vừa mới xuống máy bay liền được một tên nào đó chào đón lễ phép: “Ngài Google nói với tôi rằng, nếu tôi để ngài rời khỏi phạm vi tầm nhìn, thì không cần nhắc tới sinh ý nữa” và thế là được mời đến khách sạn này đây.

Hừ. Sắc mặt Google cực kì khó chịu. Hai người không nói gì thật lâu, cuối cùng Baidu không sợ chết đặt câu hỏi: “Kia... Tôi có phải đã chọc anh giận rồi hay không...”

“Cạch.” Ly cà phê bị đặt mạnh xuống bàn, Google cười đến hắc ám: “Baidu à, sao em sợ anh vậy, năm mới năm me mà cũng chạy trốn anh là sao?”

Baidu chớp mắt ngây thơ đến mức không thể ngây thơ hơn: “Gì cơ?”

“Vì sao chạy đến đây? Trốn anh hả?”

“Đâu có đâu.”

Google kinh ngạc, “Ý em là sao? Vậy em cũng đừng đi mà không nói một tiếng chứ?”

“Làm ăn mà... Làm ăn đâu thể để tất cả mọi người biết được.”

Google nhìn Baidu với ánh mắt dành cho người ngoài hành tinh, em nó đang làm cái giống gì thế này?

“Lúc trước... em đã bảo với anh là sẽ... trả lời anh mà...”

“Cái đó đó hả...” Bên này, Baidu thật sốc vì mình lại có ngày khiến Google nổi sùng, không lẽ hẳn hiểu nhầm mình chạy trốn câu trả lời nên mới điên cuồng tìm mình ư? “Tôi... Tôi vốn định bàn bạc giao dịch xong rồi mới trở về nói với anh...”

“Giờ nói luôn đi Baidu cưng...” Một giọng nữ bỗng vang lên phía sau Baidu, làm hai người giật nảy mình. Myfreshnet uể oải: “Nếu cậu không nói, bọn tôi không chịu nổi kiểu giày vò này nữa đâu á...”

Baidu nhìn thấy bộ mặt “muốn đâm người” của Sohu, nhìn thấy MSN ôm Tencent đang ngủ, nhìn thấy Tianya đang vịn Mop lung lay sắp ngã. Những kẻ đang ngủ và sắp sửa ngủ tạm thời bỏ qua sự tồn tại của cậu, những kẻ còn tỉnh thì nhìn cậu không chớp mắt, khiến cậu nhà nhất thời lạnh khắp sống lưng.

“Em xem đi, mọi người đều mỗi mắt mong chờ kìa... Em đừng đợi gì nữa, nói luôn đi.” Lời Google quả thực như thêm dầu vào lửa, mọi người nghe thế liền hết thấy sáng quắc hai mắt. Sohu còn chạy đến ngồi kế bên Baidu: “Nếu hôm nay mà không có kết quả rõ ràng thì cậu cứ chờ bản án của chúng tôi đi là vừa.” Nhưng thật ra, nếu Baidu từ chối trả lời thì những người khác cũng sẽ tha cho cậu thôi.

“Cái này...” Baidu không biết nói gì, sao lại biến thành như vậy? Rõ ràng là đám người này hiểu lắm mà, bây giờ còn muốn mình nói trước công chúng rằng: “Google, tôi đồng ý, hai ta quen nhau đi” à? Quả thực là bất nạt em nhỏ mà! Thế nhưng thế nhưng...

Đối diện với vẻ mặt ham hố của cả đám, Baidu hoàn toàn chào thua. Vậy thì...

“Google, đợi tôi nói riêng với anh được không...”

“Anh muốn nghe bây giờ à.” Google mỉm cười độc ác.

“Anh...”

“Nhanh lên nhanh lên... Đừng có ấp a ấp úng nữa... hai đứa rề rà quá người ta chịu hết nổi rồi nè.”

“Tianya... Sao đứng bất động ở đây vậy... Có chuyện gì thế...?”

“Im lặng nào, chúng ta đang ép dầu ép mỡ ép duyên, sắp có kết quả rồi.”

“Ai bắt máy thế... Ồ, chuyên đề nhiều chuyện cuối tuần này... tôi còn chưa nghĩ ra tên nữa... ời chao... Giờ đang có một chủ đề trong tay này, kết quả ra sao thì chút nữa tôi call cho nhé. Thế nhé. Cúp đây.”

Baidu đen mặt... Cái lũ khốn nạn này...

Google dù bạn vẫn ung dung tựa trên sô pha, hơi thản nhiên ngấm ngấm Baidu, nhưng trong lòng cũng căng thẳng vô hạn. Em ấy sẽ đáp ứng chứ? Baidu vừa lúc ngẩng đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt không hẹn mà chạm nhau, cũng căng thẳng như nhau... Trong vô thức, Google nhìn Baidu, mỉm cười.

Ánh nhìn lén lút của Baidu bị bắt gặp dưới nụ cười rạng rỡ kia. Đôi mắt xanh thẳm, sóng mắt lưu chuyển như lần đầu gặp gỡ đêm đó. Lúc này cậu mới chợt phát giác, thì ra ngay từ ban đầu, cậu cũng đã trầm luân trong đó, chỉ là trùng hợp hoặc không phải trùng hợp... mà không chịu thừa nhận hoặc tránh né mà thôi.

“Kia... em...”

54. Chương 54

Sân bay, tấp nập hối hả.

NetEase băng qua dòng người trùng trùng điệp điệp, hướng thẳng đến người nào đó đang đứng ngay cổng kiểm soát lên máy bay.

Rõ ràng đã đến sau lưng người ấy, nhưng vì sao lại có cảm giác xa xôi đến nhường vậy.

“Sina.”

“...”

“Nhất định phải đi sao?”

“... Đây dường như không phải chuyện cần anh lo nhỉ?”

“Xin lỗi.”

Sina khẽ nhếch miệng, “Đã xin lỗi rồi thì không cần nói lại nữa. Tạm biệt.” Nói xong, cậu đi qua cổng kiểm soát... Vậy... tạm biệt nhé, NetEase.

Không ngờ NetEase vẫn nhắm mắt theo đuôi, cùng đi qua cổng kiểm soát, mang dáng vẻ như tuý tùng phía sau Sina.

“Anh làm gì vậy?”

“Lên máy bay đó mà... Anh cũng đi Hồng Kông nữa.”

Sina lúc này mới giật mình nhìn nụ cười lưu manh trên mặt NetEase. Tên khốn này...

“Anh... sao anh có được vé máy bay?”

“Cái này à...” NetEase gãi gãi đầu, “Anh mua hết vé máy bay đi Hồng Kông trong ngày hôm nay rồi, cho nên không thể nào sót tấm vé có chuyến bay của em được đâu.” Tiếp theo liền cười tí tởn đuổi theo Sina, “Thế nào, hình như số ghế ngồi của chúng ta cạnh nhau đó... Đúng là có duyên ghê luôn, nhỉ?”

Sina chán nản, gã chết tiệt này, rốt cuộc có tự giác biết là bản thân gã đã sai hay không vậy? ! Còn len lén thò tay định nắm tay mình nữa, Sina hết cách. Nhưng vào lúc này NetEase thu hết lại vẻ mặt cà chớn, thật tâm cầu xin Sina tha thứ. “Anh xin lỗi em nhiều lắm... Em cũng đừng giống như oán phụ mà bỏ anh chạy qua Hồng Kông nữa... Để anh giúp em giải quyết lỗ hổng tài chính cho...”

“Khốn kiếp!” Hiếm thấy Sina lên tiếng mắng người, “Anh hoàn toàn không biết xấu hổ bảo tôi là oán...” Phát hiện mình nói chuyện sai hướng, cậu vội vã nói sang chuyện khác, “Chưa thấy người nào da mặt dày như anh! Ngày nào cũng hợp đồng với Sohu đạo tin tức từ website của tôi, còn dẫn thẳng link qua trang của tôi... Chưa thấy ai vô sỉ bằng mấy người đó...”

“Vậy mới tốt chứ... Dẫn link trực tiếp qua trang web của em, quảng bá vô cùng tốt, đã vậy còn miễn phí...” Hai người vừa đi vừa nhao nhao, thu hút vô số ánh mắt của bao nhiêu người qua đường A, B, C, D.... Gian nan leo lên máy bay ngồi vào chỗ của mình, cả hai lại đồng thời chìm vào im lặng.

Qua một lúc, NetEase hắc hắc cười ra tiếng: “Anh nói này, độ ăn ý hai ta thật là miễn chê nhỉ, lúc nào nói lúc nào im cũng đồng nhất y chang như đã hẹn nhau từ trước vậy.”

Sina cười lạnh một tiếng, thấp giọng hỏi: “NetEase, anh biết Mop ở đâu không?”

“Chắc là đến Hồng Kông tìm Baidu đi. Em định làm gì thế?”

“Tôi muốn đập cho nó một trận.” Sina nghiêng răng nghiêng lợi.

“Được á, đến lúc đó anh giúp em chặn Tianya lại, rồi hai mình cùng đập nó luôn.”

“Liên quan gì đến Tianya?”

“Em không biết sao? Lúc trước anh đã kể cho em một lần rồi...”

.

.

“Này này... Đây là phần của tôi mà... Sohu, anh mà giành của tôi là coi chừng ăn đập đấy...”

“Yahoo, cậu là thằng vô lại... Ai bảo cậu nhảy vô giúp vui chi vậy! Vô giúp vui thì vô giúp vui, tại sao lại muốn tôi dâng đồ ăn của tôi cho cậu?!”

Mấy con người vây quanh chiếc bàn tròn thật to, vô cùng náo nhiệt thưởng thức bữa cơm tất niên, chỉ là tự nhiên lòi ra một thằng Yahoo. Cả đám mắt to trừng mắt nhỏ nhìn hẩn gọi bồi bàn kiểm thêm chiếc ghế, ung dung trắng trợn ngồi ăn chực giữa Sohu và MSN.

“Đừng có bon chen bên tôi nữa, bên kia kìa bên kia kìa... Bánh bao MSN cho Tencent ăn đầu rồi, nhanh nhanh nhân cơ hội giật đồ ăn...” Sohu vẽ mặt chính nghĩa với đôi mắt viền vàng tuy trông qua giống như một thư sinh, nhưng sự thật lại là một tên nhiều chuyện điển hình. Bên cạnh sự bất đối xứng giữa ngoại hình và nhân cách, gã còn sở hữu thêm một sức ăn kinh người nữa.

“Khổ cực cả năm trời chứ bộ... Tôi không muốn ngay cả bữa cơm của mình cũng không đủ no.” Sohu quyết định bỏ qua nồi hải sâm vừa bị Yahoo cướp đi, vui vẻ rạo rức gấp miếng thịt bò hầm cách thủy yêu thích nhất của mình ——

Yahoo giờ đưa kẹp lấy, món thịt bò sắp đến tay Sohu lại rơi tòm vào miệng Yahoo trong vòng một nốt nhạc. Sohu tức giận đến mức cầm đôi đũa run run, tiếp theo ném đũa đuổi theo Yahoo ra ngoài. Thằng cờ-hó!

MSN ngồi cạnh đẩy vươn tay cọ cọ khoe miệng trơn bóng của Tencent, như trút được gánh nặng: “Cuối cùng cũng yên bình rồi, tên Yahoo này thật là rắc rối.”

Myfreshnet cầm đũa mà mỉm cười âm hiểm: Oa ha ha ha... lẽ nào hai đứa kia cũng có gian tình? Đúng rồi đúng rồi, cuối cùng thì đám kia cũng tìm được bến đỗ cho mình... Thân là hủ nữ ta vui mừng hết sức a... Bật ngón cái.

“Myfreshnet, lau nước bọt kìa.” Tianya nhìn không được, thấp giọng nhắc nhở.

“Ồ? Ấy ấy...” Myfreshnet cầm lấy khăn tay, nhìn hai chỗ trống bên cạnh, “Lại nói, hai người kia vẫn chưa trở về nữa...”

“Nghe bảo đêm nay có tiệc bắn pháo hoa trên cảng Victoria, chắc Baidu bị ai đó kéo đi đến đấy rồi.”

“Nhưng thế này thì quanh quẽ quá!” Myfreshnet bất khả tư nghị nhìn mấy mống loe hoe còn sót lại trên bàn tiệc. “Tôi còn tính thừa dịp mấy chú ăn uống để chụp hình lén, ai dè giờ chỉ còn hình của mỗi một cặp MSN và Tencent... Tianya, ôm Mop đi, chụp một tấm nào ~ ”

“Cô... cô... đừng có xằng bậy...” Tianya dịch chuyển cái ghế, nỗ lực rời xa bán kính khủng bố của hủ nữ, “Coi chừng bọn tôi chạy hết chỉ còn mình cô ở đây thôi đó nha...”

“Myfreshnet...” Mop chợt nhìn cô một cách vô tội mà hỏi, “Chị Myfreshnet không có người yêu sao?”

Thằng quỷ thôi lúc hỏi câu này còn lấp lánh cả trời sao trong mắt... Myfreshnet cầm đũa cười đến xán lạn: “Ê hê hê... thấy mấy người có đôi có cặp là tôi đã thỏa mãn lắm rồi! Mấy người không cần để ý đến tôi đâu... A ha ha ha ha...”

“Nhưng mà...” Khó bắt gặp được khuôn mặt nhỏ nhắn của Tencent hiện lên vẻ ngây thơ thuần khiết, “Có chữ kí trên QQ nói là, ‘Trẻ mà không lo yêu đương thì về già sẽ biến thái’ đó.”

MSN gật đầu tán thành vô điều kiện: “Đúng vậy Myfreshnet, mọi người không muốn cô biến... Nhảm rồi, cô đã biến thái sẵn rồi. Thôi bỏ đi Tencent, không cần phải xen vào nữa, chúng ta tiếp tục thôi nào.” Sau đó gấp cái dầu cho vào trong miệng Tencent.

Myfreshnet khinh bỉ: Hừ, biến thái cái đầu ấy... Cũng không ngấm lại bây giờ còn được mấy người bình thường à? Chắc bị bắt vô viện tâm thần cmn rồi chứ gì!

.

.

Vậy là câu chuyện kết thúc trong tiếng pháo hoa vang khắp bầu trời. Đứng cách hàng rào bảo vệ ven biển một khoảng vừa đủ, Google và Baidu ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời. Vô số chùm pháo khổng lồ nổ vang trên bức màn trời đen tuyền, khiến cả hai người chỉ có thể đứng lặng im tại chỗ, không thốt nên lời.

Ánh mắt thường xuyên nhìn Baidu của người nào đó dần dần dừng lại trên gương mặt cậu. Baidu cố gắng không quan tâm, nhưng lại làm không được. Cậu nhà không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đáp lại: “Sao... nhìn hoài vậy?”

“Anh đang nghĩ, ” Google cười tà ác vô cùng. “Đứng đây hôn em chắc không ai thấy đâu ha.”

“Anh... !” Baidu nghe vậy liền phóng ra xa ba thước, đồng thời vô ý kéo cao khăn quàng cổ, “Đừng có làm xằng, xung quanh toàn là người...”

“Tất cả mọi người đang nhìn bầu trời mà...” Google chậm rãi tiến đến chỗ Baidu, “Vội lại em cũng đáp ứng rồi mà.”

“Đẹp!” Một tiếng trước cậu bắt quá chỉ khẽ hừ nhẹ một từ “Ừ”, vậy mà đám người cứ nghĩ là cậu đã đồng ý hẹn hò, thế là hô to gọi nhỏ đòi ăn mừng ... Nếu cuối cùng Google không kéo cậu lao ra khỏi vòng vây mà chạy thẳng ra đường, thì sợ rằng lúc này cậu đã bị đám hồ bầy cầu hữu đó ăn tươi nuốt sống rồi! Cơ mà giờ nhìn lại, tên Google trước mặt đang tính [beep——] cậu trước công chúng còn nguy hiểm hơn bọn kia nữa, cho nên... rốt cuộc ở đâu mới an toàn a a a!

“Thôi, anh đùa đấy.” Google thấy cậu căng thẳng đến không thể tưởng tượng nổi, bất giác mỉm cười, đưa tay kéo cậu về bên cạnh mình.

Baidu vẫn cẩn thận từng chút như cũ. Qua một lúc thấy không có gì nguy hiểm, cậu bèn thả lỏng cảnh giác, thậm chí còn tự động chui vào lòng Google —— chắc là do trời lạnh ấy mà.

Google cười thầm, cái này còn không phải là biệt nữ sao? Ngốc quá, dẫn sói vào nhà mà còn không nhận ra nữa kìa. Hắn lặng lẽ ôm lấy cậu, đang định thừa dịp cậu nhà ngẩng đầu ngắm pháo hoa mà hôn thì ——

Điện thoại di động reo vang.

Google bứt rứt thu lại bàn tay đang đặt trên lưng Baidu, lấy di động ra khỏi áo măng tô: “Ồ... NetEase hả?”

Baidu cũng quay đầu lại, hai người đều không nghĩ rằng con người này sẽ gọi điện thoại tới.

“Bây giờ bọn tôi...” Google nghĩ thầm, NetEase anh quan tâm đến tôi quá nhỉ, đến tột cùng là nhờ đâu mà đoán được tôi với Baidu đã không sao cả rồi? “Bây giờ bọn tôi đang ngắm pháo hoa... Mop à? Cậu ta đang ăn ở khách sạn đấy. Cần địa chỉ hả?”

Tắt điện thoại, Google nhìn vẻ mặt tức giận không thôi của Baidu, cảm thấy mình nên giải thích giùm cái gã gọi điện quấy phá kia một chút: “Đừng hiểu lầm, lần này NetEase hỏi thăm thay Sina đó mà. Dự là Sina sẽ cho Mop một trận sau khi tìm được thằng bé.”

Baidu chớp mắt mấy cái mới kịp phản ứng: “Hai người bọn họ cũng đến đây sao?”

Google gật đầu. “Đã ra khỏi sân bay rồi, có lẽ đang tiến thẳng tới khách sạn đấy.”

Trên mặt Baidu lập tức hiện ra biểu cảm chỉ có thể gọi là ham hố xem kịch vui: “Vây giờ mình quay lại đó có được không?” Có khi lại kịp xem đại chiến báo thù cũng không chừng.

Google câm nín. Bé quý này... Cơ mà thấy được dáng vẻ này của em nó cũng mát lòng mát dạ quá ấy chứ. “Được.”

Nắm tay Baidu cho vào trong túi áo khoác của mình, xác định con đường quay trở về, nhìn qua người cạnh bên mình.

“Đi thôi em.”

“Ừm.”

~ Hết

~Tổng kết cảm nghĩ của tác giả.

Cuối cùng cũng kết thúc a (cười). Đây là đam mỹ hoàn thành đầu tiên của ta. Cảm thấy một chút ngất ngây nho nhỏ.

Bởi vì đây là lần đầu tiên, nên cảm giác viết xong cứ rối tinh rối mù cả lên. Nhất là do kì thi cuối kỳ nên phong cách viết sau năm mươi chương cũng không lên tay nữa, chỉ có thể nói là qua loa kết thúc công việc. Hơn nữa cũng còn rất nhiều thứ chưa được triển khai hết, bởi vì ta nghĩ nếu mà viết ra hết thì sẽ mất thời gian khá lâu, rồi cũng chẳng nghĩ ra được gì... Cuối cùng sẽ trở thành tạp nham, không bằng kết thúc công việc như vậy luôn...

Bơ Lạc đại nhân đã từng nói, khoảng thời gian sau cùng quả nhiên không còn nhiệt tình nữa. Đúng vậy, một điều bất hạnh là ta cũng nằm trong số đó... Lúc vừa mới bắt đầu viết truyện thì rất tuyệt vời, nhưng bắt đầu từ cuối năm trước, xuất hiện nhiều lời gièm pha tuôn ra từ Baidu, khiến ấn tượng của Baidu trong lòng ta không ngừng giảm xuống... Tiểu tử này thật quá quắc, thật muốn nện nó một trận như tử ghê (lắm bầm nguyên rủa). Trên trang Baidu cũng bị xoá bài, bởi vì năm nay là năm then chốt... Việc này có liên quan đến hứng viết truyện của ta, cho nên ta càng thêm khó chịu. Nói chung thẳng rành này cứ khiến ta chực chờ bạo phát... Baidu, cầu Google ngược chết chú em đi.

Ban đầu ta định viết theo phong cách khoa học viễn tưởng đấy. Đó là mỗi chương đều tràn ngập dòng số liệu giao nhau, tỏa ra..., thêm một chút thuật ngữ chuyên nghiệp v.v... Cơ mà tuy đã xem qua kha khá văn chương thuộc thể loại viễn tưởng, nhưng đáng tiếc là quả đầu vẫn không nghĩ ra được gì nhiều, thế là đành phải thôi.

Cảm ơn mọi người đã đọc truyện của ta, nhất là Linh Môi Mộng Vũ đại nhân, khiến ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Ở thế giới thực thì không gặp được người, nhưng lại có thể quen biết ở thế giới mạng, hẳn đây là mị lực của internet đi nhỉ?

Như vậy, quyển sách này là vậy đấy... Tác phẩm kế tiếp là “Hồi sắc đích bối ảnh dữ nhĩ”, thật ngại quá, là phụ tử văn. Cơ mà, cái này không phải phụ tử chân chính đâu, là ngụy phụ tử, bố dượng a bố dượng. Ta phải suy nghĩ về vấn đề tuổi tác thật lâu, bởi vì không muốn tuổi bọn họ chênh lệch quá lớn, nhưng kết quả là... Ôi, tóm lại mỗi lần đều bị vướn mấy cái nhỏ nhặt này, cảm thấy thất bại hết sức.

“Hồi sắc đích bối ảnh dữ nhĩ” là câu chuyện ta viết cho chính mình... Hôm nay đúng lúc sinh nhật 20 tuổi của ta, kỉ niệm 20 năm đáng nhớ. Nhiều cảm xúc trào dâng trong lòng, lại khiến ta không đủ can đảm để nhìn lại. Đương nhiên, cũng không có gì đặc biệt, ta chỉ lắm bầm lâu bầu mà thôi. Dùng quyển truyện này để bày tỏ tâm ý, kỷ niệm 20 năm của ta, kỷ niệm 20 năm của rất nhiều người.

(Đây, người nào đó viết đam mỹ, cô cho rằng bao nhiêu người có thể đọc và hiểu đến tột cùng cô muốn nói cái gì hả?)

Cái này cũng chẳng liên quan gì, chỉ cần ta nói ra là tốt rồi.

Một cái hồ nữa của ta là “Quốc vương hữu cá lư nhĩ đoá”, cẩn thận từng li từng tí mà gieo mầm vào hồ, chờ mong cây cối trưởng thành trong gió, tiêu sái mà đong đưa lá cây, đem bí mật không thể nói theo tiếng gió mà truyền đến nơi xa hơn.

Hết cách rồi, ai bảo ta thích làm chuyện nguy hiểm này đây (cười).

Vậy nhé, ngày mai là có chương mới của truyện mới. Xin mời đón xem.

Vài lời của Cá:

Ừm, như tác giả đã nói ấy, kết thúc truyện như này thật qua loa và gấp gáp quá. Mà theo Cá thấy thì cặp NetEase với Sina còn nhiều đất diễn và hướng giải quyết câu chuyện của họ còn kĩ hơn cặp đôi chính Google x Baidu của chúng ta nữa. Với cả theo cảm nhận của Cá thì thuộc tính phức hắc công của Google chưa được rõ và cường như NetEase. Chắc tác giả thiên vị hàng trong nước hơn hàng ngoại rồi.

Thiệt bất công quá đi mà! TT_____TT

Nhưng mà dù sao thì câu chuyện cũng đã kết thúc rồi. (Yêê !!) Đến đây thì Cá xin cảm ơn hai người bạn đã giúp Cá rất nhiều, đó là cố vấn Tịch Vu tỷ, và đặc biệt là beta reader Sukute. Nhờ hai người mà Cá đã phát hiện và cải thiện không ít lỗi sai trong quá biên tập, nhờ đó mà có được bản biên tập như ngày hôm nay. Thật sự là Cá không biết nói lời cảm ơn như nào để bày tỏ được sự chân thành mà trông không giống như đang nịnh hai người nữa

Bên cạnh đó Cá xin tặng bản word của truyện đến các bạn đọc đã ủng hộ và theo dõi truyện trong suốt thời gian vừa qua.

Một lần nữa, cảm ơn các bạn đã theo dõi “Nói với tên Google hỗn đản... Lão tử rất thích hấn a!” !!

Rất mong nhận được phản hồi và góp ý từ mọi người. Hy vọng sẽ được gặp lại mọi người ở những bản biên tập khác. Ngày lành nhé !!

Hà Ngư – Cá.

55. Chương 55

56. Chương 56

57. Chương 57

58. Chương 58

59. Chương 59

60. Chương 60

61. Chương 61

62. Chương 62

63. Chương 63

64. Chương 64

65. Chương 65

66. Chương 66

67. Chương 67

68. Chương 68

69. Chương 69

70. Chương 70

71. Chương 71

72. Chương 72

73. Chương 73

74. Chương 74

75. Chương 75

76. Chương 76

77. Chương 77

78. Chương 78

79. Chương 79

80. Chương 80

81. Chương 81

82. Chương 82